BESTSELLER

LISA KLEYPAS

GOLFUL DRAGOSTEI

SECRETE, VISARE, IUBIRE,
FURTUNĂ DE DORINȚE
ȘI PERICOLE...

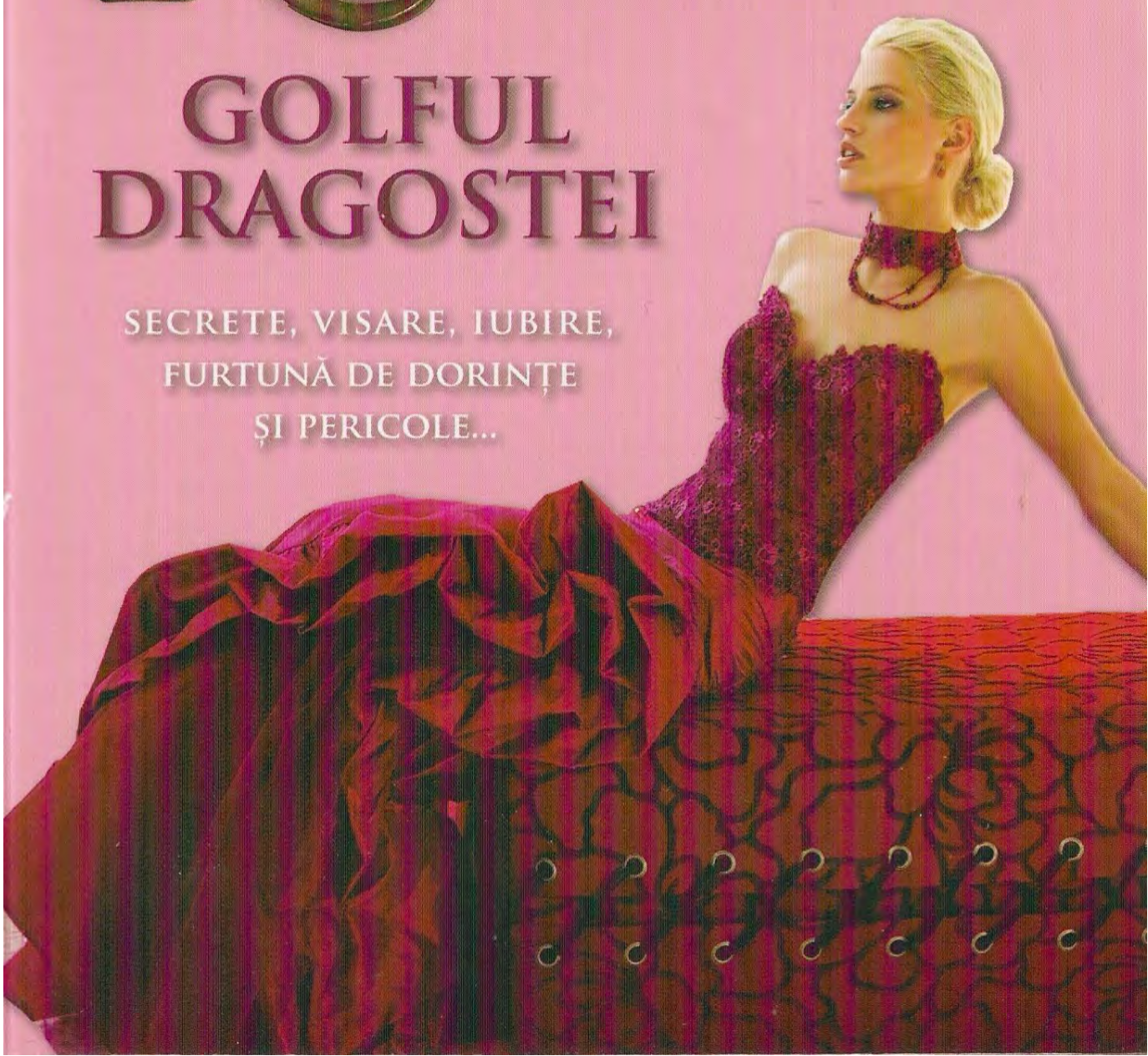

Justine Hoffman și-a construit o viață comodă în Friday Harbor. E propietara unui hotel mic, dar foarte căutat și are un trai sigur și liniștit. Copilăria petrecută cu mama ei nestatornică, mereu călătoare, pe nume Marigold, i-a insuflat un dor adînc de statornicie. În ciuda tuturor lucrurilor pe care ea le-a obținut, lui Justine tot îi lipsește ceva: iubirea. După ani buni de dor, visare și dorințe neîmplinite, ea este pregătită să facă orice trebuie ca să-și schimbe destinul.

Cînd îl întîlnește pe misteriosul Jason Black, ea dezlănțuie din greșeală o furtună de dorințe și pericole, care amenință să-i distrugă tot ce prețuiește ea mai mult: viața ei liniștită.

Dar Jason are propriile lui secrete și își dorește de la ea mai mult decît îi dă voie soarta.

LISA KLEYPAS

GOLFUL DRAGOSTEI

Unu

Era un lucru aproape sigur, se gîndi Justine Hoffman abătută, că după nouăzeci şi nouă de vrăji de iubire ratate, a suta vrajă n-avea să funcționeze cu mult mai bine decît restul.

„Bine. Renunț."

N-avea să se îndrăgostească niciodată. N-avea să înțeleagă experiența lucrului aceluia misterios care lipea două suflete unul de celălalt. Bănuise ea dintotdeauna acest fapt, dar îşi găsise mereu cîte ceva de făcut ca să nu se gîndească la dragoste. Problema cu lucrurile de făcut, însă, era că mai devreme sau mai tîrziu se terminau, iar în acel moment gîndul pe care încercaseşi atît de tare să-l eviți ajungea să fie singurul care să te obsedeze.

Justine îşi dorise iubire atunci cînd suflase în lumînările de pe tortul de ziua ei, cînd văzuse cîte o stea căzătoare, cînd aruncase monede în fîntîni norocoase, cînd suflase în păpădii ca să le trimită semințele înspre cer, purtate de mici paraşute transparente. De fiecare dată şoptise o chemare:

„Aceste cuvinte-ți poartă soarta. Cît eu aştept, să nu cunoşti pe alta. Soarta te-a găsit, iubirea te-a primit. Vino la mine."

Dar sufletul ei pereche nu apăruse niciodată. Căutase răspunsuri pe fiecare pagină a cărții de vrăji

pe care mama ei i-o făcuse cadou la şaisprezece ani, dar nu exista nici un ritual şi nici o vrajă acolo pentru o vrăjitoare cu inima deşartă. Nimic pentru o tînără ce visa la un lucru atît de extraordinar, dar atît de normal, cum era iubirea.

Justine încercase să se prefacă în faţa tuturor, chiar şi a ei înseşi, că nu-i păsa. Spunea că nu voia să fie legată de un singur om şi că nu avea nevoie de nimeni. Dar în sinea ei, atunci cînd apa din cadă se scurgea în mici tornade sau cînd umbrele din dormitor începeau să se adîncească, se gîndea : *„vreau să iubesc".*

Voia acel gen de iubirea care s-o ducă în călătoria vieţii ei. Visa la un bărbat care s-o dezbrace de toate platoşele pe care le purta, ca de o lenjerie din mătase, pînă cînd, capitulînd, ea să i se ofere cu totul. Poate că atunci lumea n-ar mai fi părut atît de mică şi nici nopţile atît de lungi. Poate că atunci nu şi-ar mai fi dorit decît ca nopţile să nu se mai termine niciodată.

Şirul de gînduri negre îi fu întrerupt cînd în bucătărie intră verişoara ei, Zoe.

— Bună dimineaţa, spuse aceasta pe un ton vesel. Ţi-am adus cartea pe care mi-ai cerut-o.

— Nu-mi mai trebuie, răspunse Justine, abia ridicînd privirea din cana cu cafea. Dar mulţumesc, oricum.

Stătea la masa de lemn din bucătărie, cu bărbia sprijinită în palmă. Un vînticel rece de septembrie intrase în han, cu parfum sărat de ocean şi cu o notă de motorină din portul Friday. Mireasma era plăcută şi familiară, dar nu o înveseli deloc pe Justine. Nu

dormise prea bine în ultimele nopți, iar cofeina nu o ajuta deloc.

— N-ai timp să citeşti? întrebă Zoe înțelegătoare. Păstreaz-o la tine o vreme. Eu am citit-o de atîtea ori că am ajuns s-o ştiu pe de rost.

Buclele blonde îi săltară pe umeri cînd aşează cartea în fața lui Justine. Paginile erau uzate şi îngălbenite de vreme, iar cîteva abia se mai țineau în cotor. Coperta înfățişa o femeie îmbrăcată într-o rochie aurie din satin, întinsă languros pe un divan.

— De ce să citeşti ceva iar şi iar, dacă ştii cum se termină? întrebă Justine.

— Fiindcă un final fericit scris cum trebuie merită citit de mai multe ori.

Zoe îşi legă un şorț la brîu şi îşi prinse părul cu o agrafă din plastic. Justine zîmbi cam fără voie şi se frecă la ochi, gîndindu-se că nimeni nu merita un final fericit mai mult decît Zoe. Deşi erau verişoare îndepărtate şi se văzuseră numai de cîteva ori în copilărie, la maturitate ajunseseră să fie la fel de apropiate ca nişte surori.

Trecuseră mai bine de doi ani de cînd Justine o rugase pe Zoe, o bucătăreasă talentată, să lucreze la hanul ei din portul Friday, *„Artist's Point"*. Justine se ocupa de partea financiară a lucrurilor, de hîrtii, curățenie şi întreținerea clădirii, iar Zoe avea partea de aprovizionare, cumpărături şi gătit. Zoe şi talentul ei culinar erau atît de importante pentru succesul hanului încît Justine îi oferise o parte din acțiunile afacerii.

Parteneriatul lor era perfect echilibrat, cu natura impulsivă şi directă a lui Justine temperată de diplo-

maţia şi răbdarea verişoarei sale. Îşi erau loiale una alteia, se văzuseră una pe cealaltă în cele mai rele momente, îşi împărtăşiseră visuri şi nesiguranţe. Cea mai bună parte a relaţiei lor nu era, însă, că se înţelegeau bine din atît de multe puncte de vedere, ci faptul că, atunci cînd nu se înţelegeau, se ajutau una pe cealaltă să vadă lucrurile din perspective noi.

Împreună făcuseră *„Artist's Point"* o afacere de succes, un han preferat de turişti şi localnici deopotrivă. Găzduiam acolo nunţi, petreceri private şi evenimente lunare ca ateliere de gătit şi degustări de vin. În sezonul turistic, hanul era mereu plin sau aproape plin, şi chiar în extrasezon aveau o rată de ocupare de aproape treizeci şi cinci la sută.

Cele două verişoare nu semănau fizic deloc. Justine era înaltă şi subţire, cu păr castaniu şi ochi căprui, iar Zoe era o bombă sexy, blondă, care-i făcea pe bărbaţi să reacţioneze precum personajele din desenele animate mai vechi, cu ochii ieşiţi din orbite, cu limbile atîrnate afară şi cu fum ieşindu-le pe urechi. Formele ei voluptuoase atrăseseră întotdeauna bărbaţi care încercaseră s-o agaţe cu replici proaste şi care o trataseră de parcă ea ar fi avut nivelul de inteligenţă al unei plante de apartament.

Zoe împinse cartea romantică mai aproape de Justine şi spuse pe un ton încurajator:

— Încearcă să citeşti cîteva pagini. O să te prindă atît de tare povestea încît o să ai impresia că eşti în alt loc, în alt timp. Iar eroul e minunat, adăugă oftînd visătoare. O ia pe eroină într-o aventură prin deşert, în căutarea unui oraş antic pierdut, şi e foarte protector, sexy şi serios...

— Mă tem că dacă o să citesc despre bărbați imaginari o să-mi crească așteptările, iar eu am nevoie acum să nu mai fie atît de înalte.

— Nu mă înțelege greșit, dar mie nu mi s-a părut niciodată că ai avea așteptări prea înalte.

— Vai, ba da. Mai demult nu ieșeam decît cu bărbați interesanți, care arătau cît de cît bine și care aveau o slujbă. Acum aș ieși și cu unul care să nu fie însurat sau la închisoare.

— N-o să-ți crească așteptările dacă o să citești despre bărbați imaginari. E doar un fel plăcut de-a petrece timpul.

— Și sigur că tu ai nevoie de un fel plăcut de-a petrece timpul, spuse Justine sec, departe de trolul hidos care e logodnicul tău.

Zoe rîse. Alex Nolan, un constructor din zonă, putea să fie multe lucruri, dar un „trol hidos" în nici un caz nu era. Era un bărbat extraordinar de atrăgător, cu părul negru și trupul subțire, cu trăsături perfecte, austere, și ochi albaștri glaciali.

Nimeni nu ar fi crezut că Alex cel cinic și bețiv ar fi putut să fie cu o femeie atît de blîndă cum era Zoe, dar, în timpul verii, cînd el renovase pentru ea căsuța din strada Dream Lake, Alex surprinsese pe toată lumea, inclusiv pe el însuși, îndrăgostindu-se nebunește de ea. Se oprise din băut și-și pusese ordine în viață. Era clar pentru toată lumea că Zoe îl vrăjise definitiv. Îl conducea cu atîta blîndețe încît el nu părea să observe, sau poate că nici nu-l deranja.

Deși Justine nu trăise niciodată o dragoste adevărată, știa s-o recunoască. Atunci cînd Zoe și Alex

erau împreună, deşi încercau să fie degajaţi, emoţiile erau încă prea noi şi prea aprinse ca ei să ştie să le stăpînească. Sentimentele lor intense erau palpabile, oricît de discreţi ar fi încercat ei să fie. Uneori iubirea li se auzea în glas, de parcă i-ar fi umplut pînă la refuz iar ei ar fi uitat să mai respire. Te simţeai tare singur cînd lîngă tine erau doi oameni care se iubeau aşa.

„Revino-ţi!" îşi spuse Justine cu asprime. *„Ai o viaţă minunată. Ai tot ce ţi-ai putea dori."*

Majoritatea lucrurilor la care tînjise o găsiseră în sfîrşit. Avea prieteni care ţineau la ea, o casă, o grădină, o verandă cu sporul casei în ghivece şi verbină căţărătoare. Cam un an avusese chiar şi un iubit, Duane, un motociclist cu tatuaje şi perciuni mari, care rîdea uşor.

Dar Duane se despărţise de ea cu cîteva săptămîni înainte, iar acum, oricînd se întîlneau, el era prietenos, dar distant, şi n-o privea deloc în ochi. Se despărţiseră cînd ea îl speriase fără să vrea.

Coborî privirea spre carte şi o împinse la o parte, precum un client sătul cu o porţie suplimentară.

— Mulţumesc că ai adus cartea, spuse ea, în timp ce Zoe aprindea cuptoarele şi îşi turna o cafea, dar nu aveam oricum de gînd s-o citesc.

Zoe îi aruncă o privire nedumerită peste umăr.

— Dar ce voiai să faci cu ea?

Un zîmbet autoironic apăru pe chipul lui Justine, care recunoscu:

— Voiam s-o ard şi să-ţi cumpăr un exemplar nou.

Zoe amestecă nişte frişcă în cafea, apoi se întoarse spre verişoara ei şi întrebă sec:

— De ce voiai să-mi arzi romanul?

— Nu pe tot. Numai o pagină.

Văzînd că Zoe nu pricepea, Justine îi explică stînjenită:

— Aveam de gînd să... ei bine, să fac o vrajă. Şi aveam nevoie să „ard cuvinte de iubire scrie pe un pergament", aşa că m-am gîndit că o carte romantică ar fi numai bună.

— Pe cine încercai să vrăjeşti?

— Pe mine.

Judecînd după expresia de pe chipul lui Zoe, urma un interogatoriu în toată regula.

— Ai de gătit, spuse grăbită Justine, iar eu trebuie să duc cafeaua în foaier...

— Cafeaua poate să mai aştepte, veni răspunsul blînd, dar ferm.

Justine oftă şi se aşeză la loc pe scaunul ei. În tăcere, se gîndi că, deşi ea era cunoscută drept cea mai directă şi aspră dintre ele două, Zoe obținea mai des ce-şi dorea, doar că o făcea mai pe tăcute.

— Ai mai spus despre vrăji şi altă dată, rosti Zoe. Şi îmi amintesc că, atunci cînd aveam probleme cu Alex, te-ai oferit să-l blestemi. Am crezut că glumeai, ca să mă faci să mă simt mai bine, dar acum am impresia că nu era deloc aşa.

Nu. Justine nu glumise. Nu făcuse niciodată un secret din faptul că fusese crescută într-o tradiție păgînă, dar nu recunoştea direct că, la fel ca şi mama ei, Marigold, şi ea era vrăjitoare din familie.

Existau multe varietăți de magie, iar cuvîntul „vrăjitoare" în sine nu avea nici un sens fără un adjectiv

alături. Exista vrăjitorie clasică, eclectică, monoteistă, Gardeneriană, gotică, Wiccană şi aşa mai departe, dar vrăjitoria moştenită în familie era o categorie rară, veche de secole, care includea acele vrăjitoare ce-şi moşteneau harul prin ADN.

De-a lungul întregii sale copilării, Justine fusese instruită de mama sa pe drumul Tradiției. Fetița fusese purtată pe la festivaluri, în tabere, la cursuri şi mutată după cum avea poftă mama ei, fără nici un fel de atenție pentru orarul de la şcoală. Într-un an locuiseră în Oregon, în următorul, într-o comunitate păgînă din Sacramento, apoi cîteva luni în New Mexico, Alaska, Colorado... Justine nici nu-şi mai amintea toate locurile în care fuseseră. Cel mai adesea ajungeau, însă, în portul Friday, care era cel mai apropiat de sufletul lui Justine.

Dacă modelul de ceară din interiorul unui suport de lumînare, din sticlă, semăna cu o inimă străpunsă de săbii, Marigold spunea că e momentul să se mute din nou. Vedea semne în urmele de paşi, în formele norilor, în pînzele de păianjen şi în culorile lunii.

Justine nici nu mai ştia sigur cînd începuse să nu-i mai placă felul acela nomad de-a trăi. Ştia doar că la un moment dat o deranjase că puteau împacheta tot ce aveau în nu mai mult de cincisprezece minute.

— E foarte distractiv să vezi locuri noi, îi spusese Marigold. Sîntem libere ca păsările, Justine. Ne lipsesc doar aripile.

Chiar şi ciocîrliile stăteau, însă, în cuib mai mult decît Justine şi mama ei într-un singur loc. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă tatăl lui Justine, Liam, ar fi

trăit, dar el murise cînd ea era foarte mică. Din puținul pe care-l aflase de la Marigold, tînăra ştia că Liam fusese fermier, grădinar, de fapt, care cultivase mere, pere şi cireşe. Marigold îl cunoscuse cînd cumpăra mere de la piață pentru a sărbători echinocțiul de toamnă. El avea o bandană roşie pe frunte, ca să-i țină părul castaniu, şi îi curățase ei un măr întreg fără să întrerupă spirala de coajă, iar cînd aceasta căzuse pe pămînt, formase inițialele lui Marigold, lucru pe care ea îl luase drept un semn.

Se căsătoriseră imediat, iar Liam murise înainte să treacă un an. Întreaga lor legătură fusese la fel de scurtă şi de intensă ca o furtună cu fulgere. Marigold nu păstrase nici o fotografie de-a lui. Nu voise nici măcar verigheta, briceagul sau chitara. Livada fusese vîndută şi lucrurile lui, aruncate. Justine era singura dovadă a existenței lui Liam Hoffman. Avea părul des şi închis la culoare ca el şi, după spusele mamei ei, zîmbetul lui.

Oricînd întreba despre el, Marigold clătina din cap şi îi spunea că, atunci cînd cineva pe care-l iubiseşi murea, toate amintirile se duceau într-un loc secret din inima ta. Puteai să le scoți şi să te uiți la ele numai cînd erai pregătit. Pînă la urmă, fiica ei înțelesese că Marigold n-avea să fie niciodată pregătită. Ea nu voia să-şi amintească după moartea soțului ei decît că iubirea era unul dintre cele mai rele lucruri care puteau să ți se întîmple. Te făcea să urăşti vîntul de primăvară, muzica de chitară şi gustul merelor.

Gîndindu-se la acei ani nestatornici, Justine crezu că înțelegea de ce mama ei nu putuse să rămînă

într-un singur loc. Dacă stăteai prea mult nemişcată, exista pericolul să te găsească iubirea şi să te prindă atît de strîns încît să nu mai poți să-i scapi.

Era lucrul pe care şi-l dorea Justine cel mai mult pe lume.

— N-am putea să uităm de asta? o întrebă ea pe Zoe, frecîndu-şi ochii obosiți. Tu nu crezi în lucrurile astea, şi dacă încerc să-ți explic, o să ți se pară că sînt nebună.

— Nu contează ce cred eu, ci ce crezi tu, rosti verişoara ei pe un ton îmbietor. Spune-mi ce fel de vrajă voiai să faci pentru tine.

Justine se strîmbă şi îşi legănă un picior, apoi spuse ceva foarte încet.

— Cum? întrebă Zoe.

Justine repetă mai clar:

— O vrajă de iubire.

Îi aruncă o privire verişoarei ei, aşteptîndu-se să fie luată în rîs. Zoe, însă, fiind cine era, nu făcu decît să se uite îngrijorată la ea.

— Din cauza despărțirii de Duane? întrebă cu blîndețe.

— Nu chiar. E mai mult... Of, nu ştiu. Acum, că Lucy e cu Sam şi tu te-ai logodit cu Alex... Eu nici măcar n-am fost vreodată îndrăgostită.

— Unora le ia mai mult timp, spuse Zoe. Eşti mai tînără decît mine, ştii bine. Poate că vara viitoare...

— Zoe, problema nu e că nu m-am îndrăgostit pînă acum, ci că nu pot să mă îndrăgostesc.

— De ce eşti atît de sigură?

— Simt eu asta.

— Dar eşti o persoană foarte iubitoare.

— În termeni de prietenie, da, dar cînd vine vorba de relaţii... eu n-am simţit niciodată genul ăla de dragoste. Mă simt de parcă aş încerca să înţeleg oceanul ascultînd o scoică.

Se uită cu amărăciune la cartea din mîna lui Zoe.

— Care e partea ta preferată din romanul ăla? Pagina pe care mi-ai spune s-o folosesc într-o vrajă.

Zoe clătină din cap şi începu să caute prin carte.

— O să rîzi de mine.

— N-o să rîd.

Găsi pagina atît de repede încît era clar că ştia aproape sigur unde s-o caute. Îi întinse volumul verişoarei sale, roşind.

— Să nu citeşti cu voce tare.

— Nici n-o să mişc buzele, spuse Justine.

Se uită în jos, la rîndurile tipărite, iar Zoe îşi făcu de lucru la bufet, măsurînd ingrediente într-un castron.

„— Tu, îi şopti el, eşti mina lui Solomon pentru mine, eşti imperiul meu lipsit de hartă. Eşti singurul cămin pe care-l cunosc, singura călătorie pe care vreau s-o fac, singura comoară de dragul căreia mi-aş da şi viaţa. Eşti necunoscută şi familiară, opium şi tonic, conştiinţă şi tentaţie dulce."

Scena continua cu o pasiune crescîndă în paginile următoare, atrăgîndu-te cu lirismul de la care nu făcea economie. Justine ar fi vrut să citească mai departe.

— Se poate să simți așa pentru cineva? întrebă, făcînd un gest cu romanul în mînă. Doar viața reală nu e așa, nu?

Zoe roşi din nou şi răspunse:

— Uneori, în realitate e şi ai bine, fiindcă iubirea nu e doar în momentele importante, ci şi în toate lucrurile mici. În felul în care-ți atinge obrajii, cînd te înveleşte dacă ai adormit după-amiază sau dacă-ți lasă un bilet pe frigider ca să-ți amintească să mergi la dentist. Cred că lucrurile astea leagă o relație chiar mai mult decît sexul.

Justine îi aruncă o privire mohorîtă.

— Eşti o nesuferită, Zoe, spuse încet.

Verişoara ei zîmbi larg.

— O să simți şi tu așa într-o bună zi, spuse ea. Doar că n-ai cunoscut încă bărbatul potrivit.

— Ba poate că l-am cunoscut deja, răspunse Justine. Poate că l-am cunoscut deja şi l-am pierdut, şi nici nu mi-am dat seama.

Zîmbetul lui Zoe se şterse.

— Nu te-am văzut niciodată așa. Nu mi-am dat seama cît contează asta pentru tine. Nu păreai interesată de iubire.

— Am încercat să mă conving că nu e importantă, şi uneori chiar am reuşit, spuse Justine, sprijinindu-şi capul în palme. Zo, întrebă cu vocea înfundată, dacă ai putea să trăieşti zece ani în plus, dar ai pierde dragostea dintre tine şi Alex, ai face alegerea asta?

Zoe răspunse fără să ezite:

— Nu.

— De ce nu?

— E ca şi cum aş încerca să-ți descriu o culoare pe care n-ai văzut-o niciodată. Cuvintele nu pot să te ajute să înțelegi cum e iubirea adevărată, dar, pînă n-ai simțit-o, să ştii că n-ai trăit pe de-a-ntregul.

Justine tăcu mult, apoi înghiți în sec.

— Sînt sigură că o să găseşti dragostea într-o bună zi, o auzi pe Zoe spunînd.

„Eu sînt la fel de sigură că n-o s-o găsesc, dacă nu fac ceva",se gîndi Justine. În acel moment îi veni o idee. O idee stupidă şi periculoasă. Încercă să nu se gîndească la ea. Chiar şi aşa, simți cartea de vrăji, ascunsă la ea sub pat, chemînd-o:

— Te ajut eu, spunea ea. Îți arăt eu cum să faci.

Doi

Justine se opri să schimbe o vorbă cu cîțiva dintre oaspeți în timp ce strîngea farfuriile de la micul dejun de pe mese. Erau acolo un cuplu mai în vîrstă, din Victoria, o pereche în luna de miere, venită din Wyoming şi o famille de patru din Arizona.

Copiii celor din urmă erau doi băieți, ocupați să mănînce cu poftă din clătitele cu umplutură de dovleac ale lui Zoe. Unul dintre ei era cu cîțiva ani mai mare decît celălalt, amîndoi plini de energie precum un ciclon gata să se dezlănțuie.

— Cum e micul dejun? îi întrebă Justine.

— Bun, răspunse băiatul mai mare.

Cel mai mic vorbi cu gura plină:

— Siropul are un gust ciudat.

Îşi umpluse farfuria cu sirop pînă cînd clătitele aproape că ajunseseră să plutească în el. Un moț de păr i se ridica din frunte şi un altul dintr-o parte a capului. Justine zîmbi.

— Probabil ți se pare aşa fiindcă e sirop adevărat. Cele mai multe siropuri care se cumpără de la magazine nu au deloc arțar în ele, ci doar glucoză şi aromă.

— E mai bun de la magazin, spuse băiatul, cu gura plină.

— Hudson, îl certă mama lui, vorbeşte frumos.

Ridică o privire plină de regret spre Justine şi spuse:

— A murdărit peste tot.

— Nu e absolut nici o problemă, răspunse Justine şi făcu semn spre farfuria goală a femeii. Pot să vă iau asta?

— Da, mulţumesc.

Mama redeveni atentă la băieţii ei, iar Justine îi luă farfuria şi paharul gol. Tatăl copiilor, care vorbea la telefon, se opri o clipă ca să-i spună:

— Ia-o şi pe a mea şi adu-mi nişte ceai. Earl Grey, cu lapte degresat. Repede, că trebuie să plecăm.

— Sigur, răspunse Justine pe un ton amabil. Să vă aduc într-o cană din carton, cu capac, s-o luaţi la dumneavoastră?

El răspunse dînd scurt din cap şi scoţînd un sunet nedefinit, apoi îşi reluă conversaţia la telefon. Justine se îndreptă spre bucătărie, ducînd vasele goale, cînd cineva apăru în uşa sălii de mese.

— Mă scuzaţi.

Cea care vorbise era o tînără îmbrăcată într-un taior negru şi încălţată cu pantofi cu toc mediu, de bun-simţ. Părul arămiu îi era tuns într-un bob pînă la umeri. Avea trăsăturile fine şi ochii de un albastru luminos. Nu purta bijuterii, în afară de un lanţ subţire, de aur, la gît. Imaginea o făcea pe Justine să se gîndească la un accent englezesc curat, dar în loc de asta tînăra vorbea cu accentul apăsat din West-Virginia, gros precum motorina.

— Am venit să ne cazăm, dar nu e nimeni la recepție.

— Îmi pare rău, spuse Justine. În clipa asta nu prea avem personal, fiindcă ajutorul meu n-a ajuns azi-dimineață. Faci parte din grupul care vine astăzi.

Femeia dădu atentă din cap.

— De la *Inari Enterprises*. Eu sînt Priscilla Cincifrasini.

Justine recunoscu numele. Era asistenta directorului, cea care avea să se ocupe de cazare în avans pentru Jason Black şi anturajul său.

— O să fiu liberă în zece minute. Vrei o cană de cafea cît aştepți?

— Nu, mulțumesc.

Tînăra nu era neprietenoasă, ci mai degrabă reținută, cu emoțiile strînse bine şi legate cu nod dublu.

— Am de unde să dau cîteva telefoane private?

— Sigur. Poți să foloseşti biroul meu. E descuiat.

— Mulțumesc.

Tatăl celor doi băieți întrebă pe un ton iritat:

— Cum stăm cu ceaiul?

— Imediat, îl asigură Justine, dar înainte să iasă îi vorbi din nou femeii. Cincifrasini... e un nume neobişnuit. Englezesc, irlandez?

— Mi s-a spus că englezesc, dintr-un sat care a dispărut, cu cinci frasini mari în centru.

Părea a fi un nume din Tradiție. Frasinii erau aproape la fel de puternici ca şi stejarii, iar numărul cinci avea o semnificație puternică pentru vrăjitoare, cu simbolul lui, steaua în cinci colțuri prinsă într-un cerc. Deşi Justine era tentată să o mai întrebe ceva,

nu făcu decît să zîmbească şi să se îndrepte spre bucătărie.

Cîteva momente mai tîrziu, auzi sunete alarmante din sala de mese. Strigătul unei mame, farfurii lovite una de cealaltă, un scaun răsturnat. Justine se întoarse pe călcîie şi se grăbi înapoi, lăsînd vasele pe care le ducea pe o masă.

Cel mai mic dintre băieţi se îneca. Avea ochii mari, pălise speriat şi îşi atingea cu disperare gîtul. Mama lui îl bătea neputincioasă pe spate.

Priscilla ajunse la copil şi îl prinse din spate, apoi îl smuci, apăsîndu-i cu pumnul abdomenul, în sus şi înăuntru, brusc. Repetă procedura de alte trei ori, dar obiectul obstructiv nu cedă. Copilul se făcuse cenuşiu la faţă şi buzele i se mişcau spasmodic.

— Îi faci rău, ţipă mama. Opreşte-te! Îi face rău.

— Se îneacă, răspunse răstit tatăl, cu pumnii încleştaţi şi privind-o pe Priscilla. Ştii ce naiba faci?

Tînăra nu răspunse. Avea buzele strînse şi era palidă, cu excepţia celor două pete roşii de pe obraji. O privi pe Justine.

— Nu iese, spuse. S-ar putea să fie blocată pe esofag.

— Sună la urgenţe.

În timp ce Priscilla îşi apuca geanta şi căuta prin ea, Justine o înlocui în spatele copilului speriat. Încercă să-l ajute smucindu-l de cîteva ori şi apăsîndu-i deasupra stomacului, apoi rosti cîteva cuvinte abia auzite:

— Silfide ale aerului vă conjur, ajutaţi-l să respire! Aşa să fie!

Bucățica de mîncare ieşi brusc din gîtul băiatului, iar el începu să respire cu nesaț. Amîndoi părinții se repeziră la el şi-l strînseră în brațe, iar mama începu să suspine recunoscătoare.

Justine îşi dădu o şuviță de păr la o parte şi oftă tulburată, încercînd să-şi liniştească ritmul galopant al inimii. Pantofii cu toc ai Priscillei apărură sub ochii ei. Justine ridică privirea şi zîmbi pierdut. Uşurarea îi făcuse toată puterea să i se scurgă din corp şi să o lăsase ca pe o față de pernă atîrnată la uscat.

Ochii albaştri ca piatra-lunii o priviră atent.

— Tu chiar că ştii o metodă Heimlich neobişnuită, spuse Priscilla.

* * *

După ce agitația din sala de mese se liniştise şi resturile micului dejun fuseseră adunate, Justine se aşează alături de Priscilla în biroul mic. Întregul han era închiriat pentru următoarele cinci zile unui număr de şase oameni, toți colegi la *Inari Gaming Enterprises*, o echipă de creație a unei companii de software. Camerele goale erau plătite, dar aveau să rămînă fără oaspeți.

— Lui Jason îi place intimitatea, explicase Priscilla.

Nu era o surpriză. Jason Black, care produsese cea mai de succes serie de jocuri fantasy din toate timpurile, era foarte rar văzut în public. Nu mergea niciodată la evenimente de promovare şi refuza interviurile la televiziune. Răspundea uneori interviurilor tipărite, cu amendamentul ca viața lui

privată să nu intre în discuție şi să nu i se facă nici o fotografie.

De fapt, Justine, Zoe şi cele două femei care ajutaseră la curățenie semnaseră fiecare cîte un contract prin care se obligau să păstreze secretul vizitei lui Black. Dacă ar fi vorbit chiar şi despre culoarea şosetelor lui, ar fi avut parte de procese interminabile.

După ce îi scrisese numele pe cîteva motoare de căutare de pe internet, Justine aflase cîteva informații despre compania de jocuri şi realizările acesteia, dar foarte puține despre Jason Black însuşi. Crescuse în California şi studiase la USC, cu o bursă de fotbal. La jumătatea celui de-al doilea an, luase o pauză de la colegiu şi se dusese, dintre toate locurile, tocmai la o mînăstire Zen din apropiere de parcul național Los Padres. Dispăruse de pe hartă pentru cîțiva ani şi nu se mai întorsese niciodată la facultate. Pînă la urmă candidase pentru un post la departamentul dezvoltare jocuri al unei companii de software şi, după cîteva succese, se angajase la *Inari Software* pe post de director al departamentului de jocuri. Devenise curînd directorul de proiect şi dezvoltatorul celei mai de succes serii de jocuri din toate timpurile.

Cît despre viața personală a lui Jason Black, existaseră cîteva relații discrete, dar omul nu fusese niciodată logodit sau însurat. Existau cîteva instantanee cu el pe net, urcînd sau coborînd din maşină, însoțind pe cîte cineva la un eveniment oficial, însă în majoritatea pozelor chipul îi era ascuns şi disprețul lui față de fotografii era evident. Cea mai bună fotografie

a lui pe care o găsise Justine era neclară şi indescifrabilă.

— De ce se fereşte atît de publicitate? o întrebă ea pe Priscilla.

— Tu poţi să mă întrebi, dar eu n-am voie să-ţi răspund.

— E atrăgător?

— Prea atrăgător ca să-i fie bine, rosti Priscilla pe un ton mohorît.

Justine ridică din sprîncene.

— Sînteţi împreună?

Rîsul scurt al celeilalte femei nu era deloc amuzat.

— N-aş face asta niciodată. Slujba e prea importantă pentru mine şi n-aş risca-o pentru nimic în lume. Plus că noi doi nu ne-am potrivi.

— De ce nu?

Priscilla începu să numere pe degete motivele:

— E prea obişnuit ca toată lumea să facă după cum vrea el. Şi n-aş avea încredere în el nici cît să-mi ţină pantofii.

Scoase din servietă o tabletă electronică şi deschise un fişier.

— Uite lista adusă la zi pentru camera lui Jason. Hai s-o citim împreună.

— M-am ocupat deja de ea. Mi-ai trimis lista la zi acum cîteva zile.

— Asta e lista şi mai la zi.

Jason Black voia o cameră orientată spre vest, la etajul al doilea, cu o temperatură constantă de douăzeci de grade. Un pat dublu, mare, cu aşternuturi din bumbac gros şi perne cu puf de gîscă, fără pene.

Două sticle de apă minerală răcită trebuiau aduse sus în fiecare dimineață, alături de un shake sănătos. Back mai voia şi două prosoape albe de baie în fiecare zi, săpun şi şampon fără parfum, o lampă cu LED pe masă, acces wireless la internet, un aranjament floral alb şi un pachet de dopuri de urechi din spumă pe noptieră. O selecție de fructe organice, ne-ceruite, fără ziare sau reviste, fiindcă prefera formatul digital. În fiecare seară, la ora nouă, voia două pahare de vodcă Stolichnaya rece.

— De ce două? întrebă Justine.

Priscilla ridică din umeri.

— Nu-l întreb prea des pe Jason de ce vrea ceva anume. Devine beligerant şi oricum nu-mi explică nimic.

— Bine de ştiut, spuse Justine, redevenind atentă la listă. Cred că am tot ce e aici, mai puțin aranjamentul floral. Ce fel de flori albe vrea? Margarete, crini?

— E la alegerea ta. Nimic care să miroasă prea puternic, totuşi.

— Mai am o singură întrebare. Ştii că fiecare cameră a hanului e dedicată unui anume artist? Ei bine, la etajul doi sînt două încăperi orientate spre vest. Una e cea a lui Roy Lichtenstein, cealaltă a lui Gustav Klimt. Pe care crezi că ar prefera-o domnul Black?

Priscilla se gîndi, dîndu-şi o şuviță arămie după ureche.

— Mie amîndouă numele astea mi se par de boli tratabile cu antibiotic, spuse. Poți să-mi povesteşti despre artişti? Nu mă pricep deloc la artă.

Justine îi aprecie franchețea.

— Roy Lichtenstein a fost un artist american de pop art. Cele mai cunoscute tablouri ale lui arătau ca nişte benzi desenate, cu scris şi baloane în care erau notate gîndurile personajelor. Lucrările lui au mai mult de-a face cu ironia şi tehnica decît cu emoția. Klimt, pe de altă parte, este plin de senzualitate. A fost un pictor austriac de la 1800, iar stilul lui este Art Nouveau, cu linii şi curbe inspirate de pictura japoneză. Cea mai cunoscută lucrare a lui este „Sărutul". În camera de la noi există o reproducere după ea. Deci care i s-ar potrivi domnului Black? Lichtenstein sau Klimt?

Priscilla se încruntă, iar Justine aşteptă răbdătoare ca ea să se decidă.

— Klimt, rosti aceasta într-un sfîrşit, îngustînd bănuitoare pleoapele. Dar să nu interpretezi asta cine ştie cum.

— Am semnat un contract confidențial, îi reaminti Justine, şi chiar dacă n-aş fi făcut-o, n-ai fi avut de ce să-ți faci griji. Mă pricep să păstrez secrete.

— Aşa cred şi eu.

După o pauză deliberată, Priscilla îi aruncă o privire directă şi o întrebă:

— Oricum, ce-i o silfidă?

Deci auzise incantația. Justine răspunse pe un ton degajat:

— Un spirit ce reprezintă aerul. Mai există unul pentru pămînt, unul pentru apă şi tot aşa.

— Eşti una din femeile alea care îmbrățişează copaci?

Justine zîmbi.

— Tehnic vorbind, n-am îmbrățișat niciodată unul, dar am descoperit că sînt foarte buni ascultători. Tu ce religie ai?

— Am fost crescută în Congregația Îngerilor de Foc.

— Nu am auzit de ea.

— Predică abstinența sexuală şi apocalipsa. Pastorul nostru era convins că Satana a pus fosile de dinozauri în pămînt, ca să-i păcălească pe oameni. Am fost exorcizată de două ori înainte să împlinesc cincisprezece ani, adăugă ea cu mîndrie.

— Serios? Pentru ce?

— M-au prins ascultînd muzică rock.

— De ambele dăți?

— Prima exorcizare n-a prins cum trebuia.

Priscilla se opri cînd auzi un sunet de apel din adîncurile genții sale.

— Mă scuzi.

Îşi scoase telefonul şi se uită la ecranul minuscul.

— Trebuie să dau cîteva e-mailuri şi cîteva mesaje.

— Rămîi în birou pentru moment, dacă vrei. Îți pregătesc una dintre camere.

— Mulțumesc. Dacă nu te deranjează, aş vrea să iau eu toate cheile camerelor cînd sînt pregătite.

— Bine. De obicei îi conduc eu pe oaspeți în camerele lor.

— Jason preferă să mă ocup tot eu de asta. Nu e adeptul conversației de complezență.

— Nici o problemă. N-o să-i stau în cale cînd ajunge.

— Mulțumesc.

Priscilla se aplecă peste ecranul telefonului şi începu să trimită mesaje.

— În care dintre camere mă cazezi? întrebă ea fără să ridice privirea.

— Degas, răspunse Justine. Un impresionist francez care a pictat balerine. Nu e una dintre cele mai mari camere ale noastre, dar e cea mai frumoasă. E decorată cu dantelă albă şi trandafiri roz şi e luminată de un candelabru din cristal.

Priscilla continuă să tasteze mesaje şi spuse:

— Ce te face să crezi că mi-ar plăcea o cameră atît de feminină?

— Am văzut fotografia de fundal de pe tableta ta, spuse Justine, ridicînd din sprîncene. Pisicuțe aşezate pe un pian. Chiar aşa?

Tînăra o privi jenată, iar Justine rîse încet.

— Nu te teme. N-o să spun nimănui.

Trei

Mai tîrziu în acea după-amiază, Justine era în bucătărie, la masă, bea un ceai de mentă, iar Zoe făcea inventarul în frigider şi în cămară.

— Ai tot ce-ți trebuie pentru mîine dimineață? întrebă Justine. Eu am terminat de făcut curat în camere, aşa că pot să mă duc la cumpărături dacă e nevoie.

— Avem de toate, spuse Zoe, aducîndu-i o cutie de carton. Uită-te la astea. Ferma de pe strada noastră a cumpărat găini Araucana.

Trei ouă de un turcoaz deschis erau frumos aşezate alături de cele albe şi maro.

— Arată fantastic, exclamă Justine. Zoe, trebuie să începem să creştem găini.

— Ba nu.

— Gîndeşte-te la cîte ouă am avea, gratis.

— Gîndeşte-te la miros şi la zgomot. Ar trebui să construim un coteț. Costurile întreținerii găinilor ar anula orice economie pe care-am face-o la ouă.

— O singură găină. Să fie ca un animal de companie.

— S-ar simți singură.

— Bine, două. Le-aş spune Thelma şi Louise...

— Nu luăm găini, spuse Zoe pe un ton ferm. Ai destule de făcut pe aici. Abia dacă reuşeşti să te ocupi cum trebuie de grădină, şi nu cred că ai nevoie de un animal de companie. Aşa cum îmi spuneai şi tu mie înainte să fiu cu Alex, ai nevoie de un iubit.

Justine îşi coborî capul pe masă.

— Nu are nici un rost, răspunse cu tristeţe, în timp ce răsuflarea cu miros de mentă i se aduna în spaţiul dintre lemnul lustruit şi bărbie. S-ar termina la fel cum s-a terminat şi cu Duane. De acum înainte renunţ la bărbaţi. Poate că ar trebui să mă călugăresc.

— Nu eşti catolică.

— Ar trebui să mă convertesc, spuse Justine spre masă, oftînd cînd îi veni o idee. Dar probabil c-ar trebui să port veştmintele lor şi pălăria aia ciudată.

— Se numeşte scufie, spuse Zoe. Şi nu uita că ar trebui să trăieşti într-o mănăstire. Numai femei şi muncă în grădină.

„La fel de bine aş putea să trăiesc între vrăjitoare", se gîndi Justine cu amărăciune. La vîrsta ei, era de aşteptat să fie iniţiată deja în Cercul Alcovului de Cristal. Mama ei, Marigold, aparţinea acelei congregaţii, iar restul membrilor aveau titlul onorific de rude şi majoritatea o cunoşteau de mică pe Justine. Oricît de mult le-ar fi iubit, ea, însă, nu-şi dorise niciodată să facă parte din grupul lor. Îi plăcea să facă din cînd în cînd cîte o vrajă sau cîte o licoare, dar ideea să-şi construiască toată viaţa în jurul studierii şi practicării magiei nu o atrăgea cîtuşi de puţin.

Din păcate, reţinerile ei o făcuseră pe Marigold să se supere şi să nu-i vorbească timp de patru ani.

Legătura dintre ele nu dădea semne că s-ar vindeca prea curînd. Între timp, Justine primea susținere de la Rosemary şi Sage, o pereche de vrăjitoare mai în vîrstă, care aproape că făceau parte din familia ei. Cele două femei locuiau împreună la baza unui far de pe insula Cauldron, acolo unde răposatul soț al lui Sage se ocupase de far.

Justine ridică privirea cînd auzi vocile unui grup de oameni care intraseră, trăgînd în urma lor bagaje pe roți.

— Au venit oaspeții, spuse Zoe. Merg cu tine să-i întîmpinăm.

— Nu, nu. Trebuie să stăm deoparte. Îi conduce Priscilla în camerele lor. Are ea cheile.

Zoe păru foarte nedumerită.

— Nu trebuie să le urez bun-venit?

Justine clătină din cap.

— Domnul Black nu are timp de aşa ceva şi nu vrea să fie deranjat cu obiceiuri triviale cum ar fi să spună bună ziua, să dea mîna sau să audă politețuri. Grupul o să coboare dimineața, la micul dejun, dar el vrea un cocteil în cameră, la şase. Priscilla mi-a spus că o să ne dea instrucțiunile pe mail.

Zoe îşi luă telefonul de pe dulap ca să-şi verifice mesajele.

— Da, e aici, spuse, citind textul de două ori.

— Cred că e o greşeală.

— De ce?

— Spanac, pudră de proteină, unt de arahide, lapte de soia... Nu-ți spun restul, că deja te doare stomacul.

Justine zîmbi larg cînd văzu expresia îngrozită a verişoarei ei.

— Pare o variaţie pe tema cocteilului „Monstrul verde". Duane bea aşa ceva tot timpul.

— O să arate ca nişte apă de mlaştină amestecată în blender.

— Cred că ideea e să fie cît mai nutritiv şi mai dezgustător cu putinţă.

— Nici o problemă, spuse Zoe, strîmbînd din nas şi citind iar din reţetă. M-am gîndit că s-ar putea să-l cunosc pe domnul Black, dacă tot negociază cu Alex. Acum nici măcar nu ştiu dacă vreau să-l întîlnesc.

— Zoe, dacă bat palma, tu şi Alex o să faceţi aşa de mulţi bani că o să vreţi să-i daţi primului vostru născut numele lui.

Jason Black venise pe insulă ca să vadă o bucată de teren de lîngă Dream Lake, pe care Alex o cumpărase mai demult, cu intenţia să o transforme în zonă rezidenţială. Deşi căderea pieţei imobiliare îl lăsase falit, el reuşise să păstreze terenul de la Dream Lake.

În vara care tocmai se încheiase, un agent imobiliar venise la el cu o ofertă pentru respectiva parcelă. Se părea că Jason Black avea de gînd să facă acolo un centru de educaţie, inovare şi inspiraţie. Proiectul includea mai multe clădiri şi facilităţi, toate cu impact de mediu foarte mic. Alex avea certificare LEED, ceea ce însemna că putea să construiască după cele mai stricte reguli de mediu şi energie. Negocierile includeau, din cauza asta, o clauză ca, pe lîngă vînzarea terenului, Alex să aibă un rol important şi în managementul construcţiei.

Justine spera ca ei doi să bată palma, de dragul lui Alex, dar mai ales al lui Zoe. După cîte suferise, inclusiv, recent, moartea bunicii sale, era cazul să mai aibă şi noroc.

Justine avea şi un interes personal. În vară cumpărase o casă mică, renovată, pe strada Dream Lake. Casa fusese abandonată, iar după renovare Zoe locuise acolo împreună cu bunica ei, diagnosticată cu demenţă vasculară. Ca să le ajute, Justine cumpărase casa şi plătise renovarea, apoi le dăduse voie verişoarei ei şi bunicii acesteia să locuiască acolo fără chirie.

Dacă terenul de la Dream Lake era transformat într-o zonă căutată, cu centru de învăţămînt şi relaxare, atunci valoarea casei ei, aflată la marginea respectivei proprietăţi, ar fi crescut substanţial. Toată lumea avea de cîştigat.

— I-am spus lui Alex că, probabil, domnul Black e o persoană foarte bună, îi spuse Zoe lui Justine, fiindcă ideea lui cu institutul educaţional e una foarte nobilă.

Justine îi zîmbi cu drag.

— Şi el ce-a zis?

— A spus că nu e nimic nobil în asta, că domnul Black nu vrea decît să fie scutit de taxe. Eu tot aş vrea să-i acord prezumţia de nevinovă□ie.

Justine rîse.

— Cred că ar fi posibil ca Jason Black să aibă şi cîteva calităţi, deşi n-aş fi prea convinsă.

Bău restul de ceai, se ridică şi puse ceaşca în maşina de spălat vase.

— O să duc nişte vin şi nişte gustări în salon.

— Nu, lasă-mă pe mine. Tu ai fost suficient de ocupată astăzi cu toate camerele de ordonat şi numai cu Annette să te ajute. Ai aflat ce-a fost cu Nita? A avut o gripă de o zi?

— Nu e ceva chiar atît de temporar, spuse Justine zîmbind. Mi-a dat un mesaj mai devreme. Are greţuri de dimineaţă.

— E gravidă? Ce frumos! Să dăm o petrecere în cinstea bebeluşului. Crezi că o să fie nevoie să angajăm pe cineva în locul ei în primele trei luni?

— Nu. Se apropie sezonul de iarnă, aşa că n-o să mai fie atît de multă treabă, şi mă descurc să-i ţin locul, răspunse Justine oftînd. Doar nu am o viaţă personală care să mă împiedice.

— Du-te acasă şi relaxează-te. Şi ia astea cu tine.

Zoe se duse în cămară, de unde veni cu un container de plastic în care erau prăjituri de cu o zi înainte: pătrăţele dulci cu merişor, chec, ruladă cu melasă neagră şi macarons cu gem de casă. Era de-a mirării că mai rămăseseră, fiindcă prăjiturile lui Zoe erau atît de bune încît oaspeţii care veneau la ceai după-amiaza nu se sfiau să ia din ele în genţi şi buzunare. Odată, Justine văzuse un domn care-şi umpluse şapca de baseball cu şase flori cu unt de arahide.

Strînse cutia în braţe de parcă în ea s-ar fi aflat un organ pentru transplant în stare să-i salveze viaţa.

— Ce fel de vin se potriveşte cu prăjiturelele?

Zoe se duse la frigider şi scoase o sticlă de Gewürztraminer.

— Să nu bei prea mult. Nu uita că s-ar putea să fie nevoie să-i duci vodca domnului Black diseară.

— Probabil că o să vrea să i-o ducă Priscilla, dar nu beau prea mult, ca să fim sigure.

Zoe se încruntă cu drag.

— Deja te-ai decis ce nu poți să faci şi ce n-o să ai niciodată, văd asta, dar nu poți să renunți. Cînd nu ai de ce să mai speri, atunci înseamnă că ai mai mare nevoie de speranță.

— Bine, Mary Poppins.

Justine o îmbrățişă repede pe verişoara ei înainte să iasă pe uşa din spate. Traversă curtea, trecu de grădina de zarzavaturi care separa căsuța din spate de clădirea principală. Inițial căsuța fusese folosită pe post de loc retras pentru scriitor, pe vremea cînd hanul era locuință privată. Acum, Justine locuia în căsuța cu două camere.

— E suficient loc aici pentru un coteț de găini, spuse ea, deşi Zoe n-avea cum s-o mai audă.

După-amiaza era caldă şi bogată. O lumină de culoarea păpădiilor se strecura printre ramurile arămii ale copacului madrone, singur în grădină, şi aurea florile arinilor. Aromele proaspete, verzi, ale grădinii de zarzavaturi treceau prin gardul care le înconjura.

Justine se îndrăgostise de fostul conac din vîrf de deal imediat ce-l văzuse, şi-l cumpărase la un preț foarte bun. În timp ce zugrăvea camerele şi le decora pe fiecare cu operele unui anume artist, fie el van Gogh sau da Vinci, se simțise de parcă ar fi creat o lume numai a ei, un loc tăcut şi primitor unde oamenii puteau să se relaxeze, să doarmă bine, să mănînce pe săturate.

După o copilărie pribeagă, stabilitatea şi aerul de cămin al acelui loc o mulţumeau pe deplin. Justine cunoştea aproape pe toată lumea de pe insulă. Viaţa ei era plină de toate felurile de iubire. Îşi iubea prietenii, iubea hanul, insulele, iubea să se plimbe prin pădurile dese de pini, ferigă şi struguri de Oregon. Iubea felul în care, la asfinţit, soarele părea că se topeşte în port. Avea toate astea şi, parcă, nu simţea că ar fi avut dreptul să ceară mai mult.

Se opri în faţa uşii de la intrarea în căsuţă şi zîmbi cînd văzu un iepure cenuşiu, uitîndu-se dezamăgit, prin gardul de sîrmă, la plantele pe care nu putea să le atingă.

— Îmi pare rău, amice, dar după ce mi-ai distrus pătrunjelul în iunie, nu poţi să dai vina pe mine că am pus gard.

Întinse mîna spre clanţă, dar ezită, simţind ceva. Era privită. Se întoarse discret şi se uită peste umăr. Nu era nimeni în spatele ei. Atenţia i se îndreptă spre una dintre ferestrele de la etajul hanului, unde stătea silueta subţire şi întunecată a unui bărbat. Imediat, Justine îşi dădu seama cine era.

Nemişcarea bărbatului aceluia avea ceva de prădător la pîndă, ceva ce semăna cu o răbdare ameninţătoare. De pe gîtul rece al sticlei de vin alunecă o picătură de condens peste degetele ei. Cu efort, ea reuşi să uite senzaţia neplăcută şi să se răsucească spre uşa casei. Iepurele se repezi la adăpost, dînd fuga în vizuina lui.

Justine intră în casă şi închise uşa de culoarea cerului. Mobila din interior era puţin uzată, comodă, iar

din loc în loc, printre zgîrieturi strălucea vopseaua. Tapițeria era din bumbac cu model floral, şi pe podea trona un covor bej, din cîrpe.

Tînăra lăsă vinul şi prăjiturile pe masă şi intră în dormitor. Se aşează pe podea, lîngă pat, de sub care scoase cartea de vrăji şi o ridică în poală. O răsuflare lentă, speriată, îi scăpă printre buze.

„Ce-i cu mine?"

Simțise dorul acela şi în alte dăți, dar nu atît de intens. Desfăcu acoperămîntul din material al cărții şi spre ea pluti un parfum minunat, dulce ca mierea, de ierburi, lavandă şi ceară de lumînare. Materialul vechi, cu urmele tuturor celor care-l ținuseră vreodată, descoperi o carte legată în piele, cu pagini tăiate manual. Pielea copertei strălucea precum pielița cireşelor şi a prunelor. Pe față era bătut un model de ceas cu o gaură mică, arămie, de cheie în mijloc.

Justine urmări cu degetul conturul singurului cuvînt inscripționat pe cotorul cărții: „Triodecad". Era un termen care desemna un grup de treisprezece, un număr care lega multiplul într-unul singur. Volumul antic, vechi de mai bine de două sute de ani, era plin de vrăji, ritualuri şi secrete.

De obicei, grimoarul era ars atunci cînd murea stăpîna lui, dar cîteva, aşa ca Triodecadul, erau prea puternice ca să fie distruse. Astfel de volume rare şi iubite erau trecute din generație în generație. Fiindcă un grimoar prefera întotdeauna să rămînă în posesia stăpînei lui, era aproape imposibil să furi vreunul, dar, chiar dacă ai fi reuşit astfel de minunăție, n-ai fi reuşit niciodată să-l deschizi dacă nu ai fi avut cheia.

— Să nu citeşti niciodată pagina treisprezece, o avertizase mama ei în ziua în care îi dăduse cartea de vrăji.

— Dar ce e pe pagina treisprezece?

— Fiecare vede altceva. O să-ți arate cum să obții ce-ți doreşti mai mult.

— Păi şi ce e atît de rău în asta?

— Lucrurile nu merg niciodată cum te-ai aştepta, spusese Marigold. Pagina treisprezece te învață o singură lecție: ai grijă ce-ți doreşti.

Justine se uitase la grimoar cu un zîmbet dojenitor şi îl tachinase în joacă:

— Doar nu mi-ai face tu mie probleme, aşa-i?

Simțise coperta îndoindu-se de parcă i-ar fi zîmbit. Se uită vinovată la cartea de vrăji, ştiind că era greşit să vrea ce voia. Cu toate astea, nu făcea rău nimănui. Nu cerea ceva extraordinar. Chiar era atît de rău să vrei să-ți schimbi propria inimă?

„Ar trebui să las lucrurile aşa cum sînt, că sînt bune."

Doar că aceea ar fi fost o opțiune dacă lucrurile ar fi fost într-adevăr bune. În cazul ei, nu erau, şi dacă nu făcea ceva, nici n-aveau să fie vreodată.

Îşi strecură mîna în decolteul tricoului şi scoase o cheie arămie legată de un lanț. Se aplecă în față şi descuie Triodecadul. Imediat, cartea se mişcă şi se deschise din proprie inițiativă, înconjurînd-o cu parfum de pergament şi tuş. Paginile răsucindu-se transformară imaginile de pe ele într-un curcubeu, galben de floarea soarelui, albastru ca o coadă de păun, roşu medieval, negru de fum, verde smarald.

Cotorul trosni brusc cînd paginile ajunseră la cea cu numărul treisprezece. Spre deosebire de restul cărții, aceea era albă. Sub privirea curioasă a lui Justine, simboluri începură să apară la întîmplare, precum bulele de aer din şampanie. Se forma o vrajă. Tînăra privi uluită cartea, cu pulsul zvîcnindu-i la baza gîtului. Primul rînd, scris cu litere elaborate, arhaice, o uimi:

CUM SĂ RUPI UN LEGĂMÎNT

Justine nu ştia foarte multe despre legăminte, în afară de cum li se pronunța numele. Un legămînt era un descîntec pe viață, adesea sub formă de blestem. Efortul să rupi unul era atît de mare şi de periculos încît rezultatele ar fi putut să fie chiar mai rele decît vraja originară. Victima ghinionistă a unui legămînt avea mai multe şanse să învețe să trăiască aşa decît să încerce să rupă vraja.

— Nu se poate, spuse Justine nedumerită. Asta n-o să-mi rezolve problema. Ce are un legămînt cu situația mea?

Pagina flutură agitat, de parcă ar fi vrut să-i spună s-o privească. Încet, tînăra începu să priceapă. Acela era răspunsul ei. Cuvintele îi jucară în minte de mai multe ori, accentuate diferit. *Acesta* era răspunsul. Acesta *era* răspunsul...

— Am fost blestemată? întrebă după multă vreme, rupînd tăcerea. Nu se poate.

Dar era. Cineva o condamnase la o viață de solitudine. Cine i-ar fi făcut așa ceva? Și de ce? Nu făcuse niciodată, nimănui nimic și nu merita așa ceva. Nimeni nu merita așa ceva.

O cuprinseră prea multe emoții deodată. Pieptul îi era prea strîmt ca să le conțină pe toate, iar în spatele coastelor se aduna presiune. Tremură, respiră, așteptă, pînă cînd șocul și durerea se transformară, arzînd, într-un epicentru de furie albă, fierbinte.

Era nevoie de mult talent și de multă putere ca să poți să faci o vrajă să dureze o viață. Aceea care făcea descîntecul trebuia să renunțe, cel mai probabil, la o parte din puterea sa, astfel că foarte puține vrăjitoare făceau astfel de legăminte.

Însemna că blestemul fusese aruncat de cineva care o ura. Dar un legămînt nu era de neclintit. Nimic nu era, și oricît ar fi costat-o, Justine se decise să-l destrame pe acesta.

Patru

Lui Justine nu-i păsa deloc că avea s-o coste scump să rupă legămîntul. Era dispusă la orice. *„Aşa să fie!"* Simți cum o cuprinde revolta la gîndul nedreptății care i se făcuse. Petrecuse ultimii cîțiva ani aşteptînd şi dorindu-şi ceva ce n-avea cum să se întîmple vreodată, fiindcă altcineva alesese deja în locul ei, indiferent de dorințele şi visurile ei.

Avea să afle cine era responsabil şi să întoarcă legămîntul împotriva aceluia. Avea să...

Planurile de răzbunare i se topiră în ceața sărată a lacrimilor. Îşi apăsă palmele deasupra ochilor. O durere de cap începuse să-i asalteze fruntea şi tîmplele, un gen de durere care nu ceda cu medicamente. Se gîndi s-o sune pe mama ei, cu toate că nu mai vorbise cu Marigold de patru ani. Ştia că nu i-ar fi folosit la nimic. Marigold n-avea să fie înțelegătoare şi, chiar dacă ar fi ştiut ceva despre legămînt, oricum n-ar fi recunoscut-o.

Unele femei le oferă copiilor lor iubire necondiționată. Marigold, însă, îi oferise afecțiune lui Justine numai cîte puțin, ca pe nişte artefacte prețioase, şi niciodată atunci cînd fiica ei nu o aproba. Fiindcă educația tradițională n-o interesa pe Marigold, aceasta

făcuse tot posibilul ca s-o descurajeze pe Justine să meargă la facultate. O luase peste picior şi o criticase atunci cînd îşi găsise o slujbă ca recepţioneră la un hotel. Ultimul pai, însă, fusese decizia tinerei de-a cumpăra hanul.

— De ce ai fost mereu imposibilă? întrebase acuzator Marigold. N-ai vrut niciodată să faci singurul lucru la care te pricepi. Chiar vrei să-mi spui că visul tău cel mai preţios este să faci pe menajera? Să cureţi toalete şi să schimbi cearceafuri murdare?

— Îmi pare rău, spusese Justine. Ştiu că ar fi mult mai uşor pentru noi amîndouă dacă eu aş fi fost aşa cum vrei tu. Nu-mi găsesc locul nicăieri... Nici în lumea magiei, nici în aceea a oamenilor normali. Între ele, hanul mă face fericită. Îmi place să am grijă de oameni şi nu mă deranjează să strîng în urma lor. Vreau un loc numai al meu, ca să nu mai fiu nevoită să mă mut vreodată.

— Trebuie să te gîndeşti şi la altele, nu numai la ce vrei tu să faci, se răstise Marigold. Cercul nostru e cel mai vechi cerc de vrăjitoare care şi-au moştenit darul de pe Coasta de Vest. Odată iniţiată, o să rotunjeşti numărul şi o să fim treisprezece. Ştii ce înseamnă asta.

Da, Justine ştia. Treisprezece vrăjitoare într-un cerc însemna o forţă mai mare decît suma părţilor. Se simţise foarte egoistă fiindcă nu voia să li se alăture şi fiindcă-şi pusese propriile nevoi mai presus de ale altora, dar ştia că, indiferent cît ar fi încercat, n-avea să fie vreodată ca ele. Ar fi fost nefericită o viaţă întreagă şi ar fi fost prea mult.

— Problema e, îi spusese ea mamei sale, că nu mă interesează să învăț mai multe despre magie decît ştiu deja.

Atunci Marigold îi aruncase o privire disprețuitoare.

— Eşti mulțumită cu o mînă de poțiuni şi cîteva rune de cristal? Cu abia suficientă pricepere încît să-i faci pe copii să rîdă la petreceri?

— Nu uita că ştiu să fac şi animale din baloane, răspunsese Justine, sperînd s-o facă să zîmbească.

Marigold o privise împietrită.

— Nu te-aş fi făcut dacă aş fi crezut că exista un risc oricît de mic ca tu să nu vrei să ni te alături. N-am auzit niciodată de o vrăjitoare care să-şi fi moştenit talentul, dar care să fi renunțat de bună-voie la magie.

Impasul era fără ieşire. Marigold era convinsă că planurile sale pentru Justine le surclasau pe acelea ale fiicei sale pentru sine însăşi. Justine încercase s-o facă să priceapă că era dreptul fiecăruia să aleagă ce voia să facă în viață, dar pînă la urmă înțelesese că, dacă Marigold ar fi fost capabilă să priceapă aşa ceva, n-ar mai fi fost de la bun început atît de obsedată s-o controleze.

Dacă Marigold nu putea avea genul de fiică pe care şi-o dorea, atunci nu voia deloc o fiică. Drept urmare, Justine avea o relație ambivalentă cu magia, care, însă, era prin natura sa ceva ce acceptai sau respingeai cu totul. A încerca să rămîi diletantă într-ale magiei era ca şi cum ai fi încercat să fii doar puțin însărcinată.

Citi din nou vraja. Dacă înțelegea bine, ritualul trebuia făcut cînd luna era în descreştere, şi la miezul nopții. Avea sens: ultima fază înainte de luna nouă era momentul ideal ca să alungi, să eliberezi şi să repari. Ca să poți ridica un blestem atît de puternic ca acela făcut printr-un legămînt, era înțelept să nu dai rasol.

Justine se ridică şi se îndreptă spre biroul antic de la fereastră, ca să consulte pe laptop un site cu fazele lunii. În acea noapte era ultima fază a lunii în creştere. Dacă nu încerca să rupă legămîntul atunci, ar fi trebuit să mai aştepte alte treizeci de zile înainte să aibă din nou ocazia, iar ea era sigură că nu mai putea să aştepte atît. Fiecare celulă din corpul ei striga după acțiune. Justine se simțea ca un tren deraiat de pe şine, ca o cometă gata să scape de pe orbita ei şi să se repeadă în spațiu.

Ar fi trebuit să le sune pe Rosemary şi pe Sage ca să le ceară sfatul, doar că ele ar fi putut încerca s-o convingă să renunțe, sau i-ar fi spus să aştepte, iar Justine nu voia să se răzgîndească pentru nici un motiv. Nici măcar pentru unul bun. Legămîntul trebuia rupt imediat.

Tot restul serii, Justine studie vraja şi căută agitată prin Triodecad. Dacă avea să facă asta, trebuia s-o facă bine. În arta magiei erau implicați mai mulți factori. Dacă vreunul dintre paşii unei vrăji era făcut la întîmplare, dacă vreun cuvînt era pronunțat greşit sau uitat, dacă vrăjitoarea nu era atentă chiar şi o clipă, dacă ingredientele ei erau de proastă calitate, atunci vraja ar fi putut să nu funcționeze. Sau ar fi putut să aibă efectul opus celui aşteptat, sau să afecteze pe

altcineva. O greşeală aparent minoră era să foloseşti o lumînare din parafină în locul uneia din ceară de albine, însă ea ar fi putut duce la consecinţe dezastruoase.

Justine se concentră atît de mult la Triodecad încît sunetul telefonului mobil o făcu să tresară. Întinse mîna spre el, cu inima bătîndu-i prea tare, într-un fel neplăcut, şi citi numele afişat pe ecran.

— Bună, Priscilla, spuse ea. Ce mai faci?

— Totul e bine. I-am dus pe toţi în camerele lor, apoi au ieşit împreună la cină, la Downrigger. Majoritatea s-au întors. Te-am sunat ca să-ţi amintesc să-i duci vodca lui Jason peste un sfert de oră.

— Vai, spuse Justine, uitîndu-se în jos, spre tricoul şi blugii pe care-i purta şi pe care nu-i schimbase de cînd făcuse curat mai devreme în acea zi.

Mirosea a amoniac şi a ceară de parchet, genunchii pantalonilor erau foarte murdari şi părul i se desfăcuse din coadă.

— M-am gîndit că o să vrea să-i duci tu băutura, spuse ea cu speranţă.

— Nu. Te vrea pe tine.

Justine oftă fără zgomot.

— O să fiu acolo.

— La nouă fix, în aminti Priscilla. Nu-i plac întîrzierile.

— O să fiu acolo. Pa-pa.

Închise telefonul şi se repezi la baie, se dezbrăcă grăbită şi sări la duş. După o scurtă dar temeinică săpunire, ieşi de sub apă şi îşi uscă părul cu un prosop. Căută prin dulap pînă cînd găsi o rochie tricotată, fără

mîneci, cu şiret la mijloc, şi o pereche de sandale albe, fără toc. Îşi strînse părul într-o coadă joasă, care-i atîrna pe spate, se dădu cu nişte strugurel şi cu puţină mascara pe genele de sus.

În timp ce traversa curtea mică, riscă să arunce o privire la fereastra de la etajul doi, dar acolo nu era nimeni. Trebuia să recunoască: Jason Black îi stîrnea curiozitatea, el, care-şi ţinea viaţa privată atît de bine sub control.

Intră pe uşa din spate a bucătăriei şi scoase o sticlă de Stoli din congelator. Turnă vodca rece ca gheaţa în două pahare mici şi le aşeză pe o tavă îngustă şi înaltă, argintie, plină cu gheaţă zdrobită. Atentă, duse tava în sus pe scări.

Tăcerea hanului era întreruptă numai de sunete discrete: un sertar deschizîndu-se, sunetul înfundat al cîte unui telefon. Justine se apropie de camera Klimt şi auzi înăuntru vocea unui bărbat. Părea să fie în mijlocul unei conversaţii telefonice. Să bată? Nu voia să-l întrerupă, însă era ora nouă. Îşi compuse o mască politicoasă şi bătu încet la uşă. De dincolo de prag se apropiară paşi. Uşa se deschise, iar Justine văzu în treacăt o pereche de ochi întunecaţi ca miezul nopţii, nişte trăsături aspre şi un păr negru, sexy şi în dezordine. Bărbatul îi făcu semn să intre, oprindu-se destul cît să-i spună:

— Să nu pleci încă.

O privi direct. Căutătura nu durase mai mult de jumătate de secundă, însă fusese destul încît aproape s-o facă să păşească înapoi. Ochii lui inexpresivi,

vicleni şi opaci precum melasa neagră, ar fi putut să-i aparţină lui Lucifer însuşi.

Justine dădu tulburată din cap, aprobator, apoi aşeză tava pe masă fără să-i verse conţinutul. Era atît de tulburată încît avu nevoie de un minut ca să-şi dea seama că bărbatul vorbea în japoneză. Avea o voce hipnotică, un bariton jos, învăluit de umbre.

Neştiind ce să facă, ea se apropie de una dintre ferestre şi se uită afară. Lumina asfinţitului avea culoarea pepenelui galben la orizont şi se întuneca, ajungînd ca pielița prunelor, la mijlocul cerului. Silueta decupată a unei luni subţiri strălucea, albă şi frumos conturată precum o urmă de gheară pe cer. Era o noapte făcută pentru magie.

Justine redeveni atentă la Jason Black, care mergea prin cameră în timp ce vorbea. Era un bărbat mare, subţire şi cu un trup elegant, iar uşurinţa şi forţa cu care se mişca indicau prezenţa musculaturii puternice de sub cămaşa albă ca laptele şi de sub pantalonii comozi. Aplecîndu-se deasupra mesei, el scrise cîteva cuvinte într-un carneţel, lăsînd să se vadă la încheietură sclipirea unui ceas din oţel inoxidabil, marca Swiss Army.

Figura lui era parcă sculptată în chihlimbar, cu unghiuri ascuţite. La colţurile exterioare ale ochilor se vedeau riduri fine ce trădau nopţi nedormite şi zile agitate. Deşi buzele îi desenau o linie aspră, ele păreau moi, de parcă la suprafaţa lor ar fi fost însemnată o erotică tandreţe.

— Iartă-mă, spuse el, închizînd telefonul şi apropiindu-se de Justine. Tokyo e cu şaisprezece ore înaintea noastră. A trebuit să mai dau un ultim telefon.

Avea o atitudine relaxată, însă Justine se văzu nevoită să lupte cu impulsul de-a face un pas înapoi. Deşi ştia că nu i-ar fi făcut nimic, avea sentimentul că bărbatul acela era o creatură periculoasă, un tigru în spatele unui geam din sticlă.

— Nu e nici o problemă, răspunse ea. Stoli-ul tău e aici.

— Mulţumesc, rosti el, privind-o fix şi întinzîndu-i mîna. Eu sînt Jason.

— Justine.

Degetele îi fură înghiţite într-o strînsoare care-i trimise un fior cald pînă la cot.

— Sper că-ţi place camera.

— Da. Cu toate astea...

Îi dădu drumul la mînă şi continuă:

— Am o curiozitate.

Arătă cu capul spre ghiveciul din ceramică arsă de pe masă, din care se ridica o orhidee cu două tulpini şi cîte o inflorescenţă albă pe fiecare.

— Am cerut un aranjament din flori albe, dar asta...

— Nu-ţi place? Îmi pare rău. Primul lucru, pe care îl voi face de dimineaţă, va fi să îţi aduc altul...

— Nu. Eu...

— Nu e nici o problemă.

— Justine, rosti el, ridicînd mîna cu gestul unui bărbat neobişnuit să fie întrerupt, făcînd-o să tacă imediat. Îmi place orhideea, continuă el, dar vreau să ştiu de ce ai ales-o.

— Aha. Ei bine, e mai frumos să ai în cameră o plantă vie, care respiră, decît un buchet tăiat. Şi m-am gîndit că orhideea s-ar potrivi cu arta lui Klimt.

— Aşa este. Curată, elegantă, spuse el, făcînd o pauză abia perceptibilă. Sugestivă, continuă.

Justine zîmbi scurt. Orhideea, cu petale moi ca nişte buze, cu pliuri, cu deschizături delicate, era de-a dreptul pornografică.

— Dacă nu mai ai nevoie de altceva, spuse ea, eu o să plec.

— Trebuie să fii undeva anume?

Ea îl privi nedumerită.

— Nu chiar.

— Atunci rămîi.

Justine clipi, apoi îşi împleti degetele.

— Mi s-a spus că nu-ți face plăcere să faci conversație politicoasă.

— Nu e doar conversație politicoasă atunci cînd e cu cineva cu care vreau să vorbesc.

Ea îi zîmbi atent, neutru.

— Cred că eşti obosit.

— Eu sînt mereu obosit.

Jason apucă spătarul unui scaun, îl ridică fără efort şi-l aşează aproape de pat, apoi se aşează pe marginea saltelei şi făcu semn spre scaun.

— la loc.

Încă o comandă. Justine era pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată la gîndul că el era atît de obişnuit să le spună celorlalți ce să facă. De ce voia să îi vorbească, vroia să afle ceva care să-l ajute în negocierile pentru terenul de la Dream Lake?

— Numai pentru cîteva minute, îi răspunse aşezîndu-se. A fost o zi lungă.

Îşi strînse genunchii şi îşi puse mîinile în poala rochiei, apoi îl privi, aşteptînd. Jason Black avea o frumusețe întunecată, o siguranță de sine care te tulbura, aşa încît părea mai mult fantezie decît o ființă umană din carne şi oase. Părea să aibă nu mai mult de treizeci de ani, iar aerul de blazare îl înconjura precum o vestă antiglonț. „Prea atrăgător ca să-i fie bine", spusese Priscilla. Ar fi fost mai corect să spună că bărbatul era prea atrăgător ca să-i fie oricui bine.

— De ce ai ales să stai aici? întrebă ea direct. Ai fi putut să închiriezi un iaht de lux, ancorat în port. Sau un apartament la ultimul etaj al vreunui hotel din Seattle şi să vii aici cu avionul, doar pentru o zi.

— Nu sînt genul cu iahturi de lux, iar hanul mi s-a părut locul potrivit de vacanță cît timp negociem termenii proiectului de la Dream Lake.

Justine zîmbi la auzul cuvintelor lui.

— Tu nu eşti în vacanță.

El ridică o sprînceană brunetă.

— Nu sînt?

— Nu. O vacanță înseamnă să petreci zile întregi fără să faci nimic productiv. Faci fotografii cu peisajul, cumperi lucruri de care nu ai nevoie, mănînci şi bei prea mult şi dormi pînă tîrziu.

— Pare...

Se opri, căutînd cuvîntul potrivit.

— Pare grotesc.

— Nu-ți place să te relaxezi, spuse ea, mai mult afirmînd decît întrebînd.

— Nu văd ce rost are.

— Poate că rostul e ca, din cînd în cînd, să te opreşti şi să te uiți înapoi, ca să te bucuri de toate lucrurile pe care le-ai realizat.

— N-am făcut destule ca să pot să mă bucur de ele.

— Eşti directorul unei companii mari şi ai foarte mulți bani. Majoritatea nu s-ar plînge din cauza asta.

— Vreau să spun, rosti el pe un ton egal, că nu pot să-mi asum eu succesul companiei. Am o echipă bună şi am avut ceva noroc.

Luă unul dintre paharele de vodcă, apoi împinse tava de argint spre Justine.

— Poftim.

Tînăra clipi nedumerită.

— Vrei să beau cu tine?

— Da.

Justine rîse uimită, iar el o privi bănuitor.

— De ce e amuzant?

— De obicei, atunci cînd inviți pe cineva să facă un lucru, nu-i dai ordine. „Stai aici, fă aşa"...

— Cum ai vrea s-o spun?

— Ai putea să încerci să mă întrebi dacă nu vreau să beau eu celălalt pahar de vodcă.

— Dacă te-aş întreba aşa, ai putea să mă refuzi.

— Eşti refuzat tu vreodată? întrebă ea sceptică.

— Se mai întîmplă, da.

— Mi-e greu să cred. Oricum, să ştii că eu nu mă pricep să ascult ordine. Am nevoie să fiu rugată.

Jason o privi fix, cu intensitate. După o clipă, întrebă:

— Ți-ar plăcea să mai rămîi şi să bei ceva cu mine?

Justine simți un val de căldură care-i urcă pînă-n obraji, făcîndu-i pielea să pară strîmtă şi lucioasă.

— Da, mulțumesc, rosti, întinzînd mîna după paharul de vodcă. De obicei le bei singur pe amîndouă?

— Uneori nu am nevoie decît de unul singur. Mă ajută să mă relaxez la finalul zilei. Dacă nu pot să dorm după aceea, îl beau şi pe al doilea.

— Ai încercat ceaiuri din plante? O baie fierbinte?

— Am încercat de toate. Pastile, relaxare progresivă, muzică pentru somn, cărți despre golf. Am numărat oi pînă cînd au adormit şi oile.

— De cînd suferi de insomnie?

— De la naştere, rosti el, zîmbind amuzat şi făcînd să devină mai evidente liniile fine din jurul gurii. Dar există şi beneficii. Sînt campion la Scrabble on-line. Şi am văzut cîteva răsărituri superbe.

— Poate că o să dormi mai bine cît eşti aici. Insula e liniştită, mai ales noaptea.

— Aşa sper, rosti el neconvins.

Nu stimulii exteriori îl țineau treaz. Justine ridică paharul mic şi mirosi cu grijă, simțind un parfum delicat, puțin dulceag, precum acela al grîului proaspăt secerat.

— N-am mai băut niciodată vodcă simplă.

Luă o înghițitură mică din lichidul rece ca gheața şi simți cum buza de sus îi ia foc.

— Vai, ce arde!

— N-o sorbi. Înghite-o pe toată odată.

— Nu pot, protestă ea.

— Ba poți. Expiră, dă-o peste cap, apoi așteaptă zece, cincisprezece secunde înainte să respiri. Așa nu mai arde.

Ca să-i demonstreze cum se face, el dădu repede peste cap vodca din paharul său. Justine îl văzu cum înghite, cum pielea de pe gît, fină și puțin bronzată, i se întinde.

Luîndu-și privirea de la el, ea se concentră asupra paharului din palmele sale.

— Încercarea moarte n-are, spuse, apoi expiră.

Înghiți vodca și încercă să-și țină respirația, însă plămînii îi protestară, zvîcnind de parcă ar fi fost gata să explodeze. Ea renunță și inspiră adînc, dar regretă imediat, fiindcă simți cum gîtul îi e cuprins de un foc înghețat. Se înecă și ochii îi lăcrimară.

— Ai respirat prea repede, spuse Jason.

Ea rîse și tuși, apoi reuși să răspundă:

— Am prostul obicei să respir la intervale regulate.

Clătină din cap și își șterse o urmă de umezeală de sub ochi.

— De ce vodcă? Vinul e mult mai plăcut.

— Vodca e eficientă. Cu vinul ar dura prea mult.

— Ai dreptate, spuse Justine. Cabernet ineficient și rău! Nu pot să cred că am irosit atîta timp cu el.

Jason continuă de parcă n-ar fi auzit-o:

— Vodca face și mîncarea să aibă gust mai bun.

— Serios? Cum așa?

— Alcoolul etilic e solvent pentru chimicalele care dau aromă. Dacă mănînci ceva imediat după ce iei o

duşcă de vodcă, gustul e mai puternic şi durează mai mult pe papilele gustative.

Justine îl privi curioasă.

— Mi-ar plăcea să încerc.

— Funcționează mai bine cu mîncărurile condimentate sau sărate. Ceva cum e caviarul sau somonul afumat.

— Nu avem caviar, dar aproape întotdeauna se găsesc ceva răcituri prin frigider.

Justine îi studie chipul impasibil.

— Probabil că n-ai fost cu ceilalți la cină, aşa e? Pun pariu că ai rămas în camera ta şi ai dat telefoane.

— Am rămas, recunoscu el.

— Ți-e foame?

Întrebarea păru a necesita atenție sporită.

— Aş putea să mănînc ceva, spuse el într-un final.

Fără îndoială că era persoana cea mai reținută pe care o cunoscuse Justine vreodată. Oare se relaxa vreodată? Greu de imaginat aşa ceva. Tînăra se întrebă cum suna rîsul lui.

— Hei, spuse cu blîndețe, dintr-un impuls. Cînd ai dat ultima dată iama într-o cămară?

— Nu-mi amintesc.

— Ce-ar fi să vii cu mine jos? Şi mie mi-e foame. Găsim ceva de mîncare. Plus că-ți datorez încă un pahar de vodcă.

Spre surpriza ei, şi cu siguranță şi a lui, oaspetele acceptă.

Cinci

Jason stătea la masa din bucătărie şi se uita în jur. Camera era spațioasă şi veselă, cu dulapuri suspendate vopsite, tapet retro cu model de cireşe şi un bufet acoperit cu steatit. Cămara încăpătoare era plină de ingrediente pentru gătit în borcane mari, şi de conserve aşezate pe cîte trei sau patru rînduri.

O privi pe Justine cum scotea borcane cu legume murate şi le aducea la masă. Tînăra scoase sticla de Stolichnaya din congelator şi o puse în fața lui, alături de două pahare.

— Toarnă tu, îi spuse, apoi începu să taie felii ovale, delicate, dintr-o baghetă.

Jason abia dacă reuşi să-şi ia ochii de la ea destul cît să facă după cum i se ceruse. Pînă în acel moment, deşi se cunoşteau de foarte puțin timp, Justine Hoffman îl tachinase şi îl luase peste picior într-un fel în care nu mai îndrăznise nimeni înainte. Ea nici nu ştia cît de mult lăsase de la el, cît de uşor ar fi putut s-o strivească. Adevărul era că îl interesa mai mult decît oricine dintre cei pe care-i cunoscuse în ultimii ani.

Era o femeie frumoasă, subțire, cu părul lung, negru, cu pielea fină şi un chip delicat, ascuțit. Dădea din mîini cînd vorbea şi, dacă ar fi existat o tablă

neagră în fața ei, sigur ar fi şters-o de mai multe ori ca să aibă loc să scrie tot ce spunea. Asta ar fi trebuit să-l enerveze, însă Jason îşi imagina, fără să se poată stăpîni, cum ar fi fost să-i întrerupă ritmul cu buzele, cu mîinile, cu corpul.

Îi verificase trecutul şi aflase despre ea că nu făcea excese de nici un fel. Crescuse fără tată, lucru care o expunea riscului să aibă probleme de comportament, să renunțe la şcoală, să facă abuz de alcool şi droguri, însă ea nu avusese niciodată astfel de probleme. Nu avea datorii la bancă, nu fusese cu prea mulți bărbați, ba dimpotrivă, avusese numai cîteva relații liniştite şi nici una nu durase mai mult de un an. Nu fusese arestată, nu avea probleme medicale sau dependențe. Luase numai cîteva amenzi pentru parcare neregulamentară în campusul facultății pe care o urmase. Lucrurile obişnuite care-i făceau pe oameni să fie oameni — pofta, avariția, teama, nici una dintre ele nu părea să i se aplice lui Justine Hoffman.

Dar toată lumea avea ceva de ascuns şi toți îşi doreau ceva ce nu puteau să aibă. El ştia despre ea ce avea de ascuns, însă ce-şi dorea... acolo era un semn de întrebare. În picioare, lîngă masă, Justine aranja mîncarea pe un platou mare.

— Eşti vegetarian, aşa e?

— Atunci cînd se poate.

— Ai început să mănînci aşa la mînăstirea tibetană?

— De unde ştii despre asta?

— E pe pagina ta de Wikipedia.

El se încruntă.

— Am încercat să scap de pagina aia, dar administratorii o tot urcă la loc pe site. Se pare că dreptul la viața intimă nu-i important pentru ei.

— E destul de greu şi pentru oamenii normali să aibă intimitate în ziua de azi. Probabil că pentru tine e imposibil.

Justine dezveli o bucată de caşcaval şi o aşeză pe un tocător, apoi începu să taie felii subțiri, translucide.

— Ai devenit vegetarian din motive karmice? A început să te deranjeze gîndul că s-ar putea să te reîncarnezi în găină?

— Nu, dar ăsta era meniul la mînăstire. Şi mi-a plăcut.

Ridicînd un ou fiert tare, Justine întrebă:

— Dar ouă şi lactate mănînci?

— Da.

Ea umplu farfuria cu fasole şi conopidă murată, migdale sărate de Marcona, măsline uleioase, spaniole, somon afumat în casă, triunghiuri străvezii de caşcaval Manchego, o bucată mare de brînză Brie grasă şi o mînă de smochine uscate. Alături de farfurie aşeză un coş cu felii de baghetă şi biscuiți sărați cu rozmarin.

— Bon appétit, spuse pe un ton vesel, apoi se aşeză alături de el.

Mîncară şi vorbiră, iar Jason găsi compania lui Justine încîntătoare. Era interesantă, rîdea uşor şi era genul de femeie care îți atrăgea repede atenția dacă vorbeai prosti. Avea chipul construit simplu, precum un haiku, ochii de un căprui catifelat şi gura fină şi

trandafirie ca o floare de cireş. Interesant, însă, că avea un aer cu totul lipsit de senzualitate, un fel de răceală delicată, de rezervă, care-l făcea să-şi dorească să ardă şi să topească acea distanță feciorelnică.

— Cum te-ai hotărît să deschizi un han? întrebă, aşezînd o felie de ridiche în centrul unui biscuit uns cu unt. Nu mi se pare că e genul de lucru pe care să vrea să-l facă o tînără de vîrsta ta.

— De ce nu?

— E o viață liniştită, spuse el. Izolată. Locuieşti pe o insulă cu nu mai mult de opt mii de locuitori tot timpul anului. Cred că te plictiseşti.

— Niciodată. Mi-am petrecut toată copilăria plimbîndu-mă dintr-un loc într-altul. Am avut o mamă singură, care nu putea să stea într-un loc. Iubesc confortul lucrurilor care-mi sînt familiare, al prietenilor pe care-i văd în fiecare zi, al pernei care mi-e potrivită sub cap, al grădinii mele de zarzavaturi, al bicicletei. Am alergat pe aceleaşi cărări şi m-am plimbat pe aceleaşi plaje atît de mult încît acum îmi dau seama şi de cea mai măruntă schimbare. Ador să fiu atît de legată de un loc.

— Înțeleg.

— Chiar?

— Da. Japonezii cred că nu tu alegi locul, ci că el te alege pe tine.

— Pe tine ce loc te-a ales?

— Nu mi s-a întîmplat încă.

Nu prea era probabil să se mai întîmple. Avea un apartament în golful San Francisco, unul în New York,

o casă pe malul lacului Tahoe. Fiecare dintre acestea era frumoasă, dar nici una nu-i dădea sentimentul de apartenență atunci cînd le călca pragul.

Justine îl privi speculativ.

— De ce te-ai dus la mînăstirea tibetană?

— Aveam nevoie de răspuns la o întrebare.

— Şi l-ai primit?

El zîmbi şters.

— Am găsit răspunsul, da, însă am găsit şi alte cîteva întrebări.

— Unde ai plecat după aceea?

Jason ridică sprîncenele, ironic.

— Nu apare pe pagina mea de Wikipedia?

— Nu. Viața ta e o foaie albă pentru cîțiva ani după aceea. Aşa că te întreb din nou, ce ai făcut?

Jason ezită. Obiceiul de a-şi proteja intimitatea nu era uşor de dat la o parte nici măcar atunci cînd el însuşi voia să facă asta.

— Am semnat un contract de confidențialitate imens, îi spuse Justine. Poți să-mi spui orice şi eu n-o să dezvălui nimic.

— Ce se întîmplă dacă îl încalci? întrebă el. Închisoare? Daune băneşti?

— Nu ştii? E contractul tău.

— Avem trei versiuni, cu trei clauze diferite, toate imprimate cu scris mărunt. Vreau să ştiu pe care ți l-a dat ție Priscilla.

Justine ridică din umeri şi zîmbi mînzeşte.

— Nu citesc niciodată ce-i tipărit cu litere foarte mici, fiindcă acolo sînt scrise întotdeauna lucrurile neplăcute.

Zîmbetul ei sincer îl traversă pe Jason precum un fulger cu încetinitorul. Nu se aşteptase ca ea să aibă aşa un efect asupra lui. Nu mai simțise niciodată astfel de lucruri. Ceva din ea îi făcea toată ființa să vibreze, gata de emoții neştiute pînă atunci. Atent, strînse al doilea pahar de vodcă între degete şi îl dădu peste cap cu o mişcare exersată. Justine aplecă din cap şi îl studie.

— Ce te-a făcut să intri în lumea jocurilor pe calculator?

— Am început în studenție, cînd testam jocuri şi chiar am scris cîteva programe 2D. Mai tîrziu, un prieten care voia să deschidă un studio a avut nevoie de cineva care să-l ajute la design şi programare. Pînă la urmă am fost angajat să conduc divizia de jocuri de la *Inari*.

— Aşa se explică felul în care ai ajuns în industrie, spuse Justine, dar eu sînt curioasă să ştiu de ce ai ales-o. Ce-ți place la jocurile video?

— Sînt competitiv, recunoscu el. Îmi place, estetic vorbind, un joc bine desenat. Îmi place să construiesc lumi, să pregătesc obstacole şi eşecuri...

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ție-ți place să te joci?

Ea clătină din cap.

— Jocurile nu sînt pe gustul meu. Cele cîteva pe care le-am încercat sînt complicate şi violente, plus că îmi displace sexismul din ele.

— Jocurile pe care le producem noi nu sînt aşa. Nu permit poveşti care includ prostituție, violuri sau limbaj umilitor la adresa femeilor.

Justine nu păru impresionată.

— Am văzut cîteva reclame la *Skyrebels.* E produs de voi, nu? Majoritatea personajelor feminine sînt îmbrăcate precum nişte prostituate spațiale. De ce trebuie să poarte fuste scurte, din piele, şi cizme cu tocuri de zece centimetri, ca să se apere de soldați în armură?

Avea dreptate.

— Băieților adolescenți le place aşa, recunoscu Jason.

— Asta m-am gîndit şi eu, rosti ea.

— Oricum ar fi îmbrăcate, personajele feminine sînt la fel de dure ca şi cele masculine.

— Sexismul are de-a face cu prezentarea şi cu tonul la fel de mult ca şi cu acțiunile.

— Eşti feministă?

— Dacă defineşti o feministă ca pe cineva care vrea să fie tratată cu respect, ca de la egal la egal, atunci da. Unii oameni tind să creadă că feminismul înseamnă să fii furios, dar eu nu sînt aşa.

— Eu aş fi furios dacă m-ar trimite cineva la război încălțat în cizme cu tocuri de zece centimetri şi fustă mini din piele.

Justine izbucni în rîs şi mai turnă vodcă în pahare. Luă o înghițitură, apoi gustă dintr-o măslină mare, verde. Jason îi privi mişcările gurii, buzele țuguiate în jurul fructului zemos, şi simți un fior care-l tulbură.

— Ai jucat vreodată „Adevăr sau provocare"? întrebă Justine, punînd sîmburele jos.

— N-am mai jucat din liceu, spuse el. Nu pot să spun că-mi lipseşte.

— Nici mie. Cu toate astea... ai vrea să jucăm cîteva runde?

Jason se sprijini de spătarul scaunului şi o măsură din priviri. Cu siguranță că încerca să-l dezarmeze, să scoată de la el cîteva răspunsuri pe care nu i le-ar fi dat altfel. Această strategie, însă, putea să funcționeze în ambele sensuri.

— Eu nu accept niciodată provocările, spuse.

— Bine, atunci tu o să spui numai adevărul. Acum, legat de limite, cred că ar trebui să...

— Fără limite. Altfel nici nu are rost să ne jucăm.

— Fără limite, fu de acord Justine, vorbind pe un ton puțin trist. Dar penalizările?

— Cine pierde îşi scoate un articol de îmbrăcăminte.

Jason avu satisfacția s-o vadă făcînd ochii mari.

— Bine, spuse ea. Încep eu. Spune-mi ce crezi tu că înseamnă fericirea adevărată.

El întinse mîna şi luă un şervețel mic, alb, din hîrtie, pe care-l plie pe diagonală, folosindu-şi latul unghiei ca să ascută îndoitura.

— Eu nu cred în fericire, spuse, răsucind şervețelul şi îndoindu-l într-un pătrat mic. Oamenii cred că sînt fericiți cînd unele lucruri, cum ar fi o cutie de gogoşi, o victorie a echipei Lakers în fața celor de la Spurs sau o poziție sexuală cu nume latin fac ca anumite substanțe chimice să se lipească de receptorii din creier şi să stimuleze impulsuri electrice ale neuronilor, dar asta nu durează. Nu e pe termen lung. Nu e real.

— Ce deprimant, spuse Justine rîzînd.

— Tu m-ai întrebat.

Jason împături şervețelul spre interior, formînd o bază triunghiulară.

— Runda următoare, spuse. Adevăr sau provocare?

— Adevăr, spuse ea repede, privindu-i mişcările atente, deliberate, ale mîinii.

— De ce te-ai despărțit de ultimul tău iubit? întrebă el, începînd să îndoaie şi să suprapună colțurile triunghiului.

Justine roşi pînă în vîrful urechilor.

— E simplu... n-a mers.

— Ăsta nu e un răspuns. Spune-mi care a fost motivul.

— Uneori, oamenii se despart fără motiv.

El se opri în mijlocul îndoiturii şi o privi ironic.

— Întotdeauna există un motiv.

— Atunci eu nu ştiu care a fost acela.

— Ba ştii, doar că nu vrei să recunoşti. Ceea ce înseamnă că ai pierdut runda asta.

O privi, aşteptînd. Justine se încruntă şi îşi scoase piciorul dintr-una dintre sandalele albe şi delicate, apoi o împinse spre scaunul lui Jason.

Piciorul ei gol, cu degete lungi şi frumoase, cu unghiile date cu ojă albastru deschis, îi atrase acestuia atenția.

— E rîndul tău, o auzi spunînd, aşa că-şi ridică fără voie privirea spre chipul ei. Unde ai fost în cei doi ani după ce ai plecat de la mănăstire?

El trase de marginile hîrtiei împăturite, făcîndu-le să semene cu petalele unei flori.

— Am fost la nişte rude din Okinawa. Mama a fost pe jumătate japoneză. Nu-i cunoscusem familia şi îmi doream să fac asta. M-am gîndit că o să mă ajute să mă simt mai apropiat de ea.

Înainte ca Justine să poată să-i răspundă, el îi întinse origami-ul terminat. Tînăra îl luă, ezitînd, cu ochii mari şi uluiți.

— Un crin.

— Yuri, murmură el. Numele vine din cuvîntul japonez care descrie felul în care florile se mişcă în vînt. Adevăr sau provocare?

Ea clipi, luată prin surprindere.

— Adevăr.

— De ce te-ai despărțit de fostul iubit?

Justine rămase cu gura căscată.

— M-ai întrebat asta deja.

— Tot nu vrei să răspunzi?

— Nu.

— Atunci mai dă-mi un articol de îmbrăcăminte.

Indignată, Justine îşi scoase şi cealaltă sanda şi i-o aruncă.

— O să mă întrebi acelaşi lucru mereu, aşa e?

El dădu din cap aprobator.

— Doar pînă cînd îmi răspunzi sau pînă cînd rămîi dezbrăcată.

— Nu poți să te gîndeşti la nimic altceva ce ți-ar plăcea să ştii despre mine?

— Mă tem că nu, rosti el, încercînd să se prefacă stînjenit. Am tendința să mă concentrez foarte mult pe detalii. Am o minte care nu poate să se gîndească decît la un singur lucru o dată.

Justine îi aruncă o privire supărată.

— Runda următoare. Ai spus că te-ai dus la mînăstirea budistă ca să afli răspunsul la ceva. Ce ai aflat?

— Am aflat, răspunse el lent, că nu am suflet.

Şase

Justine îl privi uluită.

— Vrei să spui că ai aflat că nu ştii să dansezi?

— Nu. Aş fi spus că nu am ritm. Lucru care este, şi el, adevărat. Eu m-am referit că, literalmente, nu am suflet.

— Dacă nu ai avea, n-ai putea să fii aici şi să vorbeşti cu mine. N-ai fi viu.

— Ce crezi tu că e un suflet?

— Lucrul acela care-ți face inima să bată, creierul să funcționeze şi trupul să se mişte.

— De fapt, să ştii că trupul uman funcționează cu energie termoelectrică. Vreo sută de waţi, echivalentul unui bec de dimensiuni normale.

— Da, ştiu asta, spuse ea, dar m-am gîndit întotdeauna că sufletul este sursa de electricitate.

— Nu. Sufletul e ceva separat.

Ea păru nedumerită şi tulburată. Îl privi pe Jason atingîndu-se absent cu un deget pe vîrful nasului. Întrebă deodată:

— Ce cred budiştii despre suflet?

— Că e inutil să facem speculații. Atunci cînd te concentrezi pe ideea de sine, de plăcere a sinelui în Rai, îți ascunzi privirii adevărul etern.

— Aha, rosti ea, descreţindu-şi fruntea. Deci, din cîte ştii, ai putea foarte bine să ai un suflet.

El îi aruncă o privire inexpresivă şi nu răspunse.

— Eşti un tip interesant, spuse Justine pe un ton care nu părea deloc menit pentru complimente.

— Runda următoare. Ştii întrebarea.

Ea începea să pară agitată, stînjenită.

— Ai de gînd să mă întrebi iar despre iubitul meu?

— Ai putea să minţi, îi sugeră el.

— Nu mint bine. Întrebă-mă altceva.

El clătină din cap.

— Atunci dă-mi o provocare.

Făcu o pauză, apoi adăugă cu dificultate:

— Te rog.

El clătină din nou din cap şi văzu cum, sub ochii lui, fiecare petic din pielea ei se înroşi.

— De ce e atît de greu să răspunzi la întrebarea asta? ceru el să ştie.

Deşi era destul de sigură că-şi dăduse deja seama, Justine se ridică şi se apropie de un dulap, de unde scoase o rolă de foiţă de plastic. Rupse cîteva bucăţi cu mişcări agitate şi acoperi farfuria.

— Întrebarea ta are legătură cu un lucru despre care nu-mi place să vorbesc, aşa că, normal, nu vreau să-ţi răspund.

— Mi se pare că e mai mult decît atît, spuse el, întinzînd mîna ca să ia de sub plastic o ultimă măslină. Mi se pare că nu poţi să vorbeşti despre asta, nu că nu vrei.

Justine ridică farfuria, o duse la frigider şi o aşează pe raft.

— Mă întorc la căsuța mea. Trebuie să mă trezesc devreme şi încă mai am cîteva lucruri de făcut în seara asta.

— Ca de pildă?

— Nu e treaba ta, spuse ea scurt. Ieşi din bucătărie, te rog, ca să sting lumina.

Jason se ridică şi duse vodca şi paharele pe bufet.

— Ai de gînd să fugi înainte să se termine jocul? Îmi datorezi un răspuns, sau trebuie să suporți penalizarea.

— Ei bine, nu pot să-ți răspund. Şi fiindcă nu mi-am pus mai multe haine pe mine şi tu mi-ai luat deja sandalele, nu pot nici să suport penalizarea. Nu am ce să fac.

Ştiau amîndoi că Justine voia să scape. Un domn adevărat ar fi lăsat-o să scape.

— Amîndoi am fost de acord cu regulile.

— Da, însă scopul era să aflăm cîte ceva unul despre celălalt şi să petrecem timpul prieteneşte...

— Ce trebuia să te fi întrebat? Mă interesează lucrurile care te fac să nu te simți în largul tău.

— În clipa asta, tu eşti unul dintre ele.

Jason se apropie de ea şi ochii îi fugiră spre locul de la baza gîtului ei unde i se vedea pulsul. Rosti pe un ton scăzut:

— Dacă nu-mi răspunzi, atunci dă-ți jos ceva.

Justine rămase cu fața spre el şi cu spatele lipit de marginea dulapului, de parcă ar fi avut nevoie să-şi păstreze echilibrul. Avea ochii mari, imenşi, adîncimi căprui, dulci-amare, pline de curiozitate. Atît de

aproape de ea, Jason îşi dădu seama că tînăra tremura.

— Dacă mă atingi, te dau în judecată, rosti ea răguşit.

— N-am de gînd să-ţi dau rochia jos.

Încet, Jason ridică mîna şi îşi trecu vîrfurile degetelor peste o parte a gîtului ei. Avea pielea mătăsoasă şi imposibil de fină. Îşi lăsă degetul mare să se adîncească în gropiţa de la baza gîtului ei, acolo unde-i zvîcnea panica.

Justine se încordă şi se făcu roşie ca sfecla.

— Îl scot eu, spuse încet, evident ajungînd la o concluzie.

Îşi strecură mîna pe sub umărul rochiei fără mîneci, prinse cu degetul mare breteaua subţire şi albă a sutienului şi trase. Scoase repede cotul din bretea, apoi repetă procedura pe partea cealaltă şi băgă mîna în decolteul rochiei, deschise încheietoarea şi scoase sutienul.

— Poftim, spuse, privindu-l cu îndrăzneală şi întinzîndu-i sutienul. S-a terminat jocul.

Jason îl luă automat, strîngînd materialul elastic şi lăsînd bretelele să-i atîrne din palmă. Încă se simţea căldura corpului ei, rămasă în urmă pe sutien. El nu reuşi să se stăpînească şi aruncă o privire spre partea din faţă a rochiei ei, acolo unde sfîrcurile i se vedeau prin bumbacul subţire. Acel mic act de-a descoperi ceva intim, de-a ţine în mînă un articol de îmbrăcăminte care tocmai fusese strîns lipit de trupul ei, îi stîrni cele mai profane gînduri. Voia s-o aibă sub el, îmbujorată şi emoţionată. Dorinţa îi dilată venele şi îi

întări carnea. Dacă nu se oprea curînd, acest lucru avea să devină evident.

Se îndreptă spre masă, se aplecă şi îi luă sandalele, apoi i le aduse, împreună cu sutienul şi cu floarea din hîrtie.

— Eu voiam să-ţi desfac părul, spuse pe un ton sec.

Probabil era adevărat, iar ea îl privi supărată, îmbujorată.

— Noapte bună, rosti, arătînd spre uşa care ducea înapoi în hol. Te las să-ţi găseşti singur camera.

El se abţinu să zîmbească, bucurîndu-se de disconfortul ei.

— Îmi aduci shake-ul de dimineaţă?

— Nu. I-l dau Priscillei.

Se opri la uşa din spate, cu mîna deasupra întrerupătorului.

— Pleacă.

El se îndreptă spre uşa din celălalt capăt al camerei.

— Noapte bună, spuse exact cînd lumina se stingea şi uşa din spate se închidea ferm.

Jason urcă încet în camera sa, ocupat să se gîndească la revelaţia care fusese Justine Hoffman. Ştia mai multe despre ea decît ar fi ghicit şi ar fi preferat tînăra. Îi fusese uşor să afle lucrurile de bază, data naşterii, oraşele în care trăise, multe la număr, facultatea pe care o făcuse, statutul financiar — modest şi atent gestionat.

Însă acea schiţă de fapte nici nu se compara cu adevărul complex şi unic al lui Justine. Vie, strălu-

citoare, cu spiritul curios al unei aventuriere. Cu toate astea, în ea era ceva agreabil, potolit. Îşi găsise locul pe lume şi se bucura de el.

Se bucura, dar nu era cu adevărat liniştită. Jason îşi dorea, din instinct, să umple acel spaţiu dintre ce avea şi ce îşi dorea ea.

Era o complicaţie nedorită, atracţia aceea spre ea. Îl făcea să regrete că trebuia să se folosească de ea şi să-i ia ce avea mai de preţ, dar avea nevoie de magie, literalmente, şi aceasta nu putea să vină decît de la o vrăjitoare, de la o carte de vrăji şi de la o cheie.

* * *

Justine se simţea tulburată şi goală pe dinăuntru cînd intră în căsuţa ei. Nu era tocmai sigură ce se întîmplase, dar ştia că ea propusese un joc simplu, iar Jason îl transformase în ceva ameninţător. În ceva sexual.

Privirea i se opri la ceasul din perete. Mai era un sfert de oră pînă la miezul nopţii. Destul timp cît să pregătească vraja. Toate gîndurile despre Jason Black îi dispărură din minte cînd se uită sub pat, în spaţiul întunecos, acolo unde aştepta Triodecadul.

„Oare chiar am de gînd să fac asta?"

Trebuia să încerce. Nu avea de ales, acum, că ştia despre legămînt. Nu putea să se odihnească pînă nu rupea vraja. Deschise dulapul şi scoase o mătură din rămurele, cu mîner de cedru. Parfum de scorţişoară se ridică din ea atunci cînd începu să mături podeaua în cercuri invers acelor de ceasornic, contra-soarelui,

cum se spunea în vrăjitorie. Mătura rituală avea să îndepărteze energiile negative.

După cîteva minute de măturat energic, Justine puse obiectul la loc în dulap şi se ridică pe vîrfuri ca să ajungă la raftul de sus. De acolo luă un borcan mare şi plin cu un amestec de pietre şi cristale: cuarţ, calcit, pirită, obsidian, agate, turcoaze şi altele asemenea, turnate în jurul unei lumînări din centru. După ce aprinse lumînarea, Justine puse borcanul pe podea. Ultimul element necesar pentru vrajă era să creeze o arie protejată. Scoase un ghem de sfoară moale din cînepă dintr-un dulap şi o desfăcu destul cît să formeze un cerc larg pe podea.

Scoase Triodecadul de sub pat, iar cartea păru caldă şi vibră în mîinile ei. O scoase din acoperămîntul de pînză şi o duse în centrul cercului, unde se aşeză cu ea în braţe, pe podea.

Apucă lanţul subţire pe care-l ţinea la gît, scoase cheia de sub cămaşă, apoi descuie cartea de farmece, care se deschise imediat la pagina 13. Justine mîngîie cu degetele pergamentul, pe măsură ce cuvintele apăreau pe pagină. Se întrebase mereu de ce aruncau oamenii descîntece menite să se termine dezastruos, dar acum înţelegea. Uneori îţi doreai atît de mult un lucru încît nu-ţi păsa de consecinţe.

Se concentră asupra flăcării lumînării, albastră în centru şi galben strălucitor pe margini, cu un vîrf alb care parcă dansa. I se uscase gura. Avea emoţii. Nu se temea că vraja ei n-avea să reuşească, ba dimpotrivă, fiindcă ştia că avea să funcţioneze, şi nimic nu va mai fi la fel după aceea.

Citi ritualul de desfacere a legămîntului o dată, de două ori, de trei ori. Dar nu era suficient. Inima ei era în continuare strînsă. Nimic nu se schimbase. Era nevoie de ceva mai mult.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă, iar ea strînse cartea în brațe. Își aminti că o privise adesea pe Marigold aruncînd cîte o vrajă mai dificilă.

— Astea sînt oasele magiei, îi spusese mama ei cîndva, în timp ce-şi trecea degetele printre mineralele şi cristalele dintr-un vas. Toate sînt luate din pămînt. Pietre, fibre, rădăcini. Ele sînt uneltele artei noastre. Lasă energia lor să te conducă. Dacă o vrajă nu funcționează, înseamnă că nu te concentrezi suficient la scopul pe care ți l-ai propus. Foloseşte cristalele aşa cum te ghidează spiritele.

Urmîndu-şi instinctul, Justine suflă în lumînare, o stinse, apoi turnă pietrele şi cristalele din borcan pe podea şi începu să caute cu degetele printre ele. Închise ochii şi ridică una dintre pietre, care parcă vibra mai puternic decît celelalte, cu o energie ce îi cînta în minte.

Era un hematit, cu suprafața argintie şi netedă. O piatră care se magnetiza uşor şi era folositoare la ameliorarea circulației, dar şi la transformarea energiei negative în iubire.

Apăsă hematitul la piept, deasupra inimii, apoi îl acoperi cu palma.

— Ajutați-mă, spirite, spuse umil, înghițind în sec. Am nevoie să iubesc pe cineva. Chiar dacă nu durează. Pentru că şi o singură zi frumoasă e mai bună decît o eternitate banală.

Încet, la fereastră începu să se adune o strălucire albicioasă. Lumina lunii. Se desfăcu în raze separate, în fîşii subțiri şi argintii care intrară prin sticlă şi alunecară pe perete şi pe podea. Lumina se mişcă spre ea precum degetele unei mîini întinse, trecînd peste marginile cercului de protecție.

Justine simți că ameţeşte, că i se taie respirația. Gîndurile i se risipiră cu viteza aripilor unei păsări colibri. Închise ochii ca să se apere de senzația de cădere lentă, o alunecare printre norii de la miezul nopții, printre vise liniştite.

Trecuseră minute sau poate ore. Pînă la urmă, lumina lunii o trezi, mîngîindu-i pleoapele închise şi jucîndu-se cu genele ei pînă cînd tînăra se mişcă. Stătea întinsă pe o parte, pe podea, cu capul pe cartea de vrăji. Paginile erau fine sub obrazul ei şi miroseau a trifoi. Îi era frig, dar un frig plăcut, ca atunci cînd tragi aer curat în piept după ce ai fost ascuns sub o pătură prea grea. Se simțea vulnerabilă. Se simțea... liberă.

Îşi desfăcu degetele şi se uită la hematitul argintiu din palma ei. Un blestem ascuns în piatră.

Şapte

Justine îşi începu ziua cu o plimbare spre docurile de pe strada Spring. Ceața de dimineață făcea lumina răsăritului să pară formată din fîşii de trandafiriu şi culoarea piersicii. Valurile abia se mişcau, iar catargele vaselor se reflectau în apă, țintuind-o parcă pe loc. O barcă plină de cutii cu crabi ieşea din port, urmată de doi pescăruşi ce tăiau aerul cu țipete ascuțite.

Justine merse pînă la cel mai îndepărtat loc de pe ponton, cu hematitul în palmă. Trase brațul în spate şi aruncă piatra cît mai departe reuşi. În timp ce aceasta dispărea sub apă, luînd legămîntul cu ea, Justine inspiră adînc şi expiră lent.

Nu mai avea nici o scuză. Nimic nu mai stătea în calea provocărilor pe care avea să i le arunce viața. Se simțea de parcă ar fi putut să sară pînă la soare, ca să fie prinsă de un nor. Se simțea fragilă şi vulnerabilă. Nou-născută.

De nicăieri se stîrni o briză, ducînd cu sine amenințarea ploii. Îngustînd pleoapele ca să se apere de vîntul rece, Justine văzu cum cerul se întuneca la orizont. Valurile începură să lovească pontonul ca limba unui cățel care bea apă.

Cînd tînăra ajunse în bucătăria de la *Artist's Point*, Zoe ajunsese deja şi începuse să pregătească micul dejun. În aer pluteau aroma cafelei, mirosul de unt topit şi de cuptor încins.

— Bună dimineaţa, spuse exuberant Justine. Ce mîncăm azi?

— Brioşe din pîine prăjită şi compot din fructe de pădure.

— Bun!

Blenderul din apropiere îi atrase atenţia lui Justine, fiindcă era pe jumătate plin cu o masă amorfă, de un verde aprins.

— Shake-ul sănătos al domnului Blake, spuse Zoe strîmbîndu-se.

Justine turnă puţin într-un pahar şi-l gustă. Avea o aromă proaspătă, de fructe, şi o textură fină.

— Ţi-ai amintit să torni în el pudra de proteine?

— Da. De ce?

— Fiindcă cocteilul „Green Monster" trebuie să fie ca o gelatină, pe cînd ce-ai tu aici e delicios.

— S-ar putea să fi schimbat eu puţin ingredientele, spuse Zoe, încruntîndu-se cînd văzu reacţia verişoarei ei. Ştiu, dar era dezgustător.

Justine zîmbi larg.

— Aşa şi trebuie să fie. I-a dus Priscilla deja paharul lui Jason?

— Da.

Zoe începu să taie felii de brioşe făcute în casă, aurii, cu textură de chec şi cu suprafaţa lucioasă.

— N-am văzut niciodată pe nimeni să facă atît de multe lucruri deodată cum face Priscilla. Tocmai a băut

un espresso triplu, a vorbit la două telefoane mobile şi a trimis mesaje de pe un al treilea. În acelaşi timp.

— Jason spune că asta e o vacanță de lucru pentru ei, rosti Justine pe un ton sec. Te face să te întrebi cum arată o zi normală.

— Alex şi avocatul lui o să petreacă aproape toată ziua cu el, astăzi.

— Ar trebui să fie interesant, spuse Justine. Mi-ar plăcea să aud ce părere are Alex despre el.

— L-ai cunoscut aseară? Cum ți s-a părut?

— Prima mea impresie a fost că e un narcisist încrezut, atent la sine însuşi, manipulativ, cu pometi extraordinari.

Tresăriră amîndouă cînd o voce nouă se alătură conversației.

— Nu sînt de acord, spuse Priscilla, intrînd în bucătărie cu paharul de lichid verde.

Justine îi aruncă o privire stînjenită, dar înainte să apuce să-şi ceară scuze, Priscilla continuă:

— După ce ajungi să-l cunoşti, pometii încep să ți se pară doar puțin peste medie.

Zoe se apropie ca să ia paharul plin din mîinile ei.

— Nu i-a plăcut? întrebă îngrijorată.

Priscilla clătină din cap, făcînd coafura arămie să se mişte încolo şi încoace.

— Spune că are un gust prea bun. Jur, omul s-ar plînge şi dacă l-ar spînzura cineva cu o funie prea nouă.

— Am modificat rețeta, mărturisi Zoe ruşinată. Îmi pare rău. Mai fac unul.

— Îl fac eu, începu Priscilla, dar se văzu nevoită să se oprească, fiindcă-i sună telefonul. Mă scuzați.

Se retrase într-un colț al bucătăriei, vorbind încet, dar apăsat.

— Toby, spuse, apoi făcu o pauză scurtă. Nici nu încerca. Te aştepți să-i transmit aşa o scuză lui Jason? Modificarea de program pe care ți-am trimis-o ca să rezolve problema numărului de imagini pe secundă a înrăutățit tot restul, şi acum lumea face scandal fiindcă armele nu funcționează cum trebuie şi dragonii zboară cu fundurile înainte. Ai face bine să scrii o modificare nouă, ca să nu... aşteaptă.

Un alt telefon sună, iar ea îl scoase din geanta pe care o avea pe umăr.

— Da, răspunse. Îl am pe nesimțit pe linia cealaltă. Încearcă să mă convingă că totul merge bine.

Justine îi atrase atenția, arătă spre blender şi spuse încet:

— Mă ocup eu.

Priscilla dădu aprobator din cap şi continuă să vorbească încet, dar pe un ton amenințător. Zoe aduse un vas cu frunze proaspete de spanac.

— Pot să mai încerc o dată, spuse oftînd.

— Nu, lasă-mă pe mine, răspunse Justine. Tu trebuie să faci micul dejun pentru tot restul lumii. Unde e rețeta?

— Am scos-o la imprimantă, spuse Zoe, împingînd un petic de hîrtie spre ea.

În mai puțin de cinci minute, Justine amestecase ingredientele într-un shake de culoarea aproximativă a unui avocado oxidat. Turnă rezultatul într-un pahar

şi, văzînd că Priscilla încă vorbea şi scria apăsat într-un carnet, spuse:

— Îl duc eu sus.

Asistenta o privi cu recunoştinţă şi se răsti la telefon:

— Chiar aşa? Fiindcă aproape un milion de tocilari au trimis e-mailuri în care ne spun că versiunea pentru PlayStation 3 se blochează la fiecare zece, cincisprezece minute. Uite ce idee am eu. Ce-ar fi să facem jocul să meargă bine înainte să începem să-l vindem?

Justine ieşi în tăcere din bucătărie şi duse shake-ul la etaj. Pe drum trecu pe lîngă doi bărbaţi care coborau la primul etaj.

— Bună dimineaţa, spuse. Cafeaua e în foaier.

— Super, răspunse unul dintre ei, privind-o prietenos din spatele unor ochelari cu rame din sîrmă. Mi-ar folosi ceva cofeină.

Celălalt, îndesat, la vreo treizeci şi ceva, patruzeci de ani, o măsură cu obrăznicie pe Justine şi spuse:

— Mie mi-ar folosi nişte room-service.

Amîndoi chicotiră. Justine era atît de binedispusă încît nu spuse decît:

— Crede-mă că e mai bine să mergi jos pentru micul dejun.

Se îndreptă spre camera Klimt, a cărei uşă era întredeschisă. Bătu încet în toc.

— Priscilla, se auzi o voce grăbită. Am nevoie de raportul pieţelor în creştere. Şi vreau să ştiu pe cine trimitem la expoziţia E3. Fă-mi rost şi de o copie a listei de expozanţi şi de un plan al clădirii...

— Opreşte-te, spuse Justine. Eu sînt. Am venit cu shake-ul de dimineaţă.

Urmă o tăcere scurtă.

— Intri?

— Eşti decent?

Uşa se deschise. În faţa ei stătea Jason, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou alb, cu logoul *Inari*. „*I*"-ul avea forma unui dragon stilizat.

— Sînt îmbrăcat, spuse. Cît despre decenţă, nu ştiu ce să spun.

Părul lui negru era umed, ca după un duş recent, iar obrazul îi era proaspăt bărbierit. Justine se uită în ochii aceia reci, întunecaţi, şi simţi cum inima i se loveşte de cutia toracică, făcînd ca fiecare respiraţie să fie un mic fior dureros. Deşi rămăsese cu privirea la ochii lui, era conştientă de fiecare detaliu, de gura carnală, de trupul înalt şi minunat întreţinut. Ameninţarea aceea nedefinită era încă acolo şi îi făcea pielea să se înfioare... era ceva fizic, ascuns în umbră. Ceva erotic.

Îi întinse paharul, atentă să nu-i atingă degetele.

— Pe ăsta cine l-a făcut? întrebă Jason.

— Eu.

Justine zîmbi cînd îi văzu expresia bănuitoare. El luă o înghiţitură şi dădu aprobator din cap.

— Exact cum îmi place mie.

— Ce uşurare, spuse ea. Dacă trebuia să-ţi mai aduc încă unul, era foarte posibil să adaug puţină cucută.

— Nu m-ai otrăvi tu pe mine, spuse el, luînd încă o înghiţitură.

— Aşa de multă încredere ai în integritatea mea?

— Nu, dar ar fi prea mare deranjul să mă tîrăşti jos şi să mă îngropi în grădină.

Justine zîmbi cam fără voie. Jason o fixă în felul acela tulburător pe care-l avea, absorbind parcă fiecare detaliu.

— Te-am făcut să te simți prost aseară, spuse.

Zîmbetul ei dispăru imediat.

— Nu-i nimic.

— Deci lucrurile stau bine între noi.

— Nu. Tot nu-mi placi.

În privirea lui se strecură o notă de umor.

— Justine, trebuie să recunoşti...

Se opri, parcă gîndindu-se mai bine la ce era pe cale să spună.

— Ce?

Jason lăsă paharul pe masă, lîngă laptop.

— Tu ai propus să jucăm „Adevăr sau provocare".

— Dar tu l-ai transformat într-un joc de-a şoarecele şi pisica.

El nu se obosi s-o contrazică. Ştiau amîndoi că avea dreptate, dar lui nu-i părerea rău deloc.

— Ar fi trebuit să te avertizez că nu ştiu să mă joc frumos cu ceilalți.

— Da, acum mi-e clar, spuse Justine răsucindu-se pe călcîie. Să-i spui Priscillei dacă vrei şi restul amestecului din blender. Dumnezeu ştie că nimeni altcineva nu s-ar apropia de aşa ceva.

— Aşteaptă, spuse el cînd ea dădu să plece.

Justine se întoarse încet spre el.

— Da?

Jason se apropie lent, susținîndu-i privirea. O pulsație visceralã trezi toate locurile vulnerabile din trupul ei. Nu putea decît să rămînă pe loc, neputincioasă, întrebîndu-se cum ar fi fost să-i simtă gura deasupra gurii ei, dacă el ar fi sărutat-o blînd sau apăsat, dacă mîinile lui ar fi fost nerăbdătoare sau atente. Inspiră adînc şi îşi fixă privirea pe logoul de pe tricoul lui. Nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost cu un bărbat ca el. Ştia că ar fi fost la mila lui, mult mai mult decît cu Duane sau oricare alt bărbat. El i-ar cere să-i cedeze cu totul...

— Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

Derutată, Justine îi aruncă o privire goală.

— Numai noi doi?

Jason dădu o singură dată din cap, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Justine ştia că n-ar fi trebuit să iasă cu el. Bărbatul acela era mai complex decît ar fi putut ea să înțeleagă. Secrete păstrate precum o substanță volatilă. Dacă ar fi fost destul de nechibzuită să aibă de-a face cu el, atunci ar fi meritat cu prisosință orice ar fi urmat.

— Nu, mulțumesc, spuse cu un glas tremurat. Dar, dacă vrei puțină companie, cunosc cîteva femei minunate cu care aş putea să-ți fac cunoştință.

— Nu vreau altă femeie. Te vreau pe tine.

— Nu poți să ai mereu ce-ți doreşti.

— De fapt, să ştii că eu obțin cam tot ce-mi doresc, îi spuse.

Ea zîmbi fără voie.

— Văd că asta te-a făcut să ai o personalitate minunată. Aşa fac şi iubitele tale? Cedează în fața ta şi te lasă să faci ce vrei?

— Preferatele mele, da.

Justine zîmbi puțin trist.

— Legat de ce m-ai întrebat aseară... Tot ce pot să-ți spun e că am fost împreună aproape un an. E un tip cumsecade şi am avut noroc să fiu cu el, dar ne-am despărțit fiindcă... eu nu mă descurc prea bine cu bărbații cumsecade.

— Bine, rosti el imediat. Atunci înseamnă că poți să ieşi cu mine.

Ea clătină din cap.

— Justine, o dojeni el, cu o sclipire diavolească în privire. Ce trebuie să fac ca să te dezgheț?

— Îmi pare rău. Sincer. Oricare altă femeie ar fi încîntată să iasă cu tine la cine, dar noi doi facem parte din lumi diferite, din realități diferite.

— Am învățat să nu iau realitatea în seamă cînd vine vorba de iubire, spuse el. Te limitează foarte mult.

— Nu are nici un sens. Nu-mi plac iubirile de-o vară şi nici aventurile de o noapte, şi nici nu am vreo fantezie de Cenuşăreasă, în care un bărbat bogat vine şi mă ia pe sus. Aşa că îți mulțumesc pentru invitație, dar cred că e mai bine pentru amîndoi dacă te refuz.

— Nu vreau decît să petrec puțin timp cu tine, spuse el pe un ton blînd. Fără subterfugii. Putem să vorbim despre ce vrei tu sau chiar să nu vorbim deloc. Numai noi doi, într-un loc liniştit, cu o sticlă de vin şi poate lumina unor lumînări.

Citind nehotărîrea din privirea ei, adăugă cu o voce guturală:

— Nu mă refuza. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată aşa ceva.

— Ce anume?

Jason zîmbi, văzînd-o nedumerită, sincer şi neaşteptat de fermecător.

— Încă nu ştiu să pun în cuvinte, dar cred că nimic altceva nu seamănă mai mult cu a avea un suflet.

Opt

Imediat după ce acceptase să iasă cu Jason, Justine îşi dăduse seama de greşeală. Cu toate astea, ce-i făcut e bun făcut. Nu putea să mai dea înapoi. Cum era să-l refuze după ce-i spusese că lucrurile pe care le simțea pentru ea îl apropiau de ceea ce însemna să ai un suflet?

După ce strînse farfuriile de la micul dejun şi le duse în bucătărie, urcă la etaj cu o găleată plină de ustensile de curăţat. Annette şi Nita, cele două localnice care le ajutau să păstreze hanul curat, scoteau deja cearceafurile de pe paturi.

— Nita, cum te simți? întrebă Justine, intrînd în camera Degas şi lăsînd găleata jos.

Femeia micuță, a cărei moştenire genetică amerindiană se vedea în părul ei negru, lucios, şi în culoarea pielii, atît de asemănătoare cu a scorțişoarei, zîmbi şi îşi atinse abdomenul încă plat.

— Destul de bine. Mi-ar fi şi mai bine dacă n-ar trebui să iau vitaminele alea pentru cai.

— Să nu te suprasoliciți azi, îi spuse Justine. Ia pauză oricînd ai nevoie.

— Eu şi Annette am rezolvat deja. Ea o să ridice lucrurile grele şi eu o să şterg praful.

Annette zîmbi larg şi îi spuse lui Justine:

— Nita era foarte hotărîtă să vină azi la muncă, orice-ar fi. Voia să-l vadă şi ea e Jason Black.

— Chiar aşa? întrebă Justine.

Nita dădu aprobator din cap, cu o expresie visătoare pe chip.

— O bomboană dulce-dulce de bărbat.

— Arată destul de bine, recunoscu Justine zîmbind glumeţ.

— E foarte atrăgător, spuse Annette entuziasmată. Cei de la *Inari* plecau cînd am ajuns noi, şi domnul Black ne-a ţinut uşa ca să intrăm, şi imediat ce s-a uitat la mine am simţit cum ovarele încep să-mi cînte şi am auzit „*Kiss from a Rose*", a lui Seal, undeva în minte.

— Jason Black e al meu, spuse Nita, stropind oglinda din dormitor cu soluţie de curăţat. Sîntem ca într-un film din ăla în care soarta vrea să ne întîlnim, dar ne tot ratăm unul pe celălalt, şi pînă la urmă, cînd ne întîlnim în sfîrşit, eu sînt logodită, din greşeală, cu John Corbett, dar el ne lasă să fim împreună, pentru că nu vrea să stea în calea iubirii adevărate.

Trecu buretele pe suprafaţa oglinzii, cu mişcări experte.

— Nita, spuse Annette, tu eşti fericită alături de soţul tău şi, pe deasupra, însărcinată.

— Pentru Jason Black l-aş omorî pe soţul meu cu buretele ăsta, rosti ea, făcînd apoi o pauză ca să se gîndească. Ba cred că l-aş omorî şi pe John Corbett.

Justine rîdea.

— Ucis cu buretele de spălat oglinda. Cum se face asta, Nita?

— Ei, în principiu...

— Nu, lasă, nu-mi spune. Nu trebuie să ştiu. Am de măturat şi de şters podelele la parter.

Fugi, în timp ce Annette şi Nita continuară să se certe, încercînd să decidă care dintre ele avea să rămînă cu Jason.

Restul dimineții şi parte a după-amiezii Justine lucră, apoi merse în biroul ei şi închise uşa, ca să aibă puțină intimitate. Luă telefonul şi sună la fostul far, pe insula Cauldron, acolo unde locuiau Rosemary şi Sage.

Le suna des ca să le întrebe ce mai fac şi să afle dacă aveau nevoie de ceva. Pe vreme bună, mergea pînă la ele în caiacul ei de mare, străbătînd mila nautică dintre insula San Juan şi insula Cauldron, ca să le facă vizita săptămînală.

Cele două doamne mai în vîrstă, care locuiau împreună de aproape patruzeci de ani, nu voiau să se mute într-un loc mai puțin izolat. Insula lor avea aproximativ trei kilometri pătrați şi numai o mînă de locuitori permanenți. Singura cale de acces era cu barca sau cu o aeronavă mică pe care s-o cobori pe un petec de iarbă cosită.

Întîlnirile adunării lor de vrăjitoare se țineau acolo cam de şase ori pe an. Marigold participa şi ea, desigur, şi conform celor două, se simțea bine. Deschisese un magazin pe internet, unde vindea ustensile magice, ierburi, pietre, lumînări, unelte de ghicit şi chiar cîteva produse cosmetice şi de baie.

— Vorbeşte vreodată despre mine? o întrebase Justine de curînd pe Rosemary.

— Ne întreabă ce mai faci, răspunsese aceasta, dar e la fel de încăpățînată ca întotdeauna. Dacă nu accepți să te alături cercului nostru, spune că n-aveți ce discuta.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac?

— Eu zic să decizi cum e mai bine pentru tine, răspunsese Rosemary, şi să nu dai voie nimănui, nici măcar mamei tale, să te manipuleze să-ți asumi un angajament pentru care nu eşti pregătită. I-am spus asta şi lui Marigold. Dacă nu simți chemarea, n-ar trebui să ni te alături.

— Şi dacă n-o să mă simt niciodată pregătită?

— Atunci cercul nostru o să continue aşa cum a făcut-o întotdeauna. Poate că ăsta e felul în care soarta ne spune că nu sîntem pregătite pentru puterea lui treisprezece.

Sage era de acord.

— Nimeni nu poate să-ți spună care e drumul tău, îi zisese ea lui Justine. Într-o bună zi, o să-l descoperi, adăugase, zîmbind gînditoare. Şi n-o să fie deloc aşa cum te-ai fi aşteptat.

Pe cînd avea douăzeci şi ceva de ani, Sage îl cunoscuse şi se măritase cu Neil Winterson, care se ocupa de far, şi se mutase cu el pe insula Cauldron. Farul fusese construit la finalul secolului pentru a ghida vasele în zona aglomerată a Boundary Pass, între Washington State şi British Columbia. În fiecare seară, Neil urca scările în spirală, pînă la cupola de sticlă, şi aprindea lampa cu kerosen, făcută din patruzeci de bucăți de cristal franțuzesc. Odată aprinsă, ea se vedea la distanță de cincisprezece kilometri. Dacă era

ceață deasă, Neil şi Sage făceau cu rîndul ca să sune din clopotul imens şi să avertizeze navele care se apropiau.

Căsnicia lor fusese una fericită, cu toate că umbrită de dezamăgirea de-a nu fi avut copii. La cinci ani după nuntă, Neil plecase într-o barcă mică, din lemn, pe vreme bună, şi nu se mai întorsese niciodată. Ambarcațiunea fusese găsită eşuată, iar trupul lui fusese descoperit ceva mai tîrziu, încă îmbrăcat în vesta de salvare. Probabil că o pală puternică de vînt răsturnase vasul, iar el nu reuşise să-l mai întoarcă la loc.

Toate vrăjitoarele din cercul lor o ajutaseră pe Sage să treacă de perioada de doliu, iar unele dintre ele chiar locuiseră cu ea în casa de lîngă far, pentru scurte perioade de timp. Sage începuse să se ocupe de far în locul soțului ei şi să le predea celor şase copii de pe insulă, în şcoala lor care avea o singură cameră.

La aproximativ un an după moartea lui Neil, Rosemary venise să stea o săptămînă cu ea, Sage o rugase să mai rămînă încă o săptămînă, şi încă una, pînă cînd, cumva, vizita se transformase într-o viață împreună.

— Iubirea îți frînge inima, îi spusese odată Sage lui Justine, dar tot ea poate să ți-o şi vindece. Nu multe lucruri pe lumea asta sînt şi cauză, şi tratament.

Telefonul sună de două ori, şi una dintre cele două femei răspunse.

— Alo? se auzi vocea familiară a lui Sage, cu un ton dulce şi puțin spart, ca dantela veche şi trandafirii ofiliți.

— Sage, eu sînt.

— Aşteptam să ne suni. Ce s-a întîmplat?

— De ce presupui că s-a întîmplat ceva?

— M-am gîndit la tine azi-noapte şi am văzut luna sîngerie. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Justine clipi şi se încruntă. O lună înconjurată de ceaţă roşie era semn rău. Voia s-o contrazică pe Sage şi să-i spună că nu se întîmplase nimic şi că semnul n-avusese de-a face cu ea, dar era destul de sigură că avusese, şi asta o îngrijora.

— Sage, întrebă precaută, tu ştii ceva despre un blestem asupra mea? Un legămînt?

Tăcerea care urmă i se păru tinerei groasă ca smoala topită.

— Un legămînt, repetă pînă la urmă Sage, pe un ton gînditor. De unde ţi-a venit aşa o idee, drăguţă?

— Nu mă păcăleşti, Sage. Minţi mai prost decît mine. Spune-mi ce ştii.

— Unele discuţii, observă aceasta, nu sînt menite să zboare prin eter, de la un telefon la altul, ci trebuie purtate civilizat, de oameni care se află faţă în faţă.

Justine găsea, uneori, că felul în care Sage evita unele conversaţii era fermecător. Oricum, aceea nu se dovedi a fi o astfel de ocazie.

— Unele conversaţii au loc la telefon pentru că unii sînt ocupaţi să muncească.

— Nu te-am văzut de atît de multă vreme! rosti Sage cu dor. Nu ne-ai mai vizitat de luni întregi.

— Au trecut doar trei săptămîni, răspunse Justine, iar teama i se răspîndi în inimă precum o pată de cerneală. Sage, trebuie să-mi spui despre legămînt.

Ce este? Şi ce s-ar întîmpla dacă aş încerca să-l rup?

Auzi un suspin speriat la celălalt capăt al firului.

— Să nu faci nimic pripit, Justine. Sînt lucruri pe care nu le ştii.

— Evident.

— Eşti începătoare într-ale vrăjitoriei. Dacă ai încerca să ridici un blestem, ai putea să ajungi din lac în puț.

— Da, vezi tu, de asta sînt supărată. Cum se face că nu am de ales decît între lac şi puț? De ce mi-ai ascuns asta? Nu ți-a trecut prin cap că am dreptul să ştiu?

— De unde ți-a venit ideea asta cu legămîntul?

Deşi Justine voia să-i spună, impulsiv, că aflase adevărul din Triodecad, reuşi să se abțină. Tăcerea se prelungi pînă cînd Sage întrebă:

— Ai vorbit cu Marigold?

Justine făcu ochii mari.

— Şi mama ştie despre asta? Fir-ar să fie, Sage! Spune-mi ce se petrece.

— Aşteaptă o clipă. Tocmai a venit şi Rosemary din grădină.

Justine auzi o conferință pe înfundate. Se mişcă pe loc şi bătu cu degetele în suprafața biroului.

— Sage? întrebă nerăbdătoare, însă nu primi nici un răspuns.

Se ridică şi începu să se plimbe prin biroul mic, cu telefonul mobil la ureche. Pînă la urmă auzi vocea lui Rosemary.

— Bună ziua, Justine. Am auzit că întrebi despre un legămînt şi nu altceva. Ce cuvînt supărător.

— E mai mult decît un cuvînt, Rosemary. E un blestem.

— Nu întotdeauna.

— Vrei să spui că un legămînt e ceva bun?

— Nu, dar nu e neapărat ceva rău.

— Spune-mi, da sau nu? A aruncat cineva un legămînt asupra mea?

— Nu pot să-ți confirm sau să neg nimic pînă nu ne vedem.

— Asta înseamnă că da, rosti Justine cu amărăciune. Întotdeauna e da atunci cînd cineva nu confirmă, dar nici nu neagă ceva.

Revelația, faptul că Rosemary şi Sage ştiuseră amîndouă despre legămînt, durea mai tare decît ar fi crezut ea că avea să doară. De cîte ori nu stătuse la masa lor din bucătărie şi nu-şi dezvăluise temerile, de cîte ori nu le spusese cît era de singură, cît îşi dorea să găsească iubirea şi cum credea că asta n-avea să se întîmple niciodată. Iar ele nu spuseseră nimic, deşi ştiau adevărul: n-avea să se întîmple fiindcă ea era blestemată.

— Vino pe insulă şi o să vorbim, spuse Rosemary.

— Da, sigur. O să las totul baltă. Doar n-am nici o afacere aici.

Rosemary îi răspunse cu reproş:

— Nu-ți stă bine cînd eşti sarcastică, Justine.

— Nu-mi stă bine nici cu un blestem etern.

Justine îşi scoase elasticul din păr şi îşi trecu degetele printre şuvițe, apoi îşi apăsă palma pe fruntea încordată.

— Vin mîine dimineață, după micul dejun. S-a anunțat vreme bună, aşa că o să iau caiacul.

— Abia aşteptăm să te vedem. Luăm prînzul aici, împreună.

Urmă o pauză tensionată, după care Rosemary spuse:

— N-ai încercat cine ştie ce, nu?

— Ce? Să rup blestemul? întrebă Justine atentă să nu lase să-i scape nici un indiciu. Există o vrajă care să facă aşa ceva?

— Ar fi greu să faci asta singură, mai ales dacă n-ai practicat magia mai mult. Oricum, dacă ar reuşi cineva, consecințele ar fi grave. Un legămînt e o vrajă puternică. Atunci cînd arunci sau cînd dezlegi aşa ceva, plăteşti un preț mare.

— Ce vrei să spui?

— Vorbim mîine, mai spuse Rosemary.

O încruntătură încăpățînată apăru pe chipul lui Justine cînd închise telefonul. Era una să plăteşti pentru o greşeală pe care o făceai singur, dar era incredibil de necinstit să fii nevoită să plăteşti pentru ceva ce îți făcuse altcineva.

* * *

Spre deliciul lui Zoe, Alex intră în bucătăria hanului în timp ce ea şi Justine pregăteau tăvile pentru ceaiul de după-amiază. Era îmbrăcat cu haine de zi, o pereche de blugi şi un tricou, iar cizmele de drumeție îi erau acoperite de noroi uscat, fiindcă petrecuse mare parte din zi plimbîndu-se pe proprietatea de la Dream Lake.

— Podeaua mea! strigă Justine cînd văzu urmele pe care Alex le lăsa pe parchetul şters de dimineaţă.

— Îmi pare rău.

Alex se îndreptă spre Zoe, care aranja mini-tarte cu fructe pe o tavă din argint. O îmbrăţişă din spate, cu o mînă deasupra pieptului, pe după umeri, şi cu cealaltă pe după mijloc.

— Curăţ înainte să plec, îi spuse lui Justine peste umăr, aruncîndu-i un zîmbet plin de regret, apoi aplecîndu-se şi sărutîndu-i umărul lui Zoe.

— Vrei o prăjiturică mică? întrebă aceasta, sprijinindu-se de el.

— Da, răspunse el, uitîndu-se la tavă peste umărul ei. Şi o să iau şi ce ai acolo, pe tavă.

Zoe rîse şi încercă să-l lovească, dar el o sărută apăsat, cu foc. Cînd ea încercă să se retragă, el îi apucă buclele blonde în palmă şi o ţinu pe loc, sărutînd-o cu şi mai multă pasiune.

— Măi, măi, spuse Justine. Luaţi-vă o cameră!

Era bucuroasă că ei păreau atît de fericiţi. Alex era cunoscut pentru calitatea muncii sale şi pentru că reuşea să termine toate proiectele la timp, dar avea şi reputaţia bine-meritată a unui singuratic cinic şi dezolat, aproape alcoolic. N-ar fi fost o exagerare să spui că se schimbase miraculos.

La începutul relaţiei lor, Justine fusese sinceră cu Zoe, îi spusese că e îngrijorată pentru ea şi o rugase să nu încerce să salveze un bărbat ca Alex, care deja divorţase o dată şi părea că a pornit pe un drum care

nu ducea într-un loc bun. Zoe fusese de acord. Un om ca el nu putea fi salvat, dar puteai să-i fii alături dacă încerca să se salveze singur.

Numai în timp aveau să afle dacă transformarea lui Alex era de durată. Cu toate astea, un lucru era clar. El voia să fie mai bun pentru Zoe, să fie genul de bărbat pe care ea îl merita.

— Cum a mers astăzi? întrebă Zoe cu răsuflarea tăiată atunci cînd Alex se opri din sărutat.

El îi zîmbi şi luă o tartă de pe tavă.

— Afacerea arată bine. Sînt precaut-optimist.

Justine ştia că, pentru el, acela era echivalentul entuziasmului altora.

— Ce părere ai despre Jason Black şi anturajul său? întrebă ea.

— Sînt cam ciudaţi, spuse Alex. Toţi par excesiv de tensionaţi. Vorbesc repede, cu pasiune, şi încearcă din răsputeri să-l impresioneze pe Jason, adăugă el, mîncînd dintr-o înghiţitură tarta şi oprindu-se ca s-o savureze, închizînd puţin ochii. Doamne, ce bună e, îi spuse lui Zoe.

Tînăra îi zîmbi.

— Îţi aduc nişte cafea.

— Mulţumesc, iubita mea.

— Încearcă şi una dintre prăjiturile cu ciocolată. De obicei picur glazura pe deasupra, dar de data asta...

— Nu-l mai hrăni, îi ordonă Justine. Vreau să mai aud despre Jason Black.

Alex luă o prăjitură cu ciocolată, provocînd-o din priviri să-l împiedice.

— Are o atitudine foarte profesională, spuse. E foarte inteligent şi foarte direct. Cînd i se pare că o idee e proastă, îți spune. Cînd decide ceva, nu se răzgîndeşte. Nu încearcă să ajungă la un consens, la un compromis, ci vrea doar să facă aşa cum a decis. Ca majoritatea celor care ajung la nivelul lui, simte nevoia să dețină controlul.

— Poate că o să-ți placă mai tîrziu, spuse Zoe aducîndu-i o cană de cafea.

Alex zîmbi cînd îi auzi cuvintele optimiste şi luă o înghițitură de cafea.

— Îmi place proiectul ăsta, spuse, şi îmi plac banii lui. Nu e un început rău.

Îi aruncă o privire amuzată lui Justine, care umplea un samovar din oțel cu apă.

— S-ar putea să te intereseze să afli că vrea să cumpere casa de pe strada Dream Lake.

— Vrea s-o cumpere? întrebă Justine ridicînd din sprîncene.

Alex dădu aprobator din cap.

— Ne-am întîlnit acolo şi am mîncat sendvişuri la prînz. Atunci m-a întrebat de ce nu face parte şi casa din proprietate. I-am spus că nu-mi aparține, că eu doar o închiriez.

Alex se opri ca să termine prăjitura, după care mai bău puțină cafea.

— M-a întrebat cine e proprietarul, moment în care toată lumea a scos telefoanele şi tabletele.

Justine zîmbi larg.

— Ce s-a întîmplat cînd i-ai spus că e a mea?

— S-a uitat la mine de parcă m-aş fi transformat într-o maimuţă cu două capete. Investiţia ta în locul ăla o să se dovedească foarte bănoasă. Nu cumva să accepţi prima sumă pe care ţi-o oferă.

— S-ar putea să nu o vînd deloc, răspunse Justine. La aşa locaţie, după ce construieşte el institutul, aş putea să cer o avere pe chirie.

Alex zîmbi şi-i spuse lui Zoe:

— Se pare că e momentul să ne mutăm.

Justine clătină din cap şi rîse.

— Nu, cît timp Zoe vrea să stea acolo, casa e a voastră. Dar mă gîndesc că o să vreţi să vă mutaţi la un moment dat.

Alex o cuprinse din nou în braţe pe Zoe şi se aplecă, apoi îi şopti la ureche:

— Vrei să-ţi construiesc o casă? Una victoriană, care să arate ca un tort de nuntă?

Zoe se răsuci şi îl sărută, apoi zîmbi, ridicînd tava cu mini-tarte.

— În următorii doi ani, o să fii mai mult decît ocupat cu proiectul de la Dream Lake.

— Lasă-mă să duc eu asta, spuse el.

— Nu, tu doar deschide uşa. Dar te rog să duci samovarul lui Justine. E foarte greu.

El făcu repede ce i se ceruse. Cînd se apropie, Justine îi mulţumi. El se opri, sprijini samovarul pe un dulap şi spuse:

— Legat de casă... Vinde-o, n-o păstra pentru noi. Putem să locuim oriunde, şi meriţi un cîştig, după tot ce ai făcut ca s-o ajuţi pe Zoe.

Justine îi zîmbi.

— O să mă gîndesc la asta. Iau cina cu Jason diseară şi sînt sigură că o să deschidă subiectul.

Alex o privi surprins.

— Nu mi-a spus nimic despre asta, rosti. Ai grijă, Justine, adăugă după o scurtă ezitare.

— De ce?

— După ce am petrecut aproape toată ziua cu Jason, pot să-ți garantez că e genul care aranjează jocul în aşa fel încît el să cîştige de fiecare dată. O să fac afacerea cu el, dar dacă m-aş gîndi mai mult, aş putea să mă răzgîndesc.

— Şi eu la fel, recunoscu Justine stînjenită.

Alex o privi cu o sprînceană ridicată, apoi luă din nou samovarul în braţe.

— Atunci de ce ieşi la cină cu el?

— A spus că mă place.

— Şi ce dacă?

— În clipa în care a spus-o, am avut aşa, un sentiment, de parcă şi eu l-aş fi plăcut pe el.

— Femeile, spuse Alex cu patos, apoi scoase samovarul din bucătărie.

Nouă

Majoritatea relațiilor romantice ale lui Jason începuseră datorită unor situații de convenabilă apropiere. O directoare pe care o cunoscuse la o conferință despre jocuri, o jurnalistă care-i luase un interviu sau o actriță care înregistrase cîteva sute de ore pentru cîte un joc al lui *Inari.*

Nu lăsa niciodată pe nimeni să-i pregătească vreo întîlnire cu o necunoscută, fiindcă învățase cu mult timp în urmă că aceea era o cale sigură să strici o prietenie. De fapt, lui Jason nu-i plăcea însăşi ideea de întîlnire, fiindcă însemna să-ți iei angajamentul să petreci o seară întreagă alături de cineva pe care nu-l cunoşteai şi cu care, probabil, n-aveai să doreşti să te mai revezi.

Relațiile lui erau în general de scurtă durată. De obicei, el le punea capăt dăruindu-i femeii cu care era o bijuterie pe post de alifie pentru inima frîntă. Funcționase aproape de fiecare dată. Doar de cîteva ori femeile îi spuseseră că acel dar la despărțire părea mai mult plată pentru nişte servicii.

— O brățară de după sex, îi spusese ultima dintre ele pe un ton supărat, în timp ce-şi punea bijuteria pe încheietura subțire.

Cu toate astea, tînăra nu i-o dăduse înapoi. Justine Hoffman era prima femeie pe care o cunoscuse de multă vreme despre care bănuia că i-ar fi spus să-şi îndese într-un loc mai moale al corpului cadoul „de după sex".

Poate că se obişnuise el să aibă parte de admiraţia femeilor, să i se facă pe plac prea repede şi prea des, dar i se părea ceva cu totul neobişnuit să întîlnească o femeie care să nu vrea să fie cu el. Nu putea să se gîndească la nimic altceva în afară de Justine. Îşi tot amintea de rîsul ei puternic, natural, de zîmbetul luminos. Irezistibil.

Jason îşi încălcase deja una dintre regulile sale personale: femeia trebuia să vină spre el. Era clar că Justine nu avea de gînd să facă aşa ceva, aşa că el trebuia să fie cel care s-o cucerească. O altă regulă de-a lui era ca, atunci cînd îl interesa o femeie, să afle cît mai multe despre ea şi să dezvăluie cît mai puţin despre el. Justine, însă, avea să-i ceară să-şi asume şi el acelaşi risc ca şi ea, să fie amîndoi oneşti. Nu era sigur cît de mult ar fi putut să lase el garda jos, dar trebuia să încerce. Trebuia să descuie uşi care fuseseră atît de multă vreme încuiate încît nici nu mai ştia unde se afla cheia.

Ar fi fost cu mult mai simplu să se îndepărteze şi gata. Se pricepea să se ţină departe de lucrurile pe care le voia, să ignore tentaţia, să lase raţiunea să deţină controlul asupra emoţiilor. O dată la foarte multă vreme, însă, întîlnea cîte ceva sau pe cîte cineva şi îşi dorea prea mult să se apropie.

Jason se apropie de pragul căsuței din spatele hanului cu un singur minut înainte de ora şapte, şi bătu la uşă. Justine deschise, mătăsoasă, subțire şi cu forme minunate.

— Bună, spuse măsurîndu-l din priviri. Intră.

Jason o ascultă, atît de fascinat încît aproape că se împiedică de prag. Tînăra purta o rochie subțire, tricotată, scurtă, fără mîneci, de culoarea piersicii, lucru care-i dăduse o clipă impresia că era goală. Desculță, cu degetele la vedere, Justine avea unghiile date cu ojă trandafirie şi strălucitoare. Avea părul ridicat într-o coadă simplă, la baza căreia era înfăşurată o şuviță subțire, pe deasupra elasticului.

— Mai trebuie doar să mă încalț, spuse ea.

Încă privind-o uluit, Jason dădu din cap fără să spună nimic, iar ea intră în camera de alături. Un nasture mic îi rămăsese deschis la spate, deasupra fermoarului rochiei. El nu putu să nu-şi imagineze cum ar fi fost să tragă fermoarul în jos, să audă sunetul scos de materialul care se dădea la o parte de pe pielea ei fină.

Încercînd să-şi distragă atenția de la gîndurile erotice, el se concentră pe ce avea în jur. Casa era mică şi foarte curată. Pereții şi mobila aveau culori pastelate, iar canapeaua comodă era plină de perne mari, cu modele în dungi sau cu flori, unele chiar mărginite de ciucuri. Era o cameră feminină cu totul, dar zugrăveala şi obiectele de mobilier antic o făceau să fie comodă şi primitoare.

Justine se întoarse, purtînd sandale cu tocuri subțiri, medii, şi barete ca pînza de păianjen.

— Eşti foarte frumoasă, spuse Jason.

— Mulţumesc.

— Am observat...

Se văzu nevoit să se întrerupă, fiindcă i se tăiase răsuflarea.

— Am observat că nasturele de la spate a rămas descheiat. Dacă vrei să...

Se opri din nou, văzînd-o că roşeşte. Nu era o roşeaţă banală, ci una atotcuprinzătoare, care se ridică de la partea de sus a rochiei şi pînă la linia părului. Jason îşi dori să urmărească acea undă de căldură cu gura şi cu vîrfurile degetelor, s-o sărute peste tot.

— Da, mulţumesc, spuse Justine încercînd să pară indiferentă, fără ca într-adevăr să reuşească. Nu am ajuns pînă acolo.

Se răsuci încet, ridicîndu-şi coada şi aducînd-o peste umăr, în faţă. Jason îi privi musculatura fină a spatelui, ceafa delicată, cu puful aproape invizibil. Avea corp de dansatoare, subţire şi flexibil.

Panglicile rochiei ei fără mîneci se legau într-o fundă fragilă. Jason ezită, străduindu-se să-şi păstreze controlul. Cînd se simţi în stare, întinse mîna spre nasturele mic, cu precauţia cuiva care dezamorsa o bombă.

Îi atinse pielea mătăsoasă a spatelui cu degetele în timp ce strecura nasturele în gaica lui. O simţi încordîndu-se, şi îl traversă un fior de pasiune neaşteptată, ca pocnitura unui metal încins prea repede.

— Gata, spuse răguşit.

Ea îşi lăsă coada să cadă la loc, făcîndu-l să-şi dorească să-i prindă părul în palmă şi să-l răsucească în jurul degetelor. Justine se întoarse spre el şi îl privi, cu ochii ei de culoarea ciocolatei amărui. Tăcerea se lăsă deasupra atracţiei care vibra întunecată între ei.

— Unde mergem? întrebă ea.

Lui îi luă un moment ca să poată să-şi pună gîndurile în cuvinte.

— La restaurantul *Coho*, dacă eşti de acord.

— Da, e unul dintre preferatele mele.

Restaurantul era aproape, la numai trei străzi distanţă de feribot. Jason o însoţi pe Justine de-a lungul trotuarelor învăluite de tăcere, potrivindu-şi mersul cu mersul ei, păşind relaxat, fără grabă.

Intrară în restaurant, o casă de negustor transformată în local, în care aveau loc doar cîteva mese. Feţele albe de masă erau scăldate în lumina lumînărilor. Chelnerii, care atingeau echilibrul perfect între amabilitate şi politeţe, apăreau la masă cînd era nevoie de ei şi se făceau invizibili exact atît cît era nevoie.

— A mers bine întîlnirea cu Alex? întrebă Justine după ce li se turnase vinul în pahare.

Jason dădu aprobator din cap.

— Pare a fi omul potrivit pentru treaba asta.

— Pentru că... ?

— E clar că ţine la detalii. Lucrează bine şi termină proiectele la timp. Plus că nu se sperie uşor. La finalul zilei am discutat cu avocaţii ca să adauge în contract o clauză de asumare a răspunderii financiare. Dacă proiectul nu e gata pînă la o anumită dată, noi pierdem

un milion de dolari taxe, iar Alex o să ne datoreze nouă suma respectivă. Nu-l deranjează asta. Ştie că poate să termine proiectul la timp, iar mie-mi place genul ăsta de încredere în sine.

Justine păru tulburată.

— Dar, dacă se întîmplă ceva, Alex o să fie ruinat. N-o să aibă de unde să facă rost de un milion de dolari.

Jason ridică din umeri.

— E un risc mare, dar şi recompensa e mare.

Justine îşi ridică paharul şi spuse:

— Ei bine, atunci să bem în cinstea taxelor tale!

Expresia ei fusese nevinovată, dar Jason ştia prea bine cînd era luat peste picior.

— Eu aş fi sugerat un toast mai liric, spuse.

— Chiar te rog.

După o clipă, el rosti:

— *Fiecare zi e o călătorie, şi călătoria însăşi e acasă.*

Justine îl privi uimită.

— Cine-a scris asta?

— Matsuo. Un poet japonez.

— Citeşti poezie?

— Uneori.

— Nu ştiam că bărbaţii fac asta.

— Unul dintre beneficiile insomniei e că ajungi să fii destul de citit.

Îşi atinseră paharele, apoi băură, savurînd aromele de fructe şi fum ale pinot noir-ului Willamette.

— Alex mi-a spus că tu eşti proprietara casei de la capătul şoselei Dream Road, spuse Jason.

În ochii lui Justine apăru o strălucire de bucurie, de parcă abia ar fi aşteptat o astfel de remarcă.

— Ei bine, da, aşa este.

— Cum a ajuns să fie a ta?

— N-am ştiut nici că există înainte de vara trecută. Bunica lui Zoe, Emma, era proprietara, dar nu mai locuise nimeni acolo de ani întregi şi casa era într-o stare deplorabilă.

Tînăra se uită în pahar, amestecînd cu o mişcare potolită lichidul din interior.

— Emma a fost diagnosticată cu demenţă vasculară, iar funcţiile ei cerebrale au început să se deterioreze foarte repede. Zoe a vrut să aibă grijă de ea în ultimele luni de viaţă, aşa că eu m-am oferit să cumpăr casa şi s-o renovez, ca Zoe şi Emma să aibă ceva bani şi o locuinţă fără chirie.

— Foarte generos din partea ta.

Din ce văzuse în raportul despre starea ei financiară, nici Justine nu înota în bani.

— N-a fost mare lucru, spuse aceasta. Iar Alex s-a întrecut pe sine cu renovările. A făcut multe lucruri la comandă şi nu ne-a cerut bani pentru ele, continuă zîmbind. Cumva, cred că asta a avut mai mare legătură cu Zoe decît cu mine.

— Nu mi se pare că eşti prea legată emoţional de locul acela.

— Acum sînt, cînd ştiu că vrei să-l cumperi tu, rosti Justine pe un ton inocent, luînd o înghiţitură din paharul de vin.

Degetele ei subţiri alunecară în sus pe piciorul paharului, iar el îi urmări avid mişcările.

— Te deranjează că există o bucățică de teren lîngă lac care nu e a ta?

— Nu-mi plac lucrurile neterminate, recunoscu el. Te-ai gîndit la un preț pentru casă?

— Nici măcar nu m-am gîndit s-o vînd.

— Îți dau jumătate de milion pentru ea, oferi el, bucurîndu-se s-o vadă uluită.

— Nu vorbeşti serios.

Dar pe chipul lui se vedea adevărul.

— Doamne. Nu.

Jason păru iritat de reacția ei.

— E o ofertă generoasă.

— E o ofertă stupidă. De ce mi-ai oferi un preț cu atît de mult mai mare decît prețul real?

— Pentru că-mi permit. De ce te simți ofensată?

Justine răsuflă adînc, exasperată.

— Poate pentru că o astfel de ofertă ar putea fi înțeleasă ca o încercare să cumperi pe cineva.

Replica ei ajunse la latura lui cinică, mereu aproape de suprafață, şi Jason se trezi că spune:

— Sper că n-ai de gînd să încerci să mă convingi că nu toată lumea are un preț.

— Nu. Dar nu-ți permiți să plăteşti prețul meu.

— Am destul de mulți bani, răspunse el.

— Prețul meu n-are legătură cu banii, rosti ea, privindu-l cu o expresie gravă, rănită, care-l atinse. Şi nu mai face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu mai încerca să mă impresionezi cu portofelul tău supradimensionat. E enervant şi nu e cinstit pentru nici unul dintre noi.

Jason o privi lung.

— Îmi cer scuze, spuse cu blîndețe.

Justine se relaxă.

— Nu-i nimic.

Conversația se opri o vreme, cît timp chelnerul aduse antreurile. Amîndoi comandaseră halibut în crustă de cartof, stropit cu sos de smîntînă şi Chardonnay şi ornat cu frunze prăjite de busuioc.

Discutară despre familiile lor în timp ce mîncau peştele preparat minunat. Curînd aflară că aveau ceva în comun: nici unul dintre ei nu avea familie. Drept răspuns la întrebările timide ale lui Justine, Jason îi povesti despre momentul în care viața lui se destrămase, la jumătatea celui de-al doilea an la USC.

— Totul a început cînd mi-am dat seama că n-aveam să fiu niciodată mai mult decît competent la fotbal, spuse. Nu aveam instinctul necesar unui jucător cu adevărat mare, continuă, zîmbind trist. În plus, începuse să mă obsedeze designul de jocuri pe calculator. Oricînd eram la sală sau la antrenament, nu mă gîndeam decît la momentul în care o să mă duc în laboratorul de informatică.

Apucă piciorul paharului şi-l mîngîie încet, amintindu-şi.

— Aşa că, de Crăciun, m-am dus acasă, cu gînd să le spun alor mei că renunț la fotbal. Aveam de gînd să plătesc singur şcoala pe mai departe. Scrisesem şi vîndusem deja un joc 2D, aşa că îmi făcusem intrarea, dar în clipa în care am văzut-o pe mama, am uitat cu totul de prostiile mele. În două luni s-a transformat într-un schelet.

— Cum aşa? întrebă Justine încet.

— Fusese diagnosticată cu un cancer la ficat. Nu-mi spusese nimic şi refuza tratamentul de orice fel. Acel tip de cancer evoluează cu foarte mare viteză. A murit la o săptămînă de la vizita mea.

După aceea, facultatea nu mai contase. Nimic nu mai contase. Jason renunţase la şcoală, plecase de acasă, lăsase în urmă tot ce-i era familiar, încercînd să găsească un sens undeva.

— Îmi pare atît de rău, spuse Justine.

El clătină repede din cap. Nu voia milă.

— Asta a fost demult.

Ea îşi apropie mîna de mîna lui, iar Jason deschise palma. Atingerea ei era timidă, caldă.

— Şi tatăl tău? întrebă ea. Vă mai vedeţi?

Jason clătină din cap, uitîndu-se fix la mîinile lor.

— L-aş omorî dacă l-aş vedea.

Degetele ei se opriră în palma lui.

— A fost un tată rău? întrebă pe un ton neutru.

Jason ezită înainte să-i răspundă. Pe tatăl lui ai fi putut să-l descrii într-o mie de cuvinte sau într-unul singur: violent.

Ray Black, instalator, avea suficiente instrumente cu care să disciplineze un fiu neascultător: chei franceze, ţevi, lanţuri. Jason ajunsese de multe ori la urgenţe şi glumise cu asistentele şi cu doctorii, spunîndu-se ce adolescent neîndemînatic era, cum se lovea şi-şi fractura mereu membrele, cum aşa era dacă jucai fotbal, erai mereu lovit.

„Tata ştie că a mers prea departe. A promis că n-o să se mai întîmple. Zîmbeşte şi spune că a fost un accident."

Jason făcuse cum îl rugase mama sa, zîmbise şi minţise, ştiind că nu era, nici pe departe, ultima dată. Ştia, de asemenea, că voia să fie cu totul diferit de Ray şi că singura cale era să nu piardă niciodată controlul.

— Înainte să moară mama, se auzi spunînd, m-a rugat să uit şi să iert. Pînă acum n-am reuşit să fac nici una, nici alta.

Nu mai avea nici un pic de iertare în el. Detaliile copilăriei sale erau de neşters, precum literele gravate pe o piatră de mormînt. Îşi amintea lucruri pe care n-ar fi vrut să şi le amintească. Deşi nimeni nu putea să-l înţeleagă fără să ştie măcar cîteva dintre acele detalii, nu reuşise niciodată să aibă suficientă încredere în cineva cît să le împărtăşească. Trecutul lui nu era ceva ce dorea să folosească pentru a cîştiga simpatia cuiva. Pînă în acel moment nu văzuse nici un beneficiu în a fi înţeles.

Degetele lui Justine alunecară spre interiorul încheieturii lui, mîngîind încet, de parcă ar fi putut să-i simtă bătăile inimii.

— Nici eu n-am reuşit. Nu vorbesc cu mama. Ne învinovăţim una pe cealaltă. Ea nu poate să mă ierte fiindcă...

O pauză neputincioasă.

— Pentru multe lucruri. În principiu nu poate să mă ierte fiindcă n-am vrut să trăiesc ca ea.

— Cum, ca ea?

— Ei bine...

Justine ridică din umeri şi se uită în altă parte, zîmbind evaziv. Cînd se întoarse spre el, păru că-l priveşte printr-un hăţiş de secrete.

— Mama e... diferită.

— Cum diferită?

— E foarte dedicată unei... ai putea să-i spui religie alternativă.

Încă o pauză grea.

— Bazată pe natură.

— Practică Wicca?

— Mai mult decît atît.

Jason o privi interesat. Ea începu să-şi retragă mîna, dar el îi prinse degetele într-o strînsoare blîndă.

— Am fost crescută păgînă, spuse ea. Mare parte din copilărie mi-am petrecut-o la festivaluri de paranormal, adunări spirituale, întîlniri ale practicanților de magie, cercuri păgîne... ba chiar am mers la cîteva parade. Sînt sigură că din afară toate par destul de nebuneşti. Păreau nebuneşti şi din interior.

Justine zîmbi şi încercă să pară degajată, dar pe fruntea ei de porțelan se vedea o venă pulsînd cu o tensiune delicată.

— Am fost întotdeauna diferită, spuse. N-am putut să sufăr asta.

Jason voia să-i atingă chipul, să şteargă de pe fața ei semnele tulburării. În loc de asta îi mîngîie încet încheietura mîinii.

— De Halloween, continuă Justine, nu puteam să mă îmbrac într-un costum şi să merg la colindat. În loc de asta mergeam la cina de Samhain şi stăteam lîngă locurile goale pregătite pentru spiritele rudelor moarte.

Jason ridică puțin din sprîncene.

— Apărea vreodată vreuna dintre ele?

— Nu pot să-ți spun, ca să nu te sperii şi să fugi.

— Nu înainte de desert, rosti el, apoi tăcu o vreme. Am impresia că păgînismul ăsta includea elemente de vrăjitorie?

Ea păli şi nu spuse nimic. Spre uimirea ei, în ochii lui apăru o strălucire de umor ireverențios.

— Şi? Eşti o vrăjitoare bună sau una rea?

Recunoscînd citatul din „Vrăjitorul din Oz", Justine încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

— Prefer să nu am o etichetă.

Îi spusese prea multe. Ba mai rău, tot ce-i spusese era adevărat. Oare cum reuşea el s-o transforme într-o aşa o gură-spartă? Simți că i se face puțin rău şi încercă să-şi tragă mîna din mîna lui, dar Jason n-o lăsă.

— Justine, spuse încet. Aşteaptă. Pot să-ți spun ceva? Am petrecut ultimii zece ani creînd lumi fantastice, complexe, pline de dragoni şi de troli. E genul de slujbă pe care un om normal n-ar vrea-o. Cîțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei, care se întîmplă să lucreze cu mine, poartă urechi ascuțite, din latex, şi picioare de hobbit la întîlnirile de la birou. După cum ți-am spus deja, eu sînt dependent de muncă, insomniac şi nu am suflet. Aşadar, dacă te joci puțin cu magia neagră în timpul liber, nu e o problemă pentru mine.

Justine se temu să-l creadă, însă nu mai încercă să-şi retragă mîna, şi senzaţia de greaţă dispăru. Degetele îi erau ascunse în strînsoarea lui fermă, iar ea n-avea de gînd să-i dea drumul.

De altfel, nici unul dintre ei nu voia să-i dea drumul celuilalt.

Zece

Tot restul cinei, Justine se simți mai amețită decît ar fi fost normal după numai două pahare de vin. Conversația luase avînt şi se desfăşura fără efort. Aveau gusturi similare în muzică: Death Cab for Cutie, The Black Keys, Lenny Kravitz. Jason încercă să-i explice de ce anime-ul era o formă de artă, îi vorbi despre exagerările stilistice, despre calitatea liniară derivată din caligrafia japoneză, iar ea acceptă să se uite fără prejudecăți la *„Howl's Moving Castle".*

Unii bărbați sînt atît de chipeşi încît n-au nevoie să fie sexy. Alții sînt atît de atrăgători încît nici nu-i nevoie să fie frumoşi. Faptul că Jason era şi una, şi alta, constituia dovada supremă că viața nu-i dreaptă. El era unul dintre cîştigătorii întîmplători ai ruletei genetice a naturii.

„Nimeni nu m-ar învinui dacă m-aş culca cu el. Figura asta frumoasă, mîinile... Nici eu nu m-aş învinui."

Împărțiră un şerbet de portocală şi ghimbir, rece şi acrişor pe limbă, dizolvîndu-se instantaneu în gura ei fierbinte.

„Vreau să-l sărut." se gîndi, privindu-i conturul buzelor.

Încercă să-şi distragă atenţia şi îi puse mai multe întrebări despre familie, despre mama sa, iar el răspunse îndatoritor. O chema Amaya, care însemna „ploaie de noapte" în japoneză. Fusese o persoană blîndă, dar rece. Păstra casa curată şi ordonată şi punea mereu flori într-o vază de pe masă.

„Vreau să fiu cu el în pat, să-i simt mîinile pe corpul meu. Vreau să-l simt peste tot. Vreau să-i simt răsuflarea pe piele.

— Părinţii tăi au fost vreodată îndrăgostiţi unul de altul? se auzi întrebînd. Măcar la început?

Jason clătină din cap.

— Tata credea că, dacă se însoară cu o femeie pe jumătate japoneză, o să aibă o soţie ascultătoare. În loc de asta, a avut parte de o soţie nefericită.

„Vreau să-l simt mişcîndu-se în mine şi să văd plăcerea pe chipul lui. Vreau să mă tachineze pînă cînd îl implor să-mi dea mai mult."

— De ce s-a măritat cu el?

— Cred că a fost ceva de moment. Ea se simţea singură, iar el a cerut-o de soţie, aşa că ea s-a mulţumit cu ce i se oferea.

— Eu n-aş face asta niciodată.

— N-ai fost atît de singură cum era ea. Mama a fost mereu exclusă. Majoritatea familiei ei era în Japonia...

— Ba am fost exact atît de singură. Nu eşti legat de nimic. În unele nopţi ai senzaţia că mori cu ora. Eşti atît de disperată încît nu mai atragi nici bărbaţi cu care odată ai jurat că n-o să fii. Aşa că-ţi faci de lucru, munceşti, faci teste de personalitate din reviste şi

încerci să nu urăşti cuplurile care poartă tricouri de aceeaşi culoare şi par fericite numai stînd la coadă la magazin.

Se opri brusc, clipind, iar Jason o luă de mînă. O privea fix, mîngîindu-i palma cu degetul mare, făcîndu-i pielea subţire să devină foarte sensibilă.

Ridicase vocea, îşi dădu seama cu un fior de groază. Vorbise prea tare în restaurantul acela mic. Se plînsese. De singurătate.

„Spirite, luaţi-mă acum."

Nu putea să îndure astfel de umilinţă. Avea să fie nevoită să plece din ţară şi să-şi schimbe numele. Auto-deportarea era singura soluţie.

— De obicei mă descurc mai bine la prima întîlnire, şopti.

— Nu-i nimic, spuse el pe un ton blînd. Orice ai face, orice ai spune sau ai simţi. E în regulă.

Justine nu reuşi decît să se uite fix la el. Orice spunea era în regulă? Oare exista vreo şansă ca el să vorbească serios?

Jason plătise deja. Se ridică şi o ajută şi pe ea, trăgîndu-i scaunul cu o mişcare eficientă. Ieşiră. Cerul era înnorat şi cenuşiu precum o găleată de lapte, iar în aer plutea o ceaţă cu gust de apă de mare. Hornul feribotului de la ora zece traversă strada, reverberînd în uşile magazinelor întunecate şi în zidurile tăcute.

Strigătul zimţat al unui corb o făcu pe Justine să tresară. Văzu aripile negre bătînd în timp ce pasărea mare îşi luă zborul de pe streaşina acoperişului. Un semn rău. Jason o luă de braţ şi o trase într-o parte a clădirii, cu mişcări lente, deliberate.

Ea tresări cînd el o cuprinse în brațe. În răcoarea cu miros de piatră erau înconjurați de umbre, iar pietrișul fin îi strivea lui Justine tălpile sandalelor. Întunericul o dezorientă o clipă, iar Jason îi cuprinse capul în palmă, electrizîndu-i pielea, în timp ce cu cealaltă mînă o trase la piept. Materialul hainei lui, mirosul pielii, amestecat cu acela de săpun simplu, alb, se amestecau într-un parfum curat, amețitor.

Jason aplecă scurt capul şi-şi apăsă buzele peste buzele ei. Ea scoase un sunet mic, iar el îl sorbi de parcă ar fi putut să-l guste, mîngîindu-i gura cu gura lui. O săruta uşor, lent, căldură arzătoare ascunsă sub răcoare.

Îi dădu după ureche o şuviță care-i alunecase din coadă şi o sărută pe gît, cu atîta blîndețe de parcă pielea ei ar fi fost delicată precum petalele de iasomie. Găsi un punct sensibil, iar ea tremură şi se arcui, lipindu-se de el. Plăcerea îi inundă abdomenul, sfîrcurile şi locul unde i se întîlneau coapsele.

Tremurînd prea tare ca să poată să rămînă în picioare, Justine se sprijini de el. Jason îi cuprinse spatele şi o susținu, apoi o sărută, desfăcîndu-i buzele. Avea gust de portocale şi limba dulce. Ea suspină, încercînd să se abțină fără să reuşească.

Săruturi mai apăsate, mai adînci, amețitoare, care o făceau să nu mai poată să respire sau să gîndească, ci doar să simtă, absorbind senzații, umplîndu-se pînă la refuz. Nu ştia cîte minute trecuseră cînd Jason îşi slăbi strînsoarea. Buzele lui le părăsiră încet pe ale ei, întorcîndu-se pentru cîte încă un sărut, apoi atingîndu-i obrazul, de parcă nu s-ar fi putut opri.

Noaptea se răcise, iar întunericul cădea precum florile de miazănoapte. Jason îşi scoase haina şi i-o puse ei peste umeri. Recunoscătoare, Justine îşi strecură braţele în mînecile căptuşite cu mătase, înconjurată de parfumul lui cald. El o luă de mînă.

Vorbiră foarte puţin pe drumul înapoi spre han. Se spuseseră atîtea în ultimele ore, atîta intimitate împărtăşită... Doar că Justine nu ştia ce ar fi ales să ia înapoi. Încercă să-şi dea seama unde întrecuse limita, cînd îi spusese prea mult, dar nu existase nici o limită. Încă nu exista.

Merseră pe o cărare pietruită care ducea în spatele hanului, spre căsuţa ei, iar ea simţi cum stomacul i se ridică şi rămîne suspendat, ca şi cum ar fi fost într-un balon cu aer cald aflat în cădere liberă. Totul era prea acut, prea sensibil.

Oare aşa trebuia să fie, atracţia asta nimicitoare, care-o şoca, o speria şi o încînta în acelaşi timp? Poate că aşa era normal pentru ceilalţi.

„Doamne, cum fac faţă alţii?"

Pe măsură ce se apropiau de casă, lumina de la o veioză începu să se vadă prin fereastră, aruncînd dreptunghiuri aurii pe pămînt. Justine se întoarse cu faţa la Jason cînd ajunseră în prag. Emoţiile îi transformaseră interiorul într-un joc mecanic, plin de arcuri, clopoţei şi agitaţie.

— Ce faci mîine? întrebă ea.

— Mă trezesc devreme ca să văd lacul cu reprezentantul unei firme de închiriere de ambarcaţiuni.

— Ce fel de vas închiriezi?

— Un Bayliner de şapte metri. O să-i iau pe cîțiva dintre băieți la pescuit şi în vizită.

— Nu e prea mult loc de pescuit pe o barcă aşa mică.

— La cum pescuim noi, spuse el sec, n-o să conteze.

— Pe aici sînt cîteva locuri periculoase.

— Mă descurc să citesc o hartă.

— Asta-i bine.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva despre sărut... săruturi... cele de pe aleea restaurantului. Jason nu spuse nimic. Căutînd clanța cu mîna, ea deschise uşa puțin şi se întoarse din nou spre el.

— Mulțumesc pentru cină. Mi-a plăcut mai mult decît mă aşteptam. Adică, nu că mă aşteptam la ceva. Adică... Nu credeam că noi doi...

— Înțeleg, spuse Jason zîmbind puțin. Ne vedem mîine.

Aşadar n-avea de gînd să încerce s-o seducă. Justine se aştepta să fie uşurată, însă nu simți decît dezamăgire la gîndul că o aştepta încă o noapte de singurătate.

— O să fiu plecată mîine aproape toată ziua, îi spuse. Merg în vizită la două prietene, pe Cauldron. Două femei care locuiesc în vechiul far.

— Iei un taxi?

— Nu, merg cu caiacul.

Chipul lui Jason se schimbă, amuzamentul îi dispăru.

— Te duci singură?

— Nu e departe. Cel mult două mile. Şi e un traseu pe care-l cunosc şi pe care-l fac într-o oră sau mai puțin.

— Ai echipament de semnalizare?

— Şi unul de reparații.

— Tot n-ar trebui să te duci singură. Te duc eu cu barca.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi cum mă mai întorc după aceea?

— Te iau eu mai tîrziu sau, dacă vrei, trimit un taxi.

— Mulțumesc, dar nu-mi place să aştept să fiu luată sau să fac pe altcineva să aştepte după mine. Serios, nu ai de ce să te îngrijorezi. Îmi place să vîslesc pînă la insulă. Am făcut asta de multe ori şi n-am avut niciodată probleme.

— De unde pleci?

— Din portul Roche.

— O să porți costum de protecție?

Grija lui era şi flatantă, şi puțin iritantă. Justine nu era obişnuită să răspundă în fața nimănui de deciziile ei.

— Nu, nimeni nu poartă la un drum aşa de scurt. Canotorii de pe aici se îmbracă în funcție de temperatura aerului, doar dacă nu ştiu că o să aibă condiții dificile de vreme.

— Nu poți să ştii sigur cum o să fie vremea şi ai putea să eşuezi indiferent de asta. Să porți costum.

— Să port costum? repetă Justine. Am revenit la ordine?

Deşi îşi dădea seama că Jason ar fi vrut să continue, îl văzu tăcînd. Îşi băgă mîinile în buzunare şi

se întoarse ca să plece. Avea de gînd să se îndepărteze fără nici un cuvînt?

— Îți aduc vodca în cîteva minute, spuse ea.

Jason se opri.

— Mulțumesc, dar în seara asta nu o vreau, răspunse el fără să se întoarcă.

— Nu e nici o problemă. Şi n-am de gînd să risc să mă bată Priscilla mîine pentru că nu i-am urmat instrucțiunile.

Jason se întoarse la ea, enervat.

— Poți să nu aduci vodca dacă eu îți spun să n-o aduci.

— O să las tava la uşă. Poți s-o iei sau s-o laşi acolo, dar o să fie la uşă.

El îi aruncă o privire rece.

— De ce ai insista să faci ceva ce ți-am spus să nu faci? Mai ales cînd e o muncă inutilă.

— Nu refuzi vodca doar ca să mă scuteşti pe mine de muncă, se răsti ea. O refuzi pentru că te-ai supărat că plec cu caiacul mîine.

Jason îşi făcu loc pe lîngă ea şi intră în casă, trăgînd-o după el. Jacheta lui îi alunecă tinerei de pe umeri şi căzu la podea. El o apucă de brațe şi o trase în sus, forțînd-o să se ridice pe vîrfuri. Era lipită de el, iar senzația îi trimitea fiori pe şira spinării.

Jason se aplecă destul de aproape ca ea să-i vadă chipul. Vocea lui apăsată îi ridică fiecare fir de păr.

— Motivul pentru care nu vreau să-mi aduci nimic în cameră, Justine, e că nu mai pot să fac față tentației. Dacă nu ți-ai dat seama încă, rosti împingîndu-şi

şoldurile înainte şi făcînd-o să tresară, te doresc. De fiecare dată cînd m-am uitat la tine în rochia asta, mi te-am imaginat goală. Vreau să...

Se opri, strîngînd-o la piept, încercînd să-şi recapete răsuflarea.

— Să nu vii la mine în noaptea asta, spuse pînă la urmă. O să ajungi în patul meu şi o să facem sex ca iepurii. E destul de clar pentru tine?

Justine dădu aprobator din cap, ameţită. Hainele lor subţiri nu-i ascundeau deloc trupul aprins a lui Jason, apăsarea sa agresivă şi fierbinte. Era aşa de bine să fie lipită de el încît se simţea incapabilă să se mişte. Îi simţi parfumul sărat al pielii. Mirosea a ambră şi a aer de noapte.

După o pauză fierbinte, Jason răsuflă întretăiat.

— Trebuie să-ţi dau drumul, spuse el, vorbind mai mult pentru sine decît pentru ea.

Justine se agăţă de umerii lui.

— Ai putea să mai rămîi, reuşi să şoptească.

— Nu în seara asta.

— De ce?

— Nu eşti pregătită.

— Pregăteşte-mă tu.

Lui i se tăie răsuflarea. Mîna îi urcă şi-i coborî pe spatele ei, cu o mişcare nesigură.

— Justine... Ai făcut vreodată sex de la prima întîlnire?

— Da, spuse ea imediat.

Jason îi apucă bărbia şi o forţă să-l privească. După ce încercă, timp de cîteva secunde, să-i susţină privirea, Justine roşi.

— Nu. Dar rămîi oricum cu mine.

El continuă s-o privească fix. Unghiurile ascuțite ale chipului său erau reliefate de lumina veiozei, cu o latură în umbră.

— E prea curînd, rosti pe un ton sec. Unii pot să facă asta fără să se simtă rău a doua zi. Tu nu eşti aşa. Oricît de bine ar fi, tot ai regreta mîine.

— Ba nu, protestă ea.

— Se vede pe tine. Aşa că o să luăm lucrurile încet.

Ea deschise gura ca să protesteze, dar el spuse:

— Nu pentru mine, ci de dragul tău.

Tot trupul lui Justine era ca o colecție de dorințe şi doruri. Abia dacă reuşea să mai gîndească din cauza pasiunii care-i topea inima. O viață de dorință ce o condusese la acel bărbat, în acel moment.

— Dar te vreau, spuse ea, îngrozită de nota de văicăreală din glasul său.

Ceva se îmblînzi pe chipul lui. Se apropie încet de ea şi întinse mîinile. O mîngîie, îi simți trupul pe deasupra rochiei, se apropie apucîndu-i cu blîndețe şoldurile. Ea ridică privirea, fără să vadă nimic, iar el o sărută, făcîndu-i toate gîndurile să dispară. Justine gemu, iar el o sărută mai apăsat, de parcă ar fi putut să guste sunetul acela. O mîngîie de la talie pînă la sîn, pe care-l cuprinse în palmă şi-i mîngîie sfîrcul cu degetul mare, făcînd cercuri ademenitoare. Pe pielea lui Justine apăru o peliculă subțire de sudoare, care-i făcu rochia să atîrne incomod şi pe ea să-şi dorească să se dezbrace.

Jason coborî mîna undeva mai jos de şold, apucă pe deasupra materialului rochiei marginea lenjeriei şi trase puțin în sus, cu o mişcare fină, făcînd îmbrăcămintea să i se adune şi să-i apese lui Justine între coapse. Ea se cutremură cînd materialul fin îi strînse carnea care pulsa nerăbdătoare.

— Pot să am grijă de tine, şopti Jason.

— Te-ai... te-ai răzgîndit? întrebă ea cu gura uscată.

El dădu drumul elasticului, îi ridică rochia mai sus şi îşi strecură mîinile dedesubt, mîngîindu-i pielea fină a şoldului.

— Nu, dar pot să te fac pe tine să te simți bine. Aici, acum.

Îi mîngîie cu degetul mare pielea chiar pe marginea lenjeriei.

— Nu trebuie decît să te sprijini de mine. Spune-mi ce vrei. E destul să-mi spui...

Mîna îi alunecă spre posteriorul ei, dar Justine îl prinse de încheietură.

— Aşteaptă. Nu facem sex, dar tu... vrei să ajungem la baza a treia?

Fraza îl făcu să zîmbească.

— Nu-mi mai amintesc ce reprezintă asta în jargonul puştilor, spuse pe un ton sec, dar cred că da, asta intenționez.

— Şi numai eu aş avea parte de plăcere?

— Da.

— Atunci nu.

Cu o grimasă, Justine se îndepărtă puțin de el.

— Nesimțit condescendent ce ești! Nu vrei să te culci cu mine fiindcă ai decis că sînt prea imatură ca să...

— Neexperimentată.

— Același lucru.

— Ba nu.

— Prea imatură, continuă ea aprinsă, ca să pot să iau propriile decizii în legătură cu corpul meu.

— Nu e o insultă atunci cînd un bărbat vrea să ia lucrurile încet.

— Atunci ce este?

— Un compliment.

— Mie nu mi se pare.

Undeva, în mintea ei, Justine știa că ar fi trebuit să-l aprecieze fiindcă încerca să fie un domn, dar în acel moment era prea frustrată sexual ca să-i pese. Îi aruncă o căutătură urîtă și se îndreptă spre ușă, pe care o deschise larg.

— Pleacă. Și nu te obosi să mă mai inviți în oraș. Eu nu dau o a doua șansă.

Jason zîmbi larg și îi făcu pe plac, aplecîndu-se ca să-și ridice haina de pe jos. Înainte să iasă, se opri în prag și spuse:

— N-ar trebui să refuzi o a doua șansă. Uneori asta înseamnă bonusuri interesante.

* * *

După o noapte de somn neliniștit, Justine se trezi devreme și își începu ziua ca de obicei, umplînd și pornind filtrul comercial de cafea, în bucătărie,

aşternînd mesele din sala de mese şi încălzind cuptoarele pentru Zoe.

Cînd ajunse verişoara sa, proaspătă ca un răsărit de soare şi un buchet de margarete, îi aruncă o singură o privire lui Justine şi întrebă:

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, spuse aceasta îmbufnată.

Stătea la masa din bucătărie şi ţinea o cană de cafea cu amîndouă mîinile. Ridică băutura la buze şi îi goli conţinutul fără să se oprească. După ce amestecă zahărul şi laptele într-o cană proaspăt turnată de cafea, Zoe i-o aduse şi întrebă:

— N-a mers bine întîlnirea?

— Întîlnirea a fost fantastică. Mîncare şi băutură incredibile, conversaţie pe măsură, şi toate cu cel mai frumos bărbat pe care-l cunosc. La finalul cinei eram gata să fac sex cu el pe capota celei mai apropiate maşini.

— Atunci de ce...

— N-a vrut el. A spus că e „prea curînd pentru binele meu", ceea ce toată lumea ştie că e felul lor de-a spune că nu eşti atrăgătoare. După aceea a plecat de parcă ieşea din pădure acoperit de albine.

— Exagerezi, spuse Zoe amuzată. Se poate să te respecte destul cît să nu vrea să se grăbească?

— Bărbaţii nu gîndesc aşa. Ideea lor de întîlnire reuşită nu e „vai, ce mi-ar plăcea să văd cum mănîncă femeia asta şi după aia s-o duc acasă".

Clătină din cap cu obidă.

— Mai bine aşa. Oricum e prea bogat. Prea vrea să deţină el tot controlul. Prea de toate.

— Cum pot să te ajut? întrebă Zoe privind-o îngrijorată.

— Dacă nu te deranjează să fii atentă la Annette şi la Nita cît lucrează astăzi... Vreau să merg cu caiacul pe insulă, în vizită la Rosemary şi la Sage.

— Sigur că da. Mă bucur că te duci să le vezi, fiindcă întotdeauna te simți mai bine după aceea.

* * *

Era aproape imposibil să te îmbraci pentru combinația de douăzeci şi patru de grade în aer şi zece în apă. Un costum de caiac care să țină destul de cald în apă ar fi fost imposibil de purtat şi foarte restrictiv la vîslit. Dată fiind situația, majoritatea alegeau să nu poarte costume şi să rişte. Justine decise să facă un compromis şi îşi puse un tricou din Gore-Tex şi pantaloni pînă la genunchi, din neopren. Nu avea să fie la fel de comod ca un simplu maiou cu pantaloni scurți, dar, dacă naufragia, avea nevoie de protecție.

Scufundarea subită în apă rece era periculoasă chiar şi pentru înotătorii şi canotorii experimentați. Justine pățise asta de cîteva ori în trecut, la cursurile de caiac. Chiar şi atunci cînd erai pregătit, şocul rece era neplăcut şi te copleşea. Te făcea să tragi aer adînc în piept, involuntar, ceea ce era foarte rău dacă aveai capul sub apă. Chiar dacă era deasupra apei, laringele ar fi putut să-ți închidă căile respiratorii şi să te sufoce, o formă de moarte cunoscută drept „înec uscat".

Cerul era înnorat, bătea un vînt rece, iar apa făcea

nişte valuri scurte şi dese. Se apropia un front atmosferic de presiune scăzută, ceea ce ar fi putut să aducă vînt mai puternic şi chiar ploaie. Pentru că se descurcase fără probleme în astfel de condiţii altă dată, Justine nu-şi făcea griji.

— Eu n-aş sta în apă prea mult în locul tău, îi spuse un barcagiu din port în timp ce ea strîngea roţile caiacului şi le punea la locul lor. Bărbatul mai în vîrstă stătea în picioare şi ţinea o gogoaşă într-o mînă şi o cană de cafea în cealaltă.

— Se apropie furtuna.

Justine făcu un gest cu telefonul înainte să-l bage într-o pungă impermeabilă.

— Aplicaţia de pe mobil zice că totul o să fie în regulă.

— Aplicaţia, pufni bătrînul, luînd încă o înghiţitură din gogoaşă. Norii de ieri semănau cu solzii de macrou. Asta înseamnă că vine furtuna. Vezi pescăruşii ăia care vin încoace şi zboară jos? Vezi peştii ăştia mici care se hrănesc la suprafaţă? Toate sînt semne. Mama natură e aplicaţia pe care o folosesc eu de cincizeci de ani, şi ea nu greşeşte niciodată.

— Peştii ăia n-au verificat staţia meteo din apropiere, spuse Justine zîmbind larg. Prognoza anunţă vreme bună.

El clătină din cap, aşa cum făcea un marinar bătrîn cînd vorbea cu tineri imprudenţi.

— Prognoza şi peştii morţi. Amîndouă se strică repede.

După ce-şi puse vesta de salvare, Justine începu să vîslească eficient, fără grabă, ca să-şi dozeze

efortul pentru ora care urma. Vîntul tăia căldura zilei şi-i păstra corpul la o temperatură confortabilă. Apucînd strîns vîsla, ea se concentră să lovească în spatele fiecărui val care venea spre ea.

Vîntul se schimbă, forţînd-o să meargă în zig-zag faţă de direcţia iniţială. Se aplecă, încercînd să descrească rezistenţa la vînt, apucă şi trase apa cu vîsla. Era un efort foarte intens. Avîntul îi era înfrînat de încordarea necesară ca să ţină caiacul îndreptat spre insulă şi să-l împiedice să se răsucească paralel cu valurile.

Rafalele de vînt, acum aducînd cu ele stropi de ploaie, loveau din ce în ce mai tare. Aerul o împingea într-o direcţie, iar apa în cealaltă. Valurile deveniră mai lungi şi începură să facă spumă. Justine îngustă pleoapele şi se uită spre cer, speriată de norii deodată întunecaţi şi grei, cu marginea groasă şi neobişnuit de înaltă. Totul se întîmpla prea repede. Nu avea sens.

„Nu e ceva natural", se gîndi speriată. Rosemary o avertizase cîndva să nu încerce să fenteze soarta.

Vîslea de cel puţin o oră şi ar fi trebuit să ajungă deja la insula Cauldron. Încercă să-şi dea seama unde era şi îşi dădu seama că marginea insulei era la cel puţin o milă distanţă, iar curentul o împinsese mult în afara traseului. Dacă nu reuşea să recîştige repede teren, avea să fie aruncată precum o jucărie în strîmtoarea Haro.

Valurile se izbeau cu putere de marginea caiacului, lovind şi aruncînd cît colo obiectele pe care le prinsese sub marginea elastică... o sticlă de băutură energizantă, kitul de semnalizare.

Inima îi bătea tare. Dacă ar fi avut o mînă liberă, ar fi ridicat pumnul spre cer. Atacă apa cu furie reînnoită şi îşi forţă drum printre valurile înalte. În cîteva minute, bunul simţ avu cîştig de cauză şi Justine încercă să-şi păstreze forţa braţelor lovind cu vîsla jos şi folosindu-se de trunchi ca să se propulseze înainte. Singurele gînduri pe care le mai avea erau cele de supravieţuire.

Întreaga lume era apă. Ploaie şi ocean, deasupra şi dedesubt, stropind şi ridicîndu-se în valuri, împingînd-o şi trăgînd-o.

O rafală de vînt răsuci caiacul pe lateral şi apa lovi mica ambarcaţiune. Justine se apleca de fiecare data cînd se apropiau valurile, încercînd să nu naufragieze şi vîslind ca să se răsucească în direcţia bună. Un nou val lovi, dar ea nu reacţionă destul de repede.

Caiacul se răsturnă.

Unsprezece

Întuneric rece şi arzător. Durere peste tot, dintr-o dată, de parcă ar fi luat foc. Încercă să se răsucească, dar caiacul se răsturnase pe partea ei mai slabă şi Justine nu reuşi să ducă mişcarea pînă la capăt. Suspendată cu susul în jos, dezorientată de şocul rece, ea căută cu disperare mecanismul de închidere a părții de jos a caiacului, care o ținea închisă în ambarcațiune. Frigul începuse deja s-o amețească. Nu găsi încuietoarea şi începu să intre în panică.

Reuşi să se răsucească pe lateral suficient cît să scoată capul la suprafață o secundă şi să tragă în piept aerul atît de necesar. Din nou sub apă, căută încuietoarea şi o găsi. Trase cu disperare şi caiacul se desfăcu, iar Justine începu să se zbată ca să scape din el. Ajunsă la suprafață, apucă ambarcațiunea răsturnată şi respiră adînc înainte ca un nou val s-o lovească.

Era incredibil de rece. Pielea şi carnea îi erau amorțite, iar tensiunea îi crescuse cu furie. Vîsla se legăna la cîțiva metri distanță, încă legată cu nailon de caiac. Răsuflînd greu, Justine ajunse la punctul de legătură, apucă puntea elastică şi-şi menținu echilibrul, prinse nailonul şi trase spre ea pînă cînd vîsla se

apropie suficient cît să poată s-o apuce. Îi era greu să prindă obiectul în pumn.

Trebuia să iasă din apă. Nu mai avea control fin al mişcărilor. În aproximativ zece minute, fluxul de sînge spre muşchii neesenţiali avea să se oprească.

Întinse mîna sub caiac, găsi pluta din spumă prinsă de coarda de sub punte şi o trase afară. Avea nevoie de ea ca să se urce înapoi în caiac. Mîinile îi erau neîndemînatice de parcă ar fi fost, amîndouă, în mănuşi de bucătărie. Se străduí să bage o parte a vîslei în buzunarul de nailon de pe spatele plutei.

Înainte să termine, însă, o izbi un val. Simţi de parcă s-ar fi lovit de un zid din beton, iar impactul aproape că o făcu să leşine. Respirînd cu întreruperi, înecat, văzu cum pluta era dusă departe de un val. Strînse în pumn mînerul vîslei încă legată de caiac.

Reuşi să ajungă din nou la ambarcaţiune, recunoscătoare că vesta de salvare o ţinea la suprafaţă. Acum, că pluta dispăruse, singura opţiune era să întoarcă la loc caiacul şi să încerce să se urce în el ca pe o scară. Încercă să apuce partea de sus, dar nu mai avea forţă aproape deloc.

Totul se întîmpla prea repede. Frigul o săgetă mai adînc şi muşchii i se încordară de parcă s-ar fi transformat în piatră. Îi era frică, dar acela era un semn bun. Cînd nu-ţi mai era frică, atunci cînd nu-ţi mai păsa, atunci erai în cel mai mare pericol.

Încercă să se gîndească la o vrajă, o rugăciune, orice ar fi putut să aibă sens, dar cuvintele îi pluteau prin minte precum literele din supa alfabet.

Suprafața din plastic galben a caiacului o lovi la cap, trezind-o la realitate. Alegerea era simplă: urcă în caiac şi supraviețuieşte sau rămîi în apă şi mori.

Gîfîind, gemînd de efort, răsturnă caiacul cu fața în sus şi se îndreptă spre partea din față. Apa o izbea cu lovituri violente, de sus, de jos şi din lateral. Fiecare mişcare cerea voință şi mult efort. Justine ştia ce să facă: trebuia să prindă cu vîsla marginea caiacului, să împingă cu greutatea corpului şi să dea din picioare ca să ajungă deasupra caiacului, apoi să se tîrască înăuntru.

Nu era, însă, convinsă că făcea acele lucruri sau doar se gîndea la ele. Nu. Era încă în apă. Partea din spate se ridicase. Probabil că apucase să împingă în jos fața. Nu-şi dădea seama dacă mişca sau nu picioarele, dacă avea să fie în stare să lovească suficient de puternic încît să se ridice deasupra. Era singura ei şansă.

Într-o clipă se trezi întinsă peste caiac, cu picioarele de-o parte şi de alta a lui. *„Mulțumesc, spirite."* Începu să se tîrască spre centru, chinuindu-se să păstreze echilibrul ambarcațiunii.

Dar se apropia un alt val. Un zid înalt de doi metri se îndrepta direct spre ea. Justine îl privi cum se apropia cu o resemnare ciudată, înțelegînd că avea să se răstoarne iar. Se terminase. Închise ochii şi-şi ținu respirația cît timp lumea se răsturna cu susul în jos. Caiacul şi vîsla îi fură smulse, iar ea se trezi scufundată într-un iad rece şi agitat. Vesta de salvare o ridică la suprafața apei, unde se formase o spumă albă ca laptele.

Abia dacă vedea sau auzea prin haos, dar un sunet ca de tunet coborî asupra ei, de parcă întreg cerul s-ar fi prăbuşit. Tremurînd, se răsuci şi văzu ceva alb, masiv, în amonte, ridicîndu-se şi coborînd peste furtună. Îi luă multă vreme minții ei dezorientate să înțeleagă că vedea o barcă. Era foarte aproape de punctul în care nu i-ar mai fi păsat de nimic, nici măcar dacă era sau nu salvată.

Cineva striga. Nu reuşea să înțeleagă cuvintele, dar după sunetul vocii, părea că bărbatul înjura din toți rărunchii. Simți încă un val lovind-o. Tuşi şi scuipă apă sărată, apoi încercă să dea la o parte cortina de păr ud, ca să vadă ceva, însă nu-şi mai simțea mîinile. Alte țipete. Un sac de un portocaliu strălucitor, cu un colac, aterizâ chiar în fața ei.

Nu mai era în stare să gîndească. Se uită prosteşte la obiect, mintea procesînd prea lent reacția pe care ar fi trebuit s-o aibă, cu trupul şi membrele tremurîndu-i violent.

Comenzi furioase străbătură aerul, îndemnînd-o să acționeze. Ştia că sunetele erau cuvinte, dar nu reuşea să le desluşească sensul. Deşi nu înțelegea ce ar fi trebuit să facă, trupul ei preluă comanda. Se trezi că încearcă neîndemînatic să prindă sacul, ca un cățelandru jucîndu-se cu o minge. A doua oară cînd încercă, reuşi să prindă în brațe forma din spumă portocalie şi s-o strîngă la piept. Imediat simți cum e trasă prin apa infernală.

Gîndurile i se tot dezintegrau înainte ca ea să poată să le dea vreun sens. Nu conta, deşi o parte

îndepărtată a minții ei ştia că ar fi trebuit să conteze. Întreaga lume era apă, deasupra şi dedesubt, apă la picioare, îndemnînd-o să capituleze şi să adoarmă în linişte şi întuneric, departe sub valuri.

În loc de asta, Justine simți cum e trasă în sus cu o forță nemaiîntîlnită. Avu o străfulgerare de luciditate cînd cineva o aşează pe o banchetă capitonată, în spatele ambarcațiunii. Tremurînd prea tare ca să poată să vorbească sau să gîndească, ea zăcu acolo, uitîndu-se în sus la chipul familiar al unui bărbat al cărui nume nu şi-l amintea. El îşi scoase mantaua impermeabilă şi o înfăşură în ea. Un fulger despică înaltul cu ramificațiile sale lungi, iar bărbatul se apropie de cîrmă.

Se afla pe o barcă de agrement, cu o copertină care se putea da la o parte, nepotrivită pentru ocean. Motorul scoase un sunet chinuit cînd bărbatul schimbă viteza. Pentru că valurile erau prea înalte ca să forțeze barca să le despice prin propria forță, era nevoie să meargă încet.

„Jason." Justine îl recunoscu prin ceața epuizării şi, odată cu asta, simți un fior slab de emoție. Nu-şi putea da seama cum ajunsese el acolo. Nici o persoană întreagă la minte nu şi-ar fi riscat viața ca să salveze o femeie pe care abia dacă o cunoştea.

El lucra metodic la cîrmă, făcînd întoarceri de nouăzeci de grade, luptînd cu valurile ce atacau barca din toate părțile. Era nevoie de experiență şi de talent ca să faci ce făcea el, să urci fiecare val în unghi, să încetineşti la fiecare coborîre ca să nu te scufunzi.

Barca se mişca în sus şi în jos, răsucindu-se, în timp ce energia apei amenința s-o răstoarne. Justine se aştepta să naufragieze dintr-o clipă într-alta.

Se ghemui în carapacea subțire a impermeabilului în timp ce sîngele ei încerca precaut să-şi reia circulația. Un tremurat continuu îi făcu dinții să clănțănească pînă cînd îşi simți tot capul vibrînd. Dacă se încorda putea să oprească tremuratul o secundă, însă acesta reîncepea imediat ce se relaxa. Timpul trecea precum un videoclip prost editat. Mîinile îi erau cu totul amorțite, dar simțea pulsații ca loviturile de ciocan în interiorul coatelor.

Justine închise ochii şi se întări ca să suporte fiecare ridicare şi fiecare amețitoare coborîre, fiecare lovitură a apei reci în marginile ambarcațiunii. Deşi nu se uita la Jason, putea să-şi dea seama cît se lupta el cu fiecare răsucire şi zvîcnire a bărcii ca să mențină cursul.

Într-un final, valurile îşi pierdură din intensitate. Motorul începu să muncească mai puțin. Justine ridică privirea şi se uită cu ochii obosiți spre direcția de mers. Recunoscu în față farul, pe dealul lui familiar. Îi adusese pe insula Cauldron. Tinerei nu-i venea să creadă.

Jason aruncă peste marginea din dreapta pernele de cauciuc care apărau barca atunci cînd ancorai în port. Se apropiară de uscat în unghi ascuțit, cu motorul scos din viteză. Imediat ce ambarcațiunea se opri el băgă în marşarier, aducînd şi partea din spate lîngă doc.

După ce opri motorul, începu să lege parîmele. Văzînd că Justine se străduia să se ridice, îndreptă un deget spre ea şi spuse ceva răstit. Deşi nu-l auzea din cauza furtunii, era clar că nu voia ca ea să se mişte încă. Justine se uită cu disperare la scările lungi şi înguste care duceau la far. Urcuşul era dificil chiar şi în zilele bune. N-avea să reuşească să ajungă sus.

După ce termină de legat barca, Jason se aplecă după ea. Justine îi întinse mîna albă, amorțită, şi se trezi că el o ridică pe umăr. Trupul i se răsturnă ca un scaun pliant. El o duse ca un pompier în sus pe trepte, cu o mînă pe după genunchi şi cu cealaltă apucînd balustrada din loc în loc.

Justine încercă să se încordeze ca să nu mai tremure, ştiind că mişcările involuntare nu ajutau la ascensiune, dar Jason o ținea strîns, cu putere. Urca repede, cu o uşurință extraordinară, respirînd greu, dar ritmic. Ar fi putut s-o ducă de două ori mai departe fără să se oprească.

O aduse în pragul uşii casei din calcar şi bătu cu putere. În numai cîteva secunde uşa se deschise. Justine auzi strigătele speriate ale lui Rosemary şi ale lui Sage.

— Pămîntule mamă!

— Pentru numele lui Hades!

Jason nu se opri ca să pună întrebări sau să dea răspunsuri. O duse pe Justine în sufragerie şi începu să dea ordine chiar înainte s-o aşeze pe canapea.

— Aduceți pături. Dați drumul la apă caldă în cadă. Caldă, nu fierbinte. Şi faceți nişte ceai cu zahăr sau cu miere.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Rosemary deschizînd un taburet cu capac de lîngă canapea şi scoţînd din el pături împletite.

— S-a răsturnat caiacul, răspunse Jason pe un ton tăios, aplecîndu-se deasupra trupului tremurînd al lui Justine.

Îi scoase cizmele ude, din neopren. Vocea îi era scăzută, feroce:

— Ţi-a trecut prin cap să asculţi cinci nenorocite de minute la prognoza meteo de la radio, Justine? Ai auzi vreodată de atenţionarea pentru ambarcaţiuni mici?

Simţindu-se jignită, ea încercă să-i spună că nu era nici un avertisment atunci cînd plecase, dar nu reuşi decît să scoată cîteva sunete incoerente şi să clănţănească din dinţi.

— Taci din gură, îi spuse el aspru în timp ce-i scotea şosetele.

Rosemary, căreia nu-i plăceau prea mult bărbaţii din principiu, îi aruncă o privire ofensată. Sage îi atinse braţul cu blîndeţe.

— Dă tu drumul la apă în cadă şi fac eu ceaiul.

— Ai auzit cum a...

— E puţin supărat, murmură Sage. Lasă lucrurile aşa.

Jason nu era supărat, voia să-i spună Justine, ci era furios şi plin de adrenalină. Iar ea nu voia să fie singură cu el în dispoziţia aceea.

Amîndouă femeile mai în vîrstă ieşiră, iar Jason începu dificila sarcină de a-i da jos pantalonii de

neopren. Materialul impermeabil se agăța încăpățînat de picioarele ei, în ciuda nailonului de pe dinăuntru. Jason respira deja greu cînd reuşi să-i smulgă de pe ea, iar neoprenul se rupse în strînsoarea sa brutală. Justine rămase întinsă, cu pumnii strînşi, tremurînd de parcă toată carnea era gata să i se desprindă de pe oase.

Jason aruncă pantalonii cît colo şi se aplecă să-i scoată pantalonii scurți de pe dedesubt. Dîndu-şi seama că avea de gînd s-o dezbrace de tot, Justine dădu să protesteze.

— Taci din gură, spuse Jason aspru, dîndu-i mîinile la o parte. Nu poți să faci singură asta.

Urmă tricoul impermeabil şi cel de bumbac de dedesubt, care li se alăturară pantalonilor uzi de pe podea. Sutienul şi chiloții uzi îi fură şi ele scoase cu mişcări eficiente. Justine tremura atît de tare încît nu reuşi nici măcar să se acopere cu mîinile. Clipi ca să scape de lacrimile care-i ardeau pleoapele. Se simțea precum o creatură a mării, chinuită şi pe jumătate moartă, ca un peşte nedorit, prins şi scos la suprafață de plasa pescarului.

Deasupra ei, Jason îşi ridică tricoul umed. Justine făcu ochii mari cînd îl văzu că se dezbracă rapid. Era bine făcut, cu trupul tonifiat, fără urmă de moliciune. Pielea îi era fină, de culoarea mierii, acoperită cu puțin păr întunecat la culoare, începînd de la buric şi coborînd spre marginea pantalonilor scurți.

Îşi scoase încălțămintea şi se întinse alături de Justine, îi trase trupul gol mai aproape şi se ascunse cu ea cu tot sub pături.

— E cea mai bună cale să te încălzim, îl auzi ea spunînd apăsat.

Dădu din cap lîngă umărul lui, ca să-i spună că înțelegea. El o strînse în brațe, încovoind spatele ca s-o acopere cît mai bine. Era inuman de fierbinte, sau poate că aşa i se părea ei fiindcă era pe jumătate înghețată. Senzația o făcu să-şi dorească mai mult. Încă un atac de tremurat o cuprinse şi se strădui să ajungă mai aproape de el.

— Am eu grijă de tine. Încearcă să te liniştești.

Jason încă respira greu după efortul pe care-l făcuse, trimițîndu-şi răsuflarea fierbinte pe gîtul ei. Picioarele lui aspre se împletiră cu ale ei, gambele solide le cuprinseră pe ale ei ca să le țină nemişcate.

N-ar fi supraviețuit fără asta, fără căldura trupului lui care se topea în trupul ei, fără respirația lui amestecată cu a ei, fără pielea lui sărată de sudoare şi de apa oceanului. Îi simțea pulsul în puncte de pe corp, muşchii încordați, mişcarea gîtului cînd înghițea. La un moment dat, în viitorul apropiat, Justine avea să se simtă umilită de amintirea acelui moment, dar în acea clipă era prea disperată ca să-i pese.

O cuprinse un nou val de tremurat, apoi încă unul, şi tot timpul el îi murmură şi o strînse aproape. Treptat, pielea începu să i se dezmorțească şi să înțepe — senzațiile se întorceau. O dureau mîinile, palmele erau ca străpunse de ace, iar degetele i se strîngeau şi i se desfăceau convulsiv. Fără să spună nimic, Jason întinse mîna şi-i luă mîinile, apăsîndu-i-le pe talia lui.

— Îmi pare rău, spuse ea gîtuit, ştiind că atingerea îi era înghețată.

— Totul e bine, spuse el răguşit. Linişteşte-te.

— Eşti furios.

El nu se obosi să nege.

— Cînd am văzut caiacul răsturnat...

Se opri şi trase aer în piept.

— Mi-am dat seama că şi dacă reuşeam să te găsesc, oricum ai fi fost într-o stare foarte rea. Ştii ce s-ar fi întîmplat dacă ajungeam cîteva minute mai tîrziu, nechibzuito? adăugă el cu o notă sălbatică în glas.

— N-am fost nechibzuită, se răsti Justine. Vremea nu era rea cînd am...

Se văzu nevoită să se oprească, fiindcă un acces de tuse îi erupse din gîtul plin de sare.

— Ai fost încăpăţînată, insistă el. Tare de cap.

„Da, tu vorbeşti." ar fi vrut să-i spună Justine, dar rămase tăcută, respirînd greu. De fiecare dată cînd încerca să vorbească, cîte un suspin îi scăpa dintre buze. Simţi cum Jason o mîngîia încet pe păr.

— Nu plînge, spuse pe un ton mai potolit. Nu mai spun nimic. Ţi-a ajuns, draga de tine. Nu-i nimic. Eşti în siguranţă.

Ea se strădui să nu lase să-i curgă lacrimile umilitoare şi îl împinse.

— Lasă-mă să te ţin în braţe, spuse el. Sînt un nemernic, dar sînt cald. Şi ai nevoie de mine.

Se ridică în capul oaselor şi o luă în braţe, înfăşurînd pătura în jurul amîndurora.

— M-ai speriat foarte tare, murmură. Cînd te-am tras afară din apă erai doar pe jumătate conştientă şi te învineţiseşi.

Îi şterse obrajii cu un colţ de pătură.

— Dacă aşa ai tu grijă de tine, atunci jur că o să preiau eu slujba asta. Pentru că trebuie să aibă cineva grijă de tine.

O legănă de parcă ar fi fost un copil, murmurîndu-i în păr şoapte aspre.

— Cineva trebuie să te apere.

Justine se mai linişti. Braţele lui erau solide în jurul ei, bătăile inimii lui, puternice la urechea ei. Nu se simţise niciodată atît de dependentă de cineva în toată viaţa ei de adult. Surpriza era că acel sentiment nu-i displăcea cu totul. Mişcarea blîndă, legănarea, o linişteau şi-o făceau să-şi dorească să doarmă, dar Jason îi tot punea întrebări... dacă avea crampe la picioare, ce zi a săptămînii era şi ce-şi amintea din aventura în ocean.

— Sînt obosită, îi spuse ea la un moment dat, cu capul la pieptul lui. Nu vreau să vorbesc.

— Ştiu, iubito, dar nu pot să te las să dormi încă, răspunse el, atingîndu-i cu buzele urechea. Spune-mi care era jucăria ta preferată cînd erai mică.

Pe Justine se cutremură de cîteva ultime ori, iar el o mîngîie ca să alunge disconfortul.

— Un animal de pluş.

— Ce fel de animal?

— Un căţel. Din ăla cu pete albe şi negre.

— Un dalmaţian?

Justine dădu aprobator din cap.

— Tot încercam să inventez vrăji ca să-l fac real.

— Cum îl chema?

— N-avea nume, răspunse ea, lingînd sarea care-i rămăsese pe buzele uscate. Ştiam că nu pot să-l păstrez. Niciodată nu păstram jucăriile. Ne mutam prea des şi era mai bine să nu-mi pese.

Scoase un sunet de protest cînd el o ridică în capul oaselor.

— Nu...

— Prietena ta ți-a adus nişte ceai. Ridică-te. Nu, nu ai de ales, o să bei ceai.

Justine deschise gura cam fără voie, iar el îi apăsă marginea cănii între buze. Luă o înghițitură precaută. Lichidul era cald şi foarte dulce, iar mierea îi linişti gîtul. Simți cum băutura se scurge în jos, spre piept, alungînd răceala dinăuntru.

— Încă o înghițitură, o îndemnă Jason, iar ea se supuse, ridicînd mîinile ca să țină cana.

Cu cît bea mai mult, cu atît i se făcea mai cald. Cu o viteză uimitoare, temperatura de sub pătură deveni mai mare, transformîndu-se într-un adevărat foc de tabără. Se simțea de parcă ar fi avut arsuri solare din cap pînă-n picioare. Trase aer în piept şi încercă să desfacă pătura şi să lase aerul să pătrundă în interior.

— Stai nemişcată, îi spuse Jason.

— Mi-e prea cald.

— Nu-ți dai bine seama cît e de frig. Nu eşti destul de caldă. Mai bea ceai şi stai sub pătură.

— Cît?

— Pînă începi să transpiri.

— Transpir deja.

Simțea cum între trupurile lor se adunase umezeală. El îi mîngîie coapsa goală, oprindu-şi mîna pe şoldul ei.

— Eu transpir, îi spuse. Tu eşti uscată ca o zi de vară.

Justine încercă să îl contrazică, dar el îi duse cana la buze şi o forţă să bea din nou. După ce o aşeză mai bine în braţele sale, Jason se întoarse spre Sage şi spre Rosemary, care se aşezaseră pe nişte fotolii de lîngă canapea. Justine nu putea decît să-şi imagineze ce le trecea prin cap.

Sage umplea fotoliul mic, tapiţat, Queen Anne, ca o pasăre colibri în cuibul ei. Era mică, avea obrajii trandafirii şi păr alb care-i încadra faţa în valuri ca de zahăr vanilat. Se uita la Jason cu ochii ei albaştri precum cerul, aproape îndrăgostită.

Atitudinea lui Rosemary era mult mai echivocă. Ea stătea într-un fotoliu la fel ca al lui Sage şi se uita la Jason cu o privire bănuitoare. Sage era adorabilă, cu obrajii ca nişte mere coapte, Rosemary era înaltă, unghiulară, frumoasă ca o regină şi feroce precum o leoaică în anii de pe urmă.

Drept răspuns la întrebările lor, Jason le povesti cum închiriase barca de dimineaţă, cînd cerul era înnorat, dar oceanul era calm. După cîteva ore de călătorie, se întorseseră în port ca să semneze documentele. Tocmai cînd terminau discuţiile, începuse furtuna şi se anunţase codul de pericol. Priscilla îl sunase pe Jason înainte ca acesta să plece din port şi îi spusese că Zoe era îngrijorată din cauza verişoarei ei.

Justine asculta conversaţia numai pe jumătate, simţindu-se de parcă ar fi fost gata să leşine de cald.

Se cocea sub pătură, strîns lipită de pieptul gol al lui Jason. Cînd îşi termină ceaiul, acesta luă cana goală şi se aplecă înainte, ca să o aşeze pe măsuța de cafea. Mişcarea o făcu să scoată un sunet gîtuit. Acum, că se dezgheța, căldura şi apropierea lui erau aproape copleşitoare. Pantalonii subțiri, din material sintetic, pe care-i avea pe el erau singurul lucru care le despărțea trupurile, aşa că ei îi era imposibil să ignore contururile puternice ale trupului său masculin.

Era foarte conştientă de propria goliciune pe sub pătură, de intimitatea îmbrățişării lor. Nu îi plăcea să se simtă atît de vulnerabilă. Se aşeză mai bine în brațele lui, încordată, iar mişcarea îi trimise fiori de plăcere neaşteptată pe şira spinării. Oricît ar fi încercat, nu putea să nu se mişte. Sub pătură, el îi strînse şoldul pe loc. Încălzită, tremurînd, ea întoarse capul şi-şi ascunse chipul pe umărul lui cald.

— Ne-a sunat Zoe cînd a văzut că vine furtuna, spunea Rosemary, şi cînd i-am spus că Justine n-a ajuns, ne-am speriat toate trei.

Jason le povesti că luase Bayliner-ul ca s-o caute pe Justine, şi că furtuna devenise tot mai rea, transformînd un drum scurt într-un chin prelungit ca să păstreze cursul. Pînă la urmă văzuse caiacul galben aprins al lui Justine printre valuri şi se apropiase ca s-o scoată din valuri.

— Nu ştiu cum am putea să-ți mulțumim vreodată, îi spuse Sage cu sinceritate. Justine e ca o nepoată pentru noi. Am fi fost devastate dacă ar fi pățit ceva.

— Şi eu la fel, spuse Jason.

Justine ridică puțin capul şi se uită la el cu mirare. Jason îi zîmbi şi o mîngîie pe obraz, ştergînd sudoarea fină care-l acoperise.

— Cred că acum îi e destul de cald, îi spuse el lui Rosemary. O duc în cadă, dacă-mi arăți pe unde s-o iau.

— Pot să merg, spuse Justine.

El clătină din cap, dîndu-i după ureche o şuviță de păr întărită de sare.

— Nu vreau să te mişti mai mult decît e nevoie. Se poate ca, după hipotermie, să-ți scadă iar temperatura.

— Serios, sînt... începu Justine, dar el o ignoră, ridicînd-o la piept ca pe un fulg.

— Se pare că rămîi la noi peste noapte, domnule Black, spuse Sage. Ultima prognoză spune că furtuna trece abia mîine.

— Îmi pare rău că vă deranjez.

— Nu ne deranjezi deloc. Pe aragaz e o oală de supă şi două bucăți de pîine „mamă întunecată" în cuptor.

— Mamă întunecată? repetă Jason cu un interes politicos.

— O trimitere la Hecate. Ne apropiem de echinocțiul de toamnă, căruia noi îi spunem Mabon, cuvîntul modern pentru sărbătoarea...

— Sage, protestă Justine, cu vocea înfundată în umărul lui Jason. Nu vrea să audă despre astea.

— Ba vrea, să ştii, îi spuse Jason lui Sage. Poate mai tîrziu în după-amiaza asta?

Sage îi zîmbi.

— Da. O să-ți arăt altarul recoltei. Cred că anul ăsta e foarte frumos...

Vorbind încîntată, Sage se îndreptă spre bucătărie. Jason o urmă pe Rosemary prin far, în dormitorul mare, cu o baie alături. Furtuna lovea calcarul şi lemnul construcției, iar ploaia cădea cu zgomot de bile din sticlă pe jaluzelele exterioare. Farul, ce rezistase la mii de ploi şi de furtuni, scîrțîi şi se aşează mai bine în aşteptarea unei nopți lungi şi ude.

— Trebuie să dau cîteva telefoane, îi spuse Jason lui Rosemary.

— Am sunat deja la han şi le-am spus că ai adus-o aici pe Justine şi că e în siguranță. Probabil că n-o să ai semnal la telefon aici, dar eşti binevenit să foloseşti linia noastră fixă din bucătărie.

— Mulțumesc.

Jason o duse pe Justine în baie, îi coborî picioarele pe podea şi o înfăşură într-un prosop, apoi puse mîna pe capacul toaletei şi-l ridică.

— Rinichii lucrează furios atunci cînd ai fost expus frigului extrem, spuse pe un ton pragmatic.

Justine îi aruncă o privire ofensată. Desigur, avea dreptate, dar felul în care stătea nemişcat îi dădea de înțeles că avea de gînd să rămînă acolo.

— Mi-ar plăcea puțină intimitate, te rog.

Spre surpriza şi supărarea ei, Jason clătină din cap.

— Trebuie să rămînă cineva cu tine în caz că se întîmplă ceva.

— Rămîn eu, bineînțeles, spuse Rosemary din prag.

— Să n-o laşi singură nici o clipă.

— Nu am de gînd s-o las, răspunse femeia mai în vîrstă, încruntînd sprîncenele castanii. Mai e o baie în dormitorul din turn. Poţi să faci şi tu un duş acolo.

— Mulţumesc, spuse Jason, dar acum trebuie să cobor ca să acopăr barca şi să scot apa din ea. S-ar putea să dureze ceva.

— Nu, spuse Justine îngrijorată, fiindcă nu voia ca Jason să iasă singur pe furtună.

Sigur era obosit după tot ce făcuse, după ce o salvase pe ea din ocean şi o cărase pe treptele abrupte.

— Odihneşte-te mai întîi.

— N-o să păţesc nimic.

Jason se opri în dreptul uşii, uitîndu-se în altă direcţie.

— După baie să te bagi direct în pat.

— Iar îmi dai ordine, spuse Justine, deşi tonul ei era mai degrabă amuzat decît răstit.

Jason continuă să n-o privească, dar ea îl văzu zîmbind.

— Obişnuieşte-te, îi spuse. Acum, că ţi-am salvat viaţa, eu sînt responsabil pentru tine.

Părăsi baia, iar Rosemary se uită cu o expresie uluită în urma străinului aceluia extraordinar.

* * *

După ce Justine se aşeză cu grijă în baia caldă, Rosemary lăsă să plutească în apă un săculeţ de ierburi.

— O să te ajute la durerile musculare, spuse. Şi ceaiul lui Sage a fost ceva special, medicinal. O să-ţi revii curînd.

— Mi s-a părut mie că a pus ceva în el, spuse Justine. Mi-a fost mult mai cald imediat ce l-am băut.

Tonul celeilalte era blînd, dar apăsat:

— Cred că şi apropierea fizică de domnul Black te-a ajutat să te încălzeşti.

— Rosemary, protestă Justine, rîzînd stînjenită.

— De cînd sînteţi împreună?

— Nu sîntem, spuse Justine, uitîndu-se fix la suprafaţa apei, care se mişca puţin din cauză că ei îi tremurau picioarele. Am ieşit o singură dată împreună, la cină. Atîta tot.

— Ce s-a întîmplat cu ultimul iubit? Cum îl chema?

— Duane.

— Îmi plăcea.

— Şi mie, dar am stricat totul. Ne certam dintr-un motiv stupid, nici nu-mi amintesc ce era, m-am enervat şi am...

Justine se întrerupse şi mişcă mîna prin apă, făcînd valuri la suprafaţă.

— I-a explodat farul motocicletei. Am încercat să inventez o scuză, dar Duane şi-a dat seama că eu am fost. Acum, de fiecare dată cînd mă vede prin oraş, îşi face cruce şi fuge mîncînd pămîntul.

Rosemary o privi cu asprime.

— De ce nu mi-ai spus?

— Tocmai ţi-am spus.

Justine simţi un val de anxietate cînd auzi consternarea din vocea lui Rosemary.

— Nu vreau să te deranjez cu toate problemele din viața mea amoroasă. Ca să nu mai spun că...

— Nu mă refer la Duane, o întrerupse prietena ei. Mă refeream la farul motocicletei.

— Aha. Ei bine... nu e așa de neobișnuit, nu? V-am văzut pe tine și pe Sage, ba chiar și pe alte vrăjitoare din cercul vostru, făcînd astfel de trucuri.

— După ani buni de pregătire, dar niciodată ca novice.

Expresia de pe chipul lui Rosemary o făcu pe Justine să-i pară rău că spusese ceva.

— Nu e un truc, Justine, e o abilitate periculoasă. Mai ales dacă nu ai tehnici de concentrare și echilibru. Și n-ar trebui să se întîmple niciodată într-un acces de furie.

— N-o să mai fac asta, spuse Justine. De fapt, nici atunci n-am vrut.

Rosemary luă un prosop de șters pe mîini de pe marginea chiuvetei și-l împături din nou, deși nu era nevoie.

— A fost singura dată cînd s-a întîmplat?

— Da, spuse Justine imediat.

Rosemary ridică din sprîncene.

— Nu, recunoscu Justine, încercînd să pară nonșalantă. S-ar putea să fi ars și niște siguranțe la un moment dat.

— Poftim?

— Mi-am scăpat o cutie de ceară pentru podele pe picior, spuse Justine defensiv. Săream prin cameră și blestemam, și m-am trezit că au sărit siguranțele și a trebuit să merg în subsol să apăs siguranța generală.

— Sigur tu ai cauzat asta? N-a fost o coincidență?

Justine clătină din cap.

— Am simțit așa, ca o energie ciudată, pe sub piele.

— Depolarizare.

Prosopul de mîini suferi noi despăturiri și împăturiri.

— Toate celulele vii generează încărcătură electrică naturală, dar unii, puțini, pot să adune energie pînă cînd eliberează curentul. Ca un țipar electric.

— Orice vrăjitoare poate să facă asta?

— Nu. Doar unele dintre cele născute vrăjitoare. Puține.

Hotărîtă să se lămurească, Justine își mișcă degetele în aer.

— Deci cam cîtă energie ai zice că am în astea?

— Cam cît un defibrilator mediu, spuse Rosemary pe un ton scăzut, aspru.

Justine clipi și coborî mîinile.

— Nu ai de ales, Justine. Trebuie să fii instruită. Una dintre noi, Violet sau Ebony ar fi potrivite, o să te ajute să înveți cum să stăpînești puterea asta. Altfel ai fi un pericol pentru tine și pentru alții.

Justine gemu, știind că, dacă avea de-a face cu ele prea mult, vrăjitoarele din cerc vor insista ca ea să li se alăture.

— O să mă descurc singură. N-o să se repete.

— Pentru că așa ai decis tu acum? întrebă Rosemary pe un ton caustic.

— Da.

Răspunsul îi aduse o privire aspră.

— Nu poți să-ți controlezi puterea, Justine. Eşti ca un copil de şase ani la volanul unei maşini. O să discute şi Sage cu tine mai tîrziu. Sînt sigură că o să te convingă să asculți de rațiune.

Justine ridică privirea spre cer şi începu să împingă săculețul de ierburi cu degetul de la picior. Se jucă nepăsătoare cu lanțul de la gît, urmîndu-i forma în jos, spre cheia mică din cupru care-i atîrna între sîni. O ridică şi o atinse de cîteva ori, absentă, de buze. O rafală de vînt lovi fereastra băii cu o forță uimitoare, şuierînd dinspre marea agitată.

Auzind un sunet scurt de la Rosemary, Justine aruncă o privire în direcția ei. Femeia mai în vîrstă îşi luă ochii de la fereastră şi se uită la cheia de la gîtul lui Justine, apoi din nou la fereastră.

— Ai rupt legămîntul, spuse uluită. Aşa e? Spiritele sînt foarte agitate.

— Eu... începu Justine, dar cuvintele se stinseră cînd văzu expresia de pe chipul lui Rosemary, una pe care n-o mai văzuse niciodată pînă atunci.

Era teamă.

— Vai, Justine, spuse aceasta pînă la urmă. Ce-ai făcut?

* * *

Înainte ca Justine să recunoască orice, insistase să afle ce ştiau Rosemary şi Sage despre legămîntul de care nu-i povestiseră niciodată. Ajunseseră într-un impas.

— Vorbim altă dată despre asta, spuse Rosemary într-un final. Cîndva cînd n-o să fii epuizată.

„Şi cînd Sage o să fie cu tine, ca să nu ne certăm", se gîndi Justine cu amărăciune.

Rosemary o ajută să se ridice din cadă şi îi dădu o cămaşă de noapte albă, din flanel, în care să se îmbrace pentru somn.

— O să dormi puţin la noi în pat acum, după-amiază, îi spuse ea lui Justine. În seara asta poţi să rămîi în dormitorul din turn.

Făcu o pauză diplomată, apoi întrebă:

— Domnul Black o să doarmă cu tine sau pe canapeaua din sufragerie?

— Cred că pe canapea.

Justine oftă, simţindu-se în sfîrşit comod, aşezată în patul cu patru stîlpi şi cu saltea moale. Rosemary îi puse nişte perne la spate şi o acoperi cu o pătură cusută din bucăţi diferite de mătase, catifea şi brocart, cu o căptuşeală din pînză de sac.

Furtuna se înteţise, iar cerul după-amiezii avea culoarea unui ziar ud. Un fulger o făcu pe Justine să tresară. Din punctul ei de vedere, Jason ar fi trebuit să se întoarcă imediat. Voia să-l ştie înăuntru, în siguranţă.

Aşezîndu-se lîngă Justine, Rosemary începu să-i împletească părul umed, proaspăt spălat. Senzaţia mîinilor ei în părul său îi aminti tinerei de atîtea alte dăţi cînd prietena ei făcuse acelaşi lucru pe cînd ea era doar o fetiţă. În nesfîrşita vîltoare care fusese copilăria alături de Marigold, Justine se bucurase de vizitele la

far, unde viața era calmă, liniştită, şi unde Sage cînta melodii vechi la pian, iar Rosemary o ducea sus, în turn, ca s-o ajute să curețe lentila Fresnel. Justine se bucurase de afecțiunea lor necondiționată. Dintr-un impuls se apropie mai mult de Rosemary.

O mînă blîndă îi atinse obrazul. Sage intră, cîntînd „Pennies from Heaven". Ducea nişte haine împachetate în hîrtie de ambalaj. Aşează pachetul pe pat, cu grijă.

— Ce ai acolo? întrebă Rosemary, continuînd să-i împletească părul lui Justine.

— Domnul Black o să aibă nevoie de haine. Am deschis cufărul de cedru şi am găsit cîteva haine mai vechi de-ale lui Neil. O să-i vină bine.

Justine îşi ascunse zîmbetul cînd înțelese cît de bucuroasă era Sage să aibă un bărbat în casă.

— Din cer pînă-n iad, spuse Rosemary iritată, hainele alea sînt din anii şaizeci.

— Dar sînt foarte bune, spuse Sage pe un ton calm, desfăcînd hîrtia. Şi stilul vintage e foarte la modă acum.

Ridică o cămaşă crem, din in, cu un guler drept.

— Perfect. Şi ăştia...

Scoase o pereche de pantaloni de zi, bej, caroiați şi croiți pentru cineva subțire.

— N-o să-i ajungă nici la glezne domnului Black, spuse Rosemary pe un ton acru. Neil nu era cu mult mai mare decît tine, Sage.

Sage puse jos hainele şi le măsură din privire.

— O să fie nevoie să le modific puțin, bineînțeles.

Spuse cîteva cuvinte încet, pentru sine, apoi făcu un semn din mîna ei plinuță.

— Cam cît de înalt ai spune că e domnul Black, Justine?

— Cam un metru optzeci, răspunse aceasta.

Sage trase de tivul unuia dintre cracii pantalonilor. Cu fiecare mişcare, materialul se lungi, pînă cînd ajunse să aibă cam doisprezece centimetri în plus. Vraja fusese făcută cu o uşurință pe care Justine o admiră.

— Un bărbat foarte bine, aşa e? întrebă Sage fără să se adreseze cuiva anume. Şi atît de bine dotat...

— Sage! protestă Justine.

— Nu mă refeream la corp, draga mea. Mă refeream la faptul că e şi chipeş, şi inteligent. Deşi...

Sage continuă să lungească pantalonii, apoi îi ridică şi o întrebă pe Justine:

— Ce zici? E destul loc la tur?

— Zic că eşti puțin cam prea interesată de ce are Jason în pantaloni.

Rosemary pufni în rîs.

— Sage încearcă să afle, în felul ei ocolit, dacă te-ai culcat cu el, Justine.

— Nu, răspunse aceasta rîzînd. Nu m-am culcat cu el şi nici nu am de gînd s-o fac.

— Aşa e cel mai bine, probabil, spuse Sage.

— Sînt de acord, adăugă imediat şi Rosemary.

Sage îi zîmbi partenerei sale.

— Ai observat şi tu, deci.

Începu să lucreze la cămaşa din in, lungind mînecile.

— Bineînțeles.

Rosemary termină de împletit şi prinse capătul cozii cu un elastic. Justine privi nedumerită de la una la cealaltă.

— Ce să observe? Despre ce vorbiți?

Sage răspunse pe un ton egal:

— Domnul Black nu are suflet, drăguța mea.

Doisprezece

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Justine pe un ton apăsat, făcînd ochii mari. Jason mi-a spus acelaşi lucru acum cîteva seri.

— Deci ştie? întrebă Sage, împăturind atent pantalonii. Ce interesant. De obicei nu ştiu.

Îi aruncă o privire plină de semnificaţie lui Rosemary.

— Să-mi explice şi mie cineva, spuse Justine pe un ton urgent. Vreţi să spuneţi că e sociopat sau aşa ceva?

— Vai, dar deloc.

Sage chicoti şi se aplecă să o bată pe Justine pe genunchi pe deasupra păturii.

— Cunosc cîţiva oameni foarte simpatici care nu au suflet. Nu e ceva de criticat, şi cu siguranţă nu e ceva ce să poată fi schimbat. Este ceea ce este.

— Cum v-aţi dat seama? Ce l-a dat de gol?

— Vrăjitoarele naturale au, de obicei, darul de-a simţi cînd cineva nu are suflet. Tu n-ai simţit asta cînd l-ai cunoscut pe domnul Black?

După ce se gîndi puţin la întrebare, Justine răspunse lent:

— O secundă mi-a venit să păşesc în spate, dar n-am ştiut sigur de ce.

— Exact. O să mai simți asta din cînd în cînd, atunci cînd cunoşti pe cîte cineva. Dar sigur că nu trebuie să zici nimic despre asta. Majoritatea celor lipsiți de suflet nu ştiu ce le lipseşte, şi nici n-ar vrea să ştie.

Justine era inexplicabil de supărată.

— Nu pricep. Nimic din toate astea.

— Chiar şi fără suflet, Rosemary îi explică, tot ai emoții, gînduri, amintiri. Ai fi tot tu, dar nu ai avea parte de... transcendență. După ce corpul ți-ar muri, n-ar mai rămîne nimic.

— Fără iad şi fără Rai, spuse Justine lent. Nici Walhalla, nici vară veşnică, nici Hades... doar „poc" şi ai dispărut definitiv?

— Exact.

— M-am întrebat întotdeauna dacă oamenii ăştia nu ştiu adevărul în adîncul lor, gîndi Sage cu voce tare. Oamenii fără suflet ajung rareori la vîrste înaintate şi au tendința să trăiască foarte intens. De parcă ar şti cît de puțin timp au.

— Asta-mi aduce aminte de poezia aia care ți-a plăcut ție mereu, Sage. Cea despre lumînare.

— De Edna St. Vincent Millay, rosti Sage, zîmbind şi începînd să recite. „Lumînarea-mi arde la ambele capete. N-o să trăiesc peste noapte. Dar, vai, inamici şi prieteni, ce lumină frumoasă împarte!"

— Asta descrie perfect oamenii fără suflet, îi spuse Rosemary lui Justine. Ei se simt îndemnați să experimenteze tot ce pot, înainte să moară. Au un

apetit foarte crescut, dar oricît ar aduna, niciodată nu e suficient... şi nu înțeleg niciodată de ce.

— Cum ajunge cineva să nu aibă suflet? întrebă Justine încet.

— Unii oameni pur şi simplu se nasc fără suflet. E o trăsătură precum culoarea ochilor sau mărimea la pantof.

— Dar e atît de necinstit!

— Da, viața e adesea necinstită.

— Cum poate fi remediată situația? întrebă Justine. Cum poate cineva să facă rost de suflet dacă nu are unul deja?

— Nu poate, răspunse Rosemary. Nu se poate, sau cel puțin eu n-am auzit de aşa ceva.

— Dar dacă-şi dau seama că le lipseşte sufletul, spuse Sage, atunci lucrurile se destabilizează. Toate creaturile vii sînt împinse să-şi păstreze viața. Oare un bărbat ca Jason s-ar da înapoi de la ceva care i-ar putea aduce viața eternă?

Nu. Jason nu s-ar fi oprit de la nimic. Justine duse mîna la piept, acolo unde cheia din cupru era ascunsă sub cămaşa de noapte. Rosemary îi aruncă o privire plină de compasiune.

— Văd că acum înțelegi. Prietenia cu un bărbat ca Jason Black ar putea să devină repede un dans cu diavolul.

— Oare Jason ar putea să iubească pe cineva dacă nu are suflet?

— Sigur că da, spuse Sage. Are inimă, pînă la urmă. Nu are timp, ce-i drept.

După ce se ocupă de barcă, Jason urcă treptele lungi şi înguste spre far. Treptele din piatră antică se aşezaseră neuniform în pămînt, unele erau înclinate pe diagonală, multe dintre ele erau crăpate. Centrul fiecărei trepte era atît de uzat încît devenise concav de la atîția paşi cîți îndurase. Ploaia le făcea periculos de alunecoase. Rafale de vînt loveau din diferite direcții, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Încă nu ştia cum reuşise s-o ducă pe Justine pînă sus fără să cadă. Fusese prea încărcat de adrenalină ca să se gîndească atunci la ce făcea.

Jason se îndoia că îşi va reveni vreodată după ce o văzuse zbătîndu-se în ocean, cu figura cenuşie, resemnată, ca un om care ştia că moare. Ar fi făcut orice pentru ea, ar fi riscat totul, fără îndoială. I-ar fi dat ei chiar viața lui, şi-ar fi scurs tot sîngele în venele ei, dacă asta ar fi salvat-o. Sacrificiul de sine era o idee cel puțin nouă pentru el.

Cel mai ciudat era că nici măcar nu încerca să se convingă singur să nu mai gîndească aşa. Nu voia. Sentimentele lui pentru Justine nu erau unele care să-i dea de ales, aşa cum nu avea de ales nici dacă voia să respire, să doarmă sau să mănînce. Era prea curînd ca să fie atît de sigur în privința ei, dar nici asta nu conta.

Relațiile lui din trecut se terminaseră pentru că deveniseră prea inconvenabile sau prea plictisitoare, şi de fiecare dată Jason mersese mai departe cu siguranța arogantă că iubirea n-avea să-l găsească niciodată.

Ce prost fusese!

Acum ştia că adevărata iubire era aceea despre care erai sigur că nu se va termina. Era inevitabilă precum gravitaţia. Îndrăgostirea, o alunecare fără alternativă, în care nu puteai decît să mergi mai departe ca să nu fii rănit. Să te îndrăgosteşti din ce în ce mai mult.

Cînd se apropie destul de capătul scărilor, aruncă o privire farului. Avea o arhitectură de final de secol, din calcar şi lemn, cu terase sprijinite pe coloane din lemn. Turnul octogonal, lipit de casa îngrijitorului, se înălţa deasupra acoperişului din ţiglă.

Jason trecu pe lîngă un clopot de ceaţă, intră cu greu pe uşă, pe care o închise în urma sa, lăsînd afară furtuna. Îşi scoase jacheta şi o atîrnă într-un cîrlig, apoi îşi scoase încălţămintea udă. Tricoul, pe care-l trăsese înapoi pe el înainte să coboare, era acum rece şi umed. Pantalonii scurţi se uscaseră, dar erau lipicioşi şi plini de sare. În casă mirosea a pîine proaspăt coaptă care te făcea să-ţi lase gura apă. Jason era mort de foame.

— Domnule Black.

Sage se grăbi spre el, ducînd un braţ de prosoape albe şi cu buclele cărunte dansînd precum antenele unui fluture.

— Poftim, spuse ea pe un ton vesel.

— Mulţumesc. Te rog să-mi spui Jason, răspunse el, ştergîndu-şi părul şi ceafa cu mişcări apăsate. Cum se simte Justine?

— Doarme liniştită la noi în dormitor. Rosemary e cu ea.

— Poate că ar trebui să merg s-o văd, spuse Jason încercînd să-şi liniştească emoţiile care-i strîngeau pieptul în cercuri de oţel.

Îngrijorare. Încă un lucru nou în peisajul său emoţional.

— Justine e o tînără sănătoasă, rosti Sage cu blîndeţe. Un pic de odihnă şi o să revină la normal.

Îi aruncă o privire fascinată, de parcă expresia de pe chipul lui ar fi surprins-o.

— Ai fost foarte curajos astăzi. Înţeleg ce înseamnă pentru un bărbat în poziţia ta să rişte astfel.

Un bărbat în poziţia sa? Jason o privi în ochi, întrebîndu-se ce voia să spună.

— Hai să-ţi arăt baia pentru oaspeţi, rosti Sage. Poţi să faci un duş fierbinte şi să te îmbraci cu nişte haine uscate.

El făcu o grimasă şi spuse:

— Din păcate nu am o cămaşă de schimb...

— Nu-ţi face griji, dragă băiete. Am pregătit nişte haine care i-au aparţinut fostului meu soţ, care s-ar bucura să ştie că există cineva căruia-i folosesc.

— N-aş vrea să... începu Jason, stînjenit la gîndul că trebuia să îmbrace haine care-i aparţineau cuiva care murise, dar atenţia i se îndreptă brusc spre expresia „fostului meu soţ". Ai fost măritat? întrebă.

— Da. Neil s-a ocupat de farul de aici. După moartea lui, am preluat eu postul. Vino cu mine în camera de oaspeţi. Mergem pe drumul mai lung, ca să vezi şi casa.

— Farul nu mai funcţionează acum, nu?

— Nu. După ce a fost scos din funcționare la începutul anilor '70, paza de coastă mi l-a vîndut pentru aproape nimic. În schimbul faptului că am întreținut casa, am primit pensie pe viață din partea unei fundații pentru păstrarea istoriei. Să urci în turn mai tîrziu — lentila originală Fresnel e încă acolo. E făcută din cristal franțuzesc. Foarte frumoasă, ca o sculptură Art Deco.

Încăperile erau zugrăvite în tonuri delicate de ou de rață şi verde ca marea şi mobilate cu piese comode, tapițate, şi lemn lustruit. Sufrageria dădea într-o bucătărie mare şi într-o cameră mai îngustă ce servea drept spațiu bun la toate.

— Îi spunem camera mare, rosti Sage. De cele mai multe ori o folosim pentru diferite proiecte, dar cînd avem oaspeți, ca în seara asta, extindem masa şi o folosim pe post de sală de mese.

Jason se apropie de un colț al camerei, unde, pe un raft în perete, fusese aşezată o cască de scufundări antică, din bronz. Casca avea geam din sticlă, închizătoare cu lanț şi o greutate şi o supapă din piele.

— Asta parcă ar fi dintr-un roman de Jules Verne. Cît de veche e?

— A fost făcută în o mie nouă sute optsprezece, sau pe acolo, spuse Sage rîzînd uimită. Neil a spus la fel cînd a cumpărat-o, că îi amintea de Jules Verne. Ai citit vreunul dintre romanele lui?

— Pe majoritatea, răspunse Jason zîmbind. Jules Verne a reuşit să prezică multe dintre invențiile moderne. Submarinele, videoconferința, navele spațiale...

N-am reuşit niciodată să mă hotărăsc dacă omul a fost genial sau vrăjitor.

Lui Sage păru să-i placă replica lui.

— Poate că a fost puțin din fiecare.

Îl conduse în camera de oaspeți de la parterul turnului. Era o cameră de poveste, octogonală, cu ferestre mari şi banchete tapițate aproape la fiecare perete. Singurele alte piese de mobilier erau un pat mare, din fier forjat, în centru, şi o masă mică, din lemn, pictată, alături de pat. O cămaşă simplă cu nasturi şi o pereche de pantaloni îl aşteptau.

— Mă tem că nu am ciorapi pe măsura ta, rosti Sage cu părere de rău. Pînă ți se usucă pantofii o să fii nevoit să umbli desculț.

— La bunica acasă, în Japonia, mergeam mereu desculț.

— Eşti în parte japonez? Aşa se explică pometii şi ochii tăi frumoşi şi negri.

— Flirtezi cu mine, Sage, spuse el rîzînd încet.

— La vîrsta mea, pot să flirtez oricît vreau şi nu provoacă nimănui probleme.

— Ba eu cred că ai putea să provoci ceva probleme dacă ai vrea.

Sage chicoti.

— Acum cine flirtează? întrebă, arătînd spre baia mică şi duşul de modă veche. Săpunul şi şamponul pentru oaspeți sînt în coşul de sub chiuvetă. Ai suficient timp să dormi puțin. Poți să te odihneşti aici şi nimeni n-o să te deranjeze.

— Mulțumesc, dar eu nu dorm după-amiaza.

— Ar trebui să încerci. Probabil că eşti obosit după cît de curajos ai fost azi.

— N-am fost curajos, spuse Jason, stînjenit de lauda ei. Am făcut ce era necesar.

Ea îi zîmbi.

— Nu asta e definiția eroului?

Treisprezece

Jason coborî trei ore mai tîrziu. Făcuse duş, se bărbierise şi îi ascultase sfatul lui Sage, aşa că încercase să se odihnească. Deşi întotdeauna i se păruse aproape imposibil să doarmă după-amiaza, adormise la cîteva minute după ce se aşezase în pat. Camera din turn avea ceva special, se decisese el. Într-un loc atît de înalt şi de izolat, înconjurat de furtună şi de ocean, putuse să se relaxeze atît de profund de parcă ar fi petrecut ore întregi meditînd.

Hainele pe care i le pregătise Sage erau moi şi comode, deloc umede sau decolorate, aşa cum te-ai fi aşteptat. Un parfum proaspăt de cedru răzbătea din țesături. Avea cămăşi fabricate manual, din Londra şi Hong Kong, care nu-i veneau atît de bine. Hainele acelea păreau făcute special după măsurile sale. Ceea ce lui nu i se părea deloc o coincidență.

Pînă în acel moment, se gîndi el amuzat, se bucurase de compania vrăjitoarelor mai mult decît se aştepta.

Ajunse la etajul de jos şi găsi sufrageria goală. În aer pluteau mirosuri apetisante. Din bucătărie se auzeau voci şi sunetul oalelor care se atingeau. Se opri în pragul camerei mari, acolo unde masa era

aşternută cu o pînză albă şi pregătită cu farfurii şi pahare strălucitoare.

Justine aprindea lumînările, cu spatele la el. Formele subțiri îi erau îmbrăcate într-un pulover subțire, albastru, şi o fustă lungă, vaporoasă. Era în picioarele goale, atrăgătoare, cu părul desfăcut şi ondulat. Fără să-şi dea încă seama de prezența lui, ea încercă de mai multe ori să aprindă o brichetă lungă, dar nu reuşi. Umărul puloverului îi alunecă şi îi dezgoli pielea albă ca fildeşul, iar ea îl ridică nerăbdătoare. Puse deoparte bricheta şi pocni din degete în fața fiecărei lumînări. Un rînd de flăcări mici, strălucitoare, apăru imediat.

Mai multă vrăjitorie. Deşi Jason nu avu nici o reacție vizibilă, îl surprinse s-o vadă pe Justine scoțînd scîntei din vîrful degetelor. *„Iisuse Hristoase cu pantofi de step!"*. Oare ce altceva mai putea să facă? Privind-o fascinat, el băgă mîinile în buzunare şi se sprijini de tocul uşii.

Auzind podeaua cum scîrțîie sub tălpile lui, Justine tresări şi se întoarse repede spre el. Păli, apoi roşi, făcînd ochii mari.

— Vai. Eu...

Făcu un gest spre masa din spatele ei.

— Lumînări de spectacol.

Colțul gurii lui Jason zvîcni puțin, într-un zîmbet abia stăpînit.

— Cum te simți?

— Bine. Foarte bine.

Părea că i se tăiase răsuflarea. Îl măsură cu o privire temătoare.

— Tu cum te simți?

— Mie mi-e foame.

Ea făcu semn spre bucătărie, aproape dărîmînd o lumînare.

— Cina e aproape gata. Hainele astea îți vin foarte bine.

Ridică din nou umărul puloverului.

— Cum te simți?

— Mai bine de cînd m-ai băgat tu la decongelare, răspunse ea roşind. Mulțumesc.

— Nu m-a deranjat să te decongelez, spuse Jason, întinzînd mîna şi trecîndu-şi degetele printre cîteva dintre şuvițele ei ondulate, strălucitoare.

Îi trase cu blîndețe puloverul în jos de pe umăr şi îi mîngîie cu palma pielea mătăsoasă proaspăt descoperită. O auzi cum respiră mai greu şi prin minte îi trecură toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le facă, toate felurile în care ar fi vrut s-o aibă, să-i facă plăcere, s-o posede. Apoi se forță să-i dea drumul cît încă era în stare. Justine intră în bucătărie, parcă ametită, iar Jason se apropie de uşa de la intrare şi o deschise.

În calea vîntului rece, el încercă să-şi imagineze o scenă liniştită... Un ghețar din Alaska, un munte cu vîrful înzăpezit. Văzînd că nu funcționează, începu să se gîndească la criza economică. La Piranha, la Oompa-Loompa. Cînd nici asta nu funcționă, începu să spună în gînd numerele prime, înapoi, începînd de la o mie. Cînd ajunse la 613 simți că e pregătit să se întoarcă în casă.

Justine aşeza pe masă nişte castroane cu supă de legume. Îl privi îmbujorată.

— Pot să te ajut şi eu? întrebă el.

Rosemary răspunse în locul ei, intrînd din bucătărie cu două coşuri de pîine în mînă.

— Nu ai cu ce. Ia loc, te rog.

Jason le ţinu scaunele lui Rosemary şi lui Sage, apoi se aşeză alături de Justine. Rosemary binecuvîntă masa de care urma să se bucure, mulţumindu-i soarelui c-o hrănise, ploii fiindcă-i potolise setea şi aşa mai departe.

— Jason, îl invită Sage la finalul binecuvîntării, povesteşte-ne despre rudele tale din străinătate. Mi se pare foarte interesant. Amîndoi bunicii tăi erau japonezi?

— Nu. Bunicul a fost soldat american detaşat în Naha, o bază din Okinawa, în timpul războiului din Vietnam. S-a însurat cu bunica împotriva dorinţelor familiei ei. Nu la multă vreme după aceea el a fost ucis în luptă, dar bunica era deja gravidă cu mama.

Justine îi întinse unul dintre coşurile cu pîine.

— Şi mama ta cum a ajuns în America?

— A venit, adolescentă fiind, în Sacramento, ca să-şi cunoască rudele de aici, şi a rămas.

— Cum de nu s-a mai întors?

— Cred că voia să aibă ocazia să trăiască singură o vreme. În Okinawa, familia o ţinea din scurt, şi locuiau toţi sub acelaşi acoperiş: bunica şi tot felul de mătuşi, unchi şi veri.

— Cerule, exclamă Rosemary, cît de mare era casa?

— Cam trei sute de metri, dar era mult mai spațioasă decît echivalentul american. Nu aveau prea multă mobilă şi nici prea multe lucruri. Interiorul putea să fie împărțit în mai multe camere cu nişte uşi pliante din hîrtie. Cînd era ora de somn, fiecare îşi aşeza rogojina pe jos şi închidea uşa.

— Cum să rezişti cu atît de puțină intimitate? întrebă Justine.

— Eu am învățat că intimitatea nu trebuie să depindă neapărat de uşi şi de pereți. Cel puțin nu de pereții externi. Doi oameni pot să stea într-o cameră în care să citească sau să lucreze separat, fără să rupă nici o clipă tăcerea. E vorba de abilitatea de-a ridica pereți în mintea ta, ca nimeni să nu treacă.

— Şi tu te pricepi la asta, aşa e? întrebă Justine.

Bucurîndu-se de provocare, el o privi netulburat.

— Şi tu nu? răspunse.

Ea lăsă prima privirea în jos. Jason conduse conversația spre Sage, pe care o întrebă cum era viața pe insula Cauldron la început, cînd abia se mutase acolo. Ea îi povesti despre anii în care lucrase drept profesoară pentru cei aproximativ şase elevi. Se întîlneau cu toții de dimineață într-una dintre camerele şcolii din Crystal Cove, nu departe de far. Acum, singurele familii care mai locuiau acolo erau pensionari sau muncitori cu jumătate de normă, aşa că şcoala se închisese.

— O mai folosim din cînd în cînd, adăugă Sage. Clădirea s-a păstrat foarte bine.

— La ce o folosiți? întrebă Jason, şi simți cum Justine îl avertizează cu o atingere a degetelor de la picioare.

— Pentru întîlniri amicale, răspunse Rosemary pe un ton puțin răstit. Îți place mîncarea, Jason?

— E minunată, răspunse el.

Supa era aromată şi cu gust proaspăt, făcută din cartofi, varză, roşii, porumb şi verdețuri. Pîinea îndulcită cu miere avea alături gem de mere şi bucăți de brînză telemea.

Desertul era un chec fără ouă, îndulcit cu melasă şi fructe uscate. Sage spunea că rețeta venea tocmai de pe vremea marii crize economice, pe cînd ouăle şi laptele nu erau uşor de găsit.

Cele două doamne mai în vîrstă erau ca un cuplu căsătorit de multă vreme cînd îşi aminteau despre viața lor pe insulă. Povestiră despre cum era Justine cînd era mică, de pildă cînd, odată, foarte hotărîtă să aibă o petrecere-surpriză de ziua ei, plănuise totul ea însăşi şi le dăduse lui Rosemary şi lui Sage instrucțiuni meticuloase. Cele două dăduseră petrecerea, bineînțeles, şi-i spuseseră „petrecerea nesurprinzătoare a lui Justine".

În timpul unei vizite, în timpul iernii, fetița se plînsese de tradițiile lor păgîne, fiindcă-şi dorea un pom de Crăciun.

— I-am explicat lui Justine, spuse Rosemary, că tradiția noastră era să punem o capră din paie în curte. Ea a întrebat ce tradiție am avea dacă n-ar fi capra, iar eu i-am răspuns că nu ştiu sigur. În dimineața următoare...

Se opri cînd Sage chicoti, iar Justine îşi ascunse fața în palme.

— M-am uitat pe fereastră şi am descoperit că nu mai era capra. În locul ei rămăsese numai o grămăjoară de cenuşă fumegîndă. Justine a negat orice responsabilitate, bineînțeles, dar după aceea a spus cu mare entuziasm că puteam să luăm un pom de Crăciun.

— Ai ars capra din paie? o întrebă Jason amuzat.

Ea îi explică stînjenită:

— A fost un ritual. Trebuia să dispară.

— De atunci, avem brad de Crăciun în fiecare an, spuse Sage. Chiar şi cînd Justine nu e aici.

Justine întinse mîna şi o atinse pe Sage pe umăr.

— V-am vizitat la fiecare sărbătoare la care am putut, spuse. În ultima vreme le-am petrecut pe toate împreună, nu-i aşa?

Sage îi zîmbi.

— Aşa e.

După cină merseră în sufragerie, ca să stea lîngă foc şi să se relaxeze cu un pahar de socată. La un moment dat, Sage şi Rosemary se aşezară una lîngă alta la pian şi cîntară în duet „Stardust", înflorat cu arpegii şi glissando-uri.

Justine se ghemui într-un colț al canapelei, cu genunchii strînşi sub fusta lungă şi vaporoasă şi cu mîna peste ei. Îi zîmbi lui Jason cînd acesta se aşează alături de ea.

— Te plac, îi spuse încet.

— De unde ştii?

— „Stardust" e piesa lor de rezistență, pe care o cîntă numai celor pe care-i plac.

— Sînt... împreună? întrebă el cu tact.

— Da. Nu vorbesc despre relația lor de obicei. Singurul lucru pe care Sage mi l-a spus vreodată despre asta e că, indiferent cît de mult înaintezi în vîrstă, întotdeauna eşti capabil să te iei pe tine însuți prin surprindere.

Jason îi privi expresia lui Justine, în timp ce notele melancolice ale melodiei „Autumn Leaves" pluteau prin aer. Era genul de cîntec care nu avea nevoie de cuvinte, plin de emoții cum era pe fiecare notă. Lumina focului se juca pe pielea ca de porțelan a lui Justine şi pe marginea zîmbetului ei nostalgic. Era obosită. Jason ar fi vrut s-o țină în brațe cît timp dormea, să-i simtă trupul liniştit şi îngreunat de vise aproape de el.

Un fulger brăzdă cerul, însoțit de un trăsnet asurzitor, care o făcu pe Justine să tresară.

— Parcă furtuna asta nu se mai termină.

— Cred că o să se potolească destul cît să puteți să plecați mîine, rosti Sage, cîntînd în continuare la pian. Sigur, o să fie nevoie să pregătim o vrajă de protecție puternică înainte să plecați.

Justine se crispă şi îi aruncă o privire precaută lui Jason.

— Protecție? De ce? întrebă el încet, astfel ca doamnele de la pian să nu-l audă. Din cauza furtunii?

— Cam aşa ceva, răspunse Justine, strîngînd între degete faldurile fustei, curățîndu-le de scame invizibile şi netezindu-le.

El îi acoperi mîna cu mîna sa, oprindu-i mişcările agitate.

— Pot să ajut şi eu?

Întrebarea o făcu să zîmbească scurt.

— A fost mai mult decît suficient că mi-ai salvat viața.

Sage încheie melodia, iar Rosemary se întoarse cu fața spre Justine.

— Avem ceva important de discutat, spuse.

Deşi ştia că nu e treaba lui, Jason nu putu să se stăpînească şi spuse:

— Ar fi mai bine să aşteptați dimineața. Justine e încă tulburată după ce i s-a întîmplat astăzi şi nu se controlează încă foarte bine. Acum nu ați reuşi decît să vă simțiți frustrate dacă discutați sau, şi mai rău, vă certați.

Justine se încruntă şi-şi trase mîna din mîna lui.

— Avem ceva de discutat, îi spuse. N-aş putea să dorm altfel. Pentru asta am şi venit aici, de fapt.

Gura i se strîmbă într-o grimasă mică, stînjenită.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... crezi că ai putea să mergi în camera de oaspeți puțin?

— Sigur.

Jason se ridică şi se apropie de raftul cu cărți de lîngă şemineu.

— O să iau cîteva cărți cu mine. De mult vreau să citesc şi eu ceva.

Scoase cîteva volume la întîmplare.

— Uite, mai ales, spuse, făcînd o pauză ca să citească titlul de deasupra. „Ciupercile din nord-estul Pacificului" şi „Istoria elicelor şi propulsiei marine".

— A doua o să-ți placă la nebunie, îi spuse Justine.

El îi aruncă o privire sarcastică.

— Să nu-mi spui cum se termină.

* * *

Jason insistase să ducă vasele în bucătărie înainte să urce în dormitorul din turn. Justine descoperise cu plăcere şi surpriză că un bărbat în poziţia lui era dispus să participe la treburi casnice, şi o amuzase să observe cît de mult îl plăcea Rosemary împotriva voinţei ei.

— Nu e vorba că nu-mi plac bărbaţii, spuse aceasta pe un ton defensiv după ce Justine îi spuse ce gîndea, doar că îmi displac foarte mulţi dintre ei.

Acea remarcă şi expresia acră de pe chipul ei le făcură pe Justine şi pe Sage să pufnească în rîs în timp ce clăteau farfuriile şi le puneau una peste alta lîngă chiuvetă.

Rosemary şterse cu demnitate dulapurile.

— Recunosc, rosti după o clipă, că Jason e un bărbat fermecător şi priceput la cuvinte, ca să nu mai spun inteligent. Abia dacă-mi vine să cred că a jucat odată fotbal american.

Justine răspunse pe un ton grav, îngrijorat:

— Sper că nu ţi-a distrus vreun stereotip, Rosemary.

— Eu nu folosesc stereotipuri, ci generalizez.

— Care-i diferenţa? întrebă Justine zîmbind larg. Trebuie să-mi explici, fiindcă eu nu-mi dau seama de ea.

— Îţi explic eu, interveni Sage. Dacă Rosemary ar spune că toţi bărbaţii sînt nişte brute insensibile care iubesc fotbalul şi beau bere, ar însemna că foloseşte un stereotip. Oricum, dacă ea spune că majoritatea

bărbaților sînt brute insensibile care iubesc fotbalul şi beau bere, atunci generalizează.

Justine o ascultă cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

— Nici una dintre versiuni nu le acordă prea mult credit bărbaților.

— Asta pentru că nici unul dintre ei nu-l merită, spuse Rosemary.

Sage i se adresă aproape în şoaptă lui Justine:

— Acum a folosit un stereotip.

Cele trei continuară să lucreze în bucătărie, într-o atmosferă prietenoasă, să clătească farfuriile şi să încarce maşina de spălat vase. Justine se oferi să spele oala mare de supă din chiuvetă. Îşi afundă mîinile în apa caldă, plină de clăbuc, şi curăță resturile de mîncare, gîndindu-se cum să deschidă subiectul blestemului, dar Sage făcu asta în locul ei.

— Justine, draga mea... Rosemary pare a crede că ai reuşit, cumva, să rupi legămîntul. I-am spus că aşa ceva n-are cum să fie adevărat, fiindcă ți-ar fi aproape imposibil să faci una ca asta singură.

Justine nu se opri din curățat.

— Deci recunoşti că a existat un legămînt?

O tăcere apăsătoare veni în întîmpinarea întrebării ei. Justine era uluită că ele două încercau să păstreze față de ea secrete care aveau un impact atît de profund asupra vieții ei. În afară de Zoe, Justine nu avea mai mare încredere în nimeni. Faptul că o înşelaseră o rănea la fel de tare cum o rănise şi Marigold.

— A existat un legământ, recunoscu Rosemary încet. Hai în sufragerie, să stăm jos şi să...

— Nu încă. Mai am de spălat oala.

Justine apăsă buretele pe oţelul inoxidabil cu mişcări frenetice. Avea nevoie de activitate. Simţea că ar fi explodat dacă s-ar fi văzut nevoită să stea nemişcată, fără să facă nimic.

— Foarte bine.

Cele două femei se aşezară pe scăunele de lemn, la masa mică din bucătărie. Se auzi iar vocea lui Sage:

— Justine, vrei să ne spui cum ai aflat? Şi ce-ai făcut?

— Da, dar mai întîi o să vă zic de ce am făcut-o. Deşi ştiţi deja.

— Voiai iubire, veni răspunsul pe un ton scăzut.

Justine scurse oala de săpun şi începu s-o clătească atentă. Încercă să vorbească pe un ton calm, dar vocea i se ascuţise precum un mecanism cu arc, gata să pocnească.

— De cîte ori am stat în bucătăria asta şi m-am plîns şi am jelit şi v-am spus că ştiu că e ceva în neregulă cu mine? Odată v-am şi întrebat dacă ar putea să aibă legătură cu magia, şi amîndouă aţi spus că nu. Aţi spus că o să se întîmple într-o zi şi că trebuie să am răbdare. Dar aţi mintit. Ştiaţi că nu am nici o şansă să fiu vreodată cu cineva. Ştiaţi că aveam să fiu mereu singură. Cum aţi putut să-mi faceţi aşa ceva?

— Poţi să fii singur, spuse Rosemary, fără să te simţi însingurat. Şi poţi să te simţi însingurat şi fără să fii singur.

Furioasă, Justine trînti oala pe dulap cu mai multă forță decît era nevoie.

— Nu-mi trebuie vorbe de duh ca dintr-o prăjitură cu răvaş. Îmi trebuie răspunsuri.

Sage vorbi pe un ton blînd:

— Justine, voiai să ne spui cum ai aflat despre legămînt.

Încă stînd cu spatele la ele, Justine se sprijini cu palmele umede de chiuvetă.

— Din Triodecad, spuse încet. De la pagina treisprezece.

Umerii i se încordară cînd le auzi scoțînd sunete uimite.

— Jupiter pe trotinetă! spuse Rosemary.

— Vai, Justine, rosti şi Sage pe un ton pierdut, ți s-a spus să nu faci aşa ceva niciodată.

— Mi s-au spus multe lucruri. Din păcate, nu şi despre legămînt. Aşa că a trebuit să aflu din Triodecad, rosti ea, răsucindu-se şi privindu-le sfidător. E cartea mea de vrăji şi a fost decizia mea.

Rosemary părea mai mult uluită decît supărată.

— Nu eşti suficient de naivă încît să crezi că poți să încalci una dintre regulile magiei fără să dai naştere la consecințe pentru toate cele din congregație.

— Eu nu fac parte dintre voi, aşa că e problema mea şi a nimănui altcuiva. Am deschis grimoarul la pagina treisprezece, el mi-a dat o vrajă ca să rup legămîntul, iar eu am urmat instrucțiunile.

Le aruncă amîndurora o privire sfidătoare.

— Acum am şi eu cîteva întrebări. Cine m-a blestemat şi de ce? Mama ştie? De ce nu mi-a spus

nimeni niciodată? Nu pot să-mi imaginez ce-am făcut ca să mă urască vreun om atît de mult.

Nici una dintre ele nu voia să-i răspundă. Justine se uită de la una la alta şi avu un sentiment nefast, ca şi cum ar fi stat pe o şină de tren.

— N-a fost un gest de ură, spuse Sage cu grijă. A fost unul de iubire, draga mea.

— Cine naiba a fost?

— Marigold, spuse Rosemary pe un ton scăzut. A făcut-o ca să te protejeze.

Justine încremenise, suspendată în gheaţă. Nu avea nici un sens.

— Să mă protejeze de ce? reuşi să întrebe, deşi simţi durere cînd forţă cuvintele să-i iasă din gură.

— Marigold era să moară după ce l-a pierdut pe tatăl tău, răspunse Sage. Nu a fost... ea însăşi multă vreme după aceea.

— N-a fost în toate minţile, spuse Rosemary. A suferit atît de tare încît n-a mai avut loc pentru nimic altceva. Chiar şi după ce şi-a revenit, n-a mai fost niciodată la fel. A venit la noi cînd tu erai încă bebeluş şi a spus că s-a hotărît ca singurul ei copil să nu îndure niciodată astfel de agonie. Voia să-ţi facă un legămînt ca să fii mereu apărată de o astfel de pierdere.

— Să mă apere de pierdere, spuse Justine cu o voce spartă, asigurîndu-se că n-o să am niciodată pe nimeni pe care să-l pierd.

Îşi cuprinse trupul cu braţele, un efort instinctiv să se păstreze întreagă. Emoţiile îi năpădiră mintea precum acuarelele pe hîrtia udă.

— N-am fost de acord cu ea, rosti Sage, dar e mama ta. O mamă are dreptul să ia decizii pentru copilul ei.

— Nu şi astfel de decizii, spuse Justine pe un ton sălbatic. Unele decizii nu trebuie luate nici măcar de o mamă.

Se înfurie cînd citi pe chipurile lor că erau de acord cu ea.

— De ce n-ați oprit-o?

— Am ajutat-o, Justine, spuse Rosemary. Întreaga congregație a făcut asta. Legământul e o vrajă prea puternică pentru o singură vrăjitoare.

Justine abia dacă mai putea să respire.

— Ați ajutat-o toate?

— Marigold era una dintre noi şi eram obligate s-o ajutăm. A fost o decizie colectivă.

— Dar eu n-am avut niciodată de ales.

O trădaseră, toate. I se păru deodată că întregul univers era o minciună. Justine se simțea ca un animal rănit, gata să atace, vrînd să rănească pe cineva, chiar şi pe sine.

— A fost pentru siguranța ta, o auzi pe Rosemary pe deasupra pulsului care i se zbătea amețitor, pulsîndu-i în urechi.

— Marigold n-a vrut să fiu în siguranță, strigă Justine. A vrut să fiu într-o închisoare făcută de ea. Aş fi fost singură, aşa că n-aş fi putut decît să fac ce-a făcut şi ea. Aş fi fost nevoită să mă alătur congregației şi să-i urmez ei planul, iar ea avea de gînd să mă supravegheze şi să mă facă să ajung exact ca ea. N-a vrut o fiică. A vrut o clonă.

— Te-a iubit, rosti Sage. Ştiu că încă te mai iubeşte.

Pe Justine o indigna mai mult decît orice s-o audă pe Sage spunînd că nedreptatea care i se făcuse era iubire.

— De unde ştii tu? Fiindcă aşa spune ea? Nu înţelegi diferenţa dintre iubire şi control?

— Justine, te rog, încearcă să înţelegi...

— Înţeleg, spuse ea, bucurîndu-se de furia atît de intensă pe care o simţea, ce părea panică. Voi nu înţelegeţi. Vreţi să credeţi că fiecare mamă vrea ce-i mai bine pentru copilul ei. Dar unele mame nu sînt aşa.

— N-a vrut să-ţi facă rău, Justine...

— A vrut să facă exact ce-a făcut.

— Poate că n-a fost o mamă perfectă, dar...

— Nu încerca să-mi spui ce fel de mamă a fost Marigold. Sînt singura persoană din lume care ştie cum e să fii crescut de ea. O mamă ar trebui să vrea o educaţie şi un cămin stabil pentru copilul ei. În loc de asta, eu am fost tîrîtă de colo, colo precum o valiză ieftină. Mama mea n-a rămas niciodată nicăieri şi nu s-a ţinut de nimic dacă nu era „distractiv". Oricînd nu-i mai plăcea să fie părinte, adică aproape tot timpul, trebuia să mă descurc pe cont propriu. Am fost un inconvenient.

Era adevărat, dar nici una dintre ele nu voia să audă, aşa cum se întîmplă cu majoritatea oamenilor care sînt puşi în faţa cîte unui adevăr incomod. Relaţia lor cu Marigold şi cu Justine, partea lor în aruncarea blestemului, încrederea în înţelepciunea surorilor lor, toate păreau acum precare, iar Justine ştia exact cum

aveau să se poarte. Aveau să dea vina pe ea, fiindcă fusese rebelă şi dificilă. Era mai uşor să dai vina pe cel care face probleme, pe victima nefericită, decît să te uiți la tine însuți.

— Bineînțeles că eşti supărată, rosti Sage. Ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti, dar nu avem timp. Trebuie să facem ceva acum, draga mea, pentru că atunci cînd ți-ai schimbat soarta, ai reuşit să...

— Nu mi-am schimbat soarta, se răsti Justine. Am reparat-o.

Sub piele îi jucau fulgere de energie, alergînd de la o celulă la alta. Rosemary o privea ciudat, cu o expresie întunecată.

— Justine, spuse cu grijă. Nu poți să repari lucrurile şi să le faci cum erau înainte. Soarta ți-a fost modelată de toate acțiunile pe care le-ai făcut vreodată. Pentru fiecare dintre ele există o reacție. Atunci cînd ai rupt blestemul, ai tulburat echilibrul dintre tărîmul spiritelor şi lumea fizică. Ai creat o furtună, şi nu doar într-un singur sens.

Din punctul de vedere al lui Justine, ar fi fost ultima picătură să suporte dojana cuiva care participase la aruncarea unui blestem asupra ei.

— Atunci n-ar fi trebuit să o ajuți de la bun început!

Energia se eliberă cu o pocnitură volatilă în cameră, inundînd lustra. Trei becuri explodară şi o ploaie de cioburi de sticlă străluci în lumina aruncată de lampa din colț.

— Justine, spuse Rosemary pe un ton ascuțit, calmează-te.

Tacîmurile începură să se zgudue şi să sară lîngă chiuvetă. Justine simți gust de cenuşă. Furia şi durerea o străpungeau ca nişte lame ascuțite. Sage pălise, uluită şi îngrijorată.

— Nu vrem decît să te ajutăm...

— N-am nevoie de un ajutor ca al vostru!

Un cuțit şi cîteva tacîmuri rătăcite se magnetizară şi zburară pe deasupra unui dulap, lipindu-se de marginea frigiderului. Justine era pe jumătate orbită de furie. Nimic nu era cum crezuse ea. Nimic nu era adevărat sau real. Le auzi strigînd-o pe nume. Rosemary era furioasă, iar Sage speriată.

În mijlocul agitației, îşi dădu seama că Jason intrase şi el în cameră. Rosemary îi spuse pe un ton răstit să se dea la o parte, fiindcă Justine îşi pierduse controlul şi avea să-l rănească. Undeva, sub furie, Justine se temea din tot sufletul ca nu cumva femeia mai în vîrstă să aibă dreptate.

Ignorînd avertismentul, Jason ajunse lîngă ea din cîțiva paşi, mîncînd pămîntul, şi o trase la pieptul lui. Îi cuprinse capul în palme şi o forță să ridice privirea.

— Justine, spuse el pe un ton scăzut, ferm. Uită-te la mine. Nu-i nimic, iubita mea. Îți aminteşti ce ți-am spus? Orice faci, sau spui, sau simți. Uită-te la mine.

Abia respirînd, plîngînd, Justine îl privi cu greu. Ochii lui întunecați îi prinseră privirea. Se uita la ea de parcă ar fi cunoscut-o de cînd lumea. Era calm şi echilibrat, îndemnînd-o să fie acolo, alături de el. O conducea la distanță de furtună, din nou.

— Te-ai tăiat? întrebă, netezindu-i şuvițele negre. Ai călcat pe vreun ciob?

— Nu... nu cred.

Justine simți energia încinsă, albă, retrăgîndu-se. Dar furia şi angoasa rămaseră pe loc. Nu se putea uita la Rosemary şi la Sage.

— De asta, îi spuse lui Jason, tremurînd şi rîzînd, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Întrebarea de la „Adevăr sau provocare". Mai ştii? De ce m-am despărțit de iubitul meu. Îi era frică de mine. Şi ție ar trebui să-ți fie. Ar trebui să...

Jason o făcu să tacă, sărutînd-o pe frunte şi dîndu-i la o parte o şuviță de păr de pe obrazul ud. Întinse mîna şi rupse o bucată dintr-o rolă de prosoape de hîrtie. După ce-i şterse lacrimile, îi duse batista la nas, iar ea îl suflă ascultătoare.

Sage oftă, văzînd că furtuna trecuse.

— Strîngem noi aici, îi spuse lui Jason, care se uita spre dezastrul din bucătărie. Mulțumesc. O să terminăm discuția, acum că Justine s-a...

— Nu, răspunse el uitîndu-se fix la cuțitul şi tacîmurile lipite pe frigider. O duc sus.

Justine se crispă cînd văzu la ce se uita Jason. Ar trebui să fugă de ea, aşa cum ar fi făcut Duane. În loc de asta, el o cuprinse pe după umeri cu brațul lui puternic.

— Ai grijă pe unde calci, îi spuse. Ştiu ce să fac în caz de hipotermie, dar nu mă pricep să pun copci.

— Are mai multă putere decît am crezut, spuse Rosemary fără să se adreseze cuiva anume. S-ar putea să aibă mai multă decît am văzut vreodată la un singur om. Şi nu poate s-o controleze deloc.

Epuizată şi amărîtă, Justine nu spuse nimic. Bărbia îi tremura, aşa că strînse din dinți ca să nu plîngă din nou.

— Cred că noi o să spunem noapte bună, rosti Jason pe un ton deliberat amabil, conducînd-o pe Justine afară.

— Trebuie să ştiți amîndoi ceva, spuse Rosemary.

— Poate să aştepte pînă mai tîrziu, răspunse Jason.

— Ba nu. Vezi tu...

— Rosemary, o întrerupse Jason pe un ton ferm. Cu tot respectul... e momentul să taci.

Femeia mai în vîrstă deschise gura ca să îl contrazică, apoi o închise şi se uită la Sage cu o expresie amuzată şi tristă.

— Poate că este.

Paisprezece

Justine redeveni conştientă treptat. Sunetul ploii, durerea din braţe, parfumul şi moliciunea cearceafurilor din bumbac. Lumina cenuşie, tristă, a dimineţii i se strecură pe sub pleoape, iar ea închise ochii mai strîns. Aerul din dormitorul din turn era rece, dar spatele, fundul şi picioarele ei erau calde, ca încinse de soare. Jason era cu ea. Dormise îmbrăcat, deasupra cearceafurilor şi-a păturilor, învelit cu una dintre ele. Justine era în cămaşă de noapte, ascunsă bine sub cuverturi.

Amintirile din noaptea precedentă îi năpădiră mintea. Vorbise fără oprire, deşi probabil că lui Jason îi fusese greu s-o urmărească din cauza suspinelor. O ţinuse în braţe şi ascultase răbdător în timp ce ea îi spunea lucruri pe care nu le mai spusese nimănui pînă atunci. Indiferent dacă o crezuse sau nu, el o ţinuse în braţe şi îi oferise alinare atunci cînd avea mai mare nevoie de ea, iar Justine avea să-i fie veşnic recunoscătoare pentru asta.

Încă nu-i venea să creadă că propria ei mamă o blestemase. Un act de control deghizat drept iubire. Contradicţia era imposibil de acceptat. Nu părea să aibă nici un sens.

— N-o să aibă niciodată sens, îi spusese Jason, pentru că nu are cum.

Vorbise atît de convins încît Justine aproape că-l crezuse.

— Ştii tu sigur? şoptise, sprijinită de umărul lui. Rosemary şi Sage cred că a fost pentru binele meu. Înseamnă că eu am greşit? Am voie să fiu furioasă?

El îi răspunsese, jucîndu-se cu părul ei, adunîndu-i şuviţele lungi în coadă.

— Justine, oricînd cineva spune că e pentru binele tău, garantat vrea să-ţi facă rău într-un fel sau altul.

— Mi se pare că ştii bine despre ce e vorba.

— Tata mă bătea des, îi răspunse el. Cu cabluri, lanţuri, orice prindea. Dar cel mai dureros nu era că dădea în mine, ci că-mi spunea că o face pentru că mă iubeşte. M-am întrebat mereu cum se poate ca iubirea să însemne o vizită la urgenţă.

Justine îl cuprinsese cu braţele şi-i mîngîiase părul, şi după o clipă, el îi spuse:

— Ideea e că, atunci cînd cineva te răneşte, poate să-i spună oricum vrea, chiar şi iubire. Cuvintele mint, acţiunile nu.

Adevărul aducea cu sine o oarecare uşurare, deşi era dureros.

— Nu greşeşti, murmurase Jason. Şi ai voie să fii furioasă. Mîine. În noaptea asta dormi.

Justine rămăsese întinsă, tăcută, în timp ce vîntul bătea în rafale agitate în jurul turnului. Trecuse multă vreme de cînd nu se mai trezise alături de cineva în

pat. Chiar şi prin materialul care-i despărțea, Jason radia căldură. O cuprinse un fior plăcut, care-o făcu să se lipească mai mult de el.

Jason se mişcă puțin, respirînd încet, egal şi îi puse mîna pe mijloc într-o mişcare reflexă. Justine simți un firicel de plăcere pe spate şi pe şira spinării.

Îşi dădu seama că era prima dată cînd dormea alături de un bărbat cu care nu făcuse sex înainte. Jason ar fi putut să profite de ea cu o seară înainte, cînd fusese atît de tulburată. Dar n-o făcuse. Se comportase ca un domn. Tînăra se întrebă de ce-ar fi fost nevoie ca să-l facă să-şi piardă controlul său de fier. Începu să se răsucească spre el, atingîndu-i brațul cu sînul. Senzația i se duse direct în capul pieptului.

Jason se întinse şi se mişcă, lăsîndu-şi mîna să alunece mai comod deasupra ei. Justine îi simți respirația pe ceafă, deasupra perişorilor fini. Era treaz? Ar fi trebuit să-i spună ceva? El o mîngîie pornind de la talie în sus şi-i cuprinse sînul în palmă. Era treaz. Sigur. O cuprinse un val de entuziasm cînd îl simți descheindu-i şirul lung de nasturi ai cămăşii de noapte, cu mişcări stăpînite, fine.

Degetele lui alunecară sub flanelul subțire şi alb. Atît de blînd... spre deosebire de felul dur în care-o ținuse cu o zi înainte. Inima începu să-i bată mai tare, fiecare bătaie parcă rostogolindu-se în următoarea. El îi ridică sînul şi-i mîngîie sfîrcul cu degetul mare pînă cînd îl făcu să se strîngă. Atingerea fină îi făcu interiorul să pulseze ritmic.

— Jason...

El îi acoperi buzele cu arătătorul, doar pentru o clipă. Justine simți un sărut cu buzele desfăcute pe ceafă, iar vîrful limbii lui îi atinse pielea, gustînd-o, de parcă ar fi fost o delicatesă exotică. Jason îşi strecură mîna sub aşternut, îi apucă marginea cămăşii de noapte şi i-o ridică pînă în talie. Pielea de pe coapse i se înfioră, expusă aerului rece. Mîna lui caldă îi mîngîie abdomenul, apoi, cu vîrful unui deget, îi desenă marginea buricului. Justine îi apucă încheietura cu un gest disperat.

— Răbdare, îi şopti el în păr.

— Nu pot doar să stau aici, ca o statuie...

— Maguro, îi spuse el la ureche, atingîndu-i cu buzele marginea delicată.

— Cum? întrebă ea nedumerită.

— Cuvîntul japonez pentru o femeie care nu se mişcă în pat.

Avea vocea scăzută şi răguşită de dimineață. Îi puse din nou mîna pe abdomen, mîngîind cu o mişcare circulară, liniştitoare. Ea îl simți zîmbind cu buzele lipite de ceafa ei.

— E şi cuvîntul pentru ton.

— Ton? întrebă ea indignată, încercînd să se întoarcă spre el.

Jason o ținu pe loc, vorbindu-i amuzat.

— Din acela pentru sushi. O delicatesă în Japonia, ceva ce trebuie savurat.

— Acolo... acolo nu vor ca femeile să se mişte?

Jason dădu pătura la o parte.

— Pasivitatea sexuală e considerată feminină, răspunse el, apoi trase cuvertura şi se aşeză mai

aproape în spatele ei, destul cît ea să-i simtă trupul puternic pe sub hainele din in.

— Întotdeauna unul dintre parteneri e activ şi celălalt pasiv.

Justine simţi un gol în stomac cînd el îşi lipi erecţia de posteriorul ei. Cu una dintre coapsele sale el îi desfăcu picioarele şi le ţinu aşa.

— Şi bărbatul e întotdeauna partenerul activ? reuşi ea să întrebe.

— Bineînţeles.

O sărută pe gît şi îşi împleti degetele în părul ei.

— Eşti sexist.

Tresări cînd el îi strînse şuviţele în pumn şi trase cu blîndeţe, dar ferm.

— Ce...

— Linişte, rosti, iar răsuflarea sa caldă i se adună lui Justine în scoica urechii. Nu pune întrebări. Nu te mişca dacă nu-ţi spun eu. Fii fetiţă cuminte pentru mine, şopti, cu buzele aproape de urechea ei.

Nimeni nu-i mai vorbise vreodată aşa. Justine nu s-ar fi aşteptat să accepte una ca asta, dar era prinsă, cu mîna în păr şi cu picioarele desfăcute de coapsa lui. Se relaxă deodată, ca drogată. Nu putea decît să aştepte, neputincioasă, aprinsă.

Jason îşi retrase mîna din părul ei şi-i trase coapsa spre el, mai departe de cealaltă coapsă, apoi îi mîngîie sexul, desfăcînd-ul cu mişcări blînde, atingîndu-i încet centrul sensibil. Senzaţia era atît de înnebunitor de plăcută încît ea gemu, surprinsă. Degetele lui descoperiră puţină umezeală şi mîngîiară locul. Muşchii coapselor ei zvîcniră într-un ritm pe care

Justine nu-l putea controla. Un sunet de frustrare îi scăpă de pe buze cînd el îşi retrase mîna. Cu disperare ea se răsuci ca să-l atingă.

— Jason...

El îi atinse buzele cu degetele, o comandă tăcută. Un parfum uşor, sărat, ajunse pînă la ea — parfumul intim al trupului ei. Tăcu, tremurînd, confuză şi aprinsă, cu interiorul strîngîndu-se ritmic, în gol.

— Pe spate, spuse el încet.

Ea îl ascultă, tresărind cînd îi desfăcu partea de sus a cămăşii de noapte pînă cînd sînii îi rămaseră descoperiți şi mîinile prinse în materialul strîmt. Jason, pe de-a întregul îmbrăcat, se aplecă deasupra coapselor ei goale. Justine simți o atingere delicată pe sîn... gura lui, înconjurată de umbra unei bărbi nerase în acea dimineață. El îi cuprinse sfîrcul cu buzele şi trase puțin, apoi îl mîngîie cu limba. Ea strînse din dinți ca să oprească geamătul care amenința să-i scape de pe buze.

— Desfă picioarele, spuse el cu gura deasupra sînului ei.

Coapsele lui Justine se desfăcură, dînd la iveală umezeala din interior.

— Mai mult.

Ea se supuse, arzînd de ruşine, mai aprinsă decît crezuse că ar fi putut să fie vreodată. El îi atinse centrul senzațiilor cu degetul mare, mîngîind încet, ca atingerea unui fluture. Justine ridică şoldurile, dornică de mai multă presiune. Imediat, el îşi retrase mîna. Ea suspină şi-i rosti numele, lăsînd şoldurile înapoi pe pat

şi strîngînd pumnii de-o parte şi de alta a corpului. Jason aşteptă, aşteptă, netulburat. Tăcerea era întreruptă numai de răsuflarea ei agitată. Îi venea să se roage de el. *„Te rog să faci ceva. Orice."* După o vreme, care ei i se păru o eternitate, el o atinse din nou, desfăcîndu-i trupul febril, mîngîind cu blîndeţe. Tensiunea se adună precum faldurile de mătase, din ce în ce mai multă, pînă cînd se transformă într-o plăcere grea.

El o pătrunse cu două degete, blînd dar insistent. Justine simţi cum ţesuturile i se întind. Încă un deget, presiunea din interior aproape incomodă. Dădu să protesteze, dar Jason nu se opri, continuă să împingă încet şi-i spuse să primească tot ce-i oferea el, apoi alunecă mai jos pe trupul ei, sărutînd şi mîngîind. Era pierdută, respira cu greu şi suspina.

Gura lui se închise deasupra centrului ei sensibil, sărutînd-o lung. Ea ţipă şi tremură, incapabilă să se stăpînească, incapabilă să controleze orice. Senzaţiile crescură din ce în ce mai mult, pînă cînd Justine crezu că o să leşine, dar în loc de asta se trezi împinsă mai sus, într-un val de plăcere bogat, fierbinte, eliberator, care nu semăna nici pe departe cu orice altceva simţise înainte.

Senzaţiile veneau din toate părţile şi o traversau în grabă. Încet, se transformară în valuri lente. El continuă să o sărute, absorbindu-i fiecare tremur şi fiecare zvîcnire. Îndoi degetele înăuntrul ei, iar Justine gemu, satisfăcută.

Însă el nu terminase. Apăsă mai adînc, mai mult puls decît împingere, iar şi iar. Construi senzaţiile cu gura, răbdător ca un diavol, alături de ea, ţinînd-o pe loc. Incredibil, dar dorinţa o cuprinse din nou.

— Nu, şopti, convinsă că n-ar fi putut să supravieţuiască din nou, dar el nu se opri şi o conduse nemilos spre un al doilea climax.

Cînd termină, Justine era sfîrşită, doar pe jumătate conştientă. Jason o sărută pe interiorul coapsei şi se ridică, intrînd în baie. Cînd auzi apa la duş curgînd, Justine se ridică, se frecă la ochi şi clipi.

— Nu e şi rîndul tău? întrebă ameţită, dar el n-o auzi din cauza apei care curgea.

Nesigură pe propriile picioare, Justine intră în baie şi deschise cabina duşului. Tresări cînd stropi mici şi reci de apă îi atinseră pielea obrazului. Jason făcea un duş rece, cu spatele la ea, ca apa să-i cadă pe piept şi să curgă de-a lungul trupului său aprins. Era minunat, cu pielea de culoarea mierii, acoperită de stropii mici de apă, cu umerii, spatele şi fundul puternice, încordate.

— Jason, spuse ea nedumerită, de ce faci asta? Vino înapoi în pat. Te rog...

El se uită peste umăr.

— Nu avem prezervative.

Justine se pregăti să simtă duşul rece şi întinse mîna în interiorul cabinei de duş, ca să mărească temperatura apei. Cînd se încălzi suficient, intră alături de el şi-l îmbrăţişă de la spate, lipindu-şi obrazul de spatele lui fin.

— N-avem nevoie de prezervative, îi spuse. Iau anticoncepționale.

El rosti pe un ton puțin stînjenit:

— Eu le folosesc mereu. E o regulă de-a mea.

— Am înțeles. Bine.

Se lipi de spatele lui şi savură căldura apei care curgea peste ei amîndoi, de parcă ar fi fost o singură ființă şi nu două. Îşi lăsă mîinile să alunece pe talia lui, cu palmele mişcîndu-se în ritmul respirației sale. Investigă cu atenție adînciturile cutiei sale toracice puternice.

Continuă să-i exploreze trupul, atingînd părul mătăsos ce cobora spre o zonă cu păr mai aspru. El se încordă din cap pînă în picioare cînd Justine îl cuprinse în palmă şi-l mîngîie în sus şi-n jos, strîngînd din cînd în cînd.

Jason gemu aspru o dată, de două ori, apoi se răsuci în îmbrățişarea ei delicată şi o strînse ferm la piept, ridicînd-o pe vîrfuri. Aproape că nu mai atingea pămîntul cu picioarele şi toată greutatea îi alunecase înainte. El îşi presă trupul deasupra trupului ei, alunecînd sub jetul de apă, şi în cîteva secunde scoase un sunet gutural, înfundat, ascuns în şuvițele ude ale părului ei. Plăcerea îl cuprinse ascunsă de căldura apei care curgea, grăbită, disipîndu-se şi lăsîndu-i îmbrățişați, mulțumiți.

Pînă la urmă Justine încercă să se desprindă, dar Jason nu se grăbea să-i dea drumul. Oricum n-ar fi ştiut de unde să înceapă, fiindcă nu i se părea că-şi putea da seama care mîini, care picioare şi care inimă erau ale ei şi care ale lui.

* * *

Din fericire, micul dejun nu era o masă lungă, la care să fie nevoie să stai jos. În loc de asta, Rosemary pregătise mîncarea pe bufet: brioşe cu smochine, fructe şi iaurt simplu de la lăptăria locală. Deşi Justine era tentată să tacă, supărată, se trezi că se alătură conversației degajate, în încercarea lor comună să acopere tensiunea din aer.

Rosemary şi Sage îi înşelaseră încrederea, dar asta nu ştergea cu buretele toate lucrurile bune pe care le făcuseră pentru ea în trecut. Le iubea. Nu era sigură cum ar fi putut să mai aibă vreodată încredere în ele, dar iubirea nu era ceva ce se putea da uşor la o parte. Nici măcar aceea imperfectă.

În plus, era tare greu să fie rece şi distantă după toată plăcerea pe care i-o oferise Jason. Terminațiile nervoase încă îi vibrau. Se tot uita spre el, atletic şi atrăgător în tricoul şi pantalonii pe care Sage îi spălase pentru el. Din cînd în cînd el îi zîmbea scurt, numai ei, făcînd-o să se simtă amețită. *„Aşa trebuie să simți. Asta ți-a lipsit mereu."* îi şopteau simțurile. Iar Justine voia mai mult.

Unul dintre lucrurile care o deranjau puțin era întrebarea: unde poate să ducă legătura lor. Nu voia să se gîndească la asta, fiindcă răspunsul evident era că nicăieri. Se cunoscuseră la intersecția dintre două drumuri divergente. Stilul de viață al lui Jason n-o atrăgea deloc, şi ori de cîte ori încerca să-şi imagineze un loc pentru el în viața ei potolită nu reuşea să găsească unul.

Aşadar întrebarea nu era dacă relaţia lor avea să dureze. Evident că nu le era sortit să trăiască fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, dar pe Justine n-o deranja să trăiască fericiţi cît de mult se putea. Ciudat era că, deşi ştia că n-aveau cum să fie împreună, asta n-o oprea să simtă o legătură cu el la un nivel care n-avea nimic de-a face cu raţiunea. Aproape de parcă ar fi fost suflete pereche.

Dar cum să fii sufletul pereche al unui bărbat fără suflet?

— Furtuna s-a mai potolit, spuse Jason după ce terminară micul-dejun. Sînt valuri, dar nimic ce Bayliner-ul să nu poată învinge. Tu decizi, Justine. Dacă vrei să plecăm mai tîrziu, nu am nimic împotrivă.

— Nu. Trebuie să mă întorc la han, spuse Justine, deşi i se strînse inima la gîndul că avea să se urce din nou în barcă şi să navigheze peste ape tulburi.

Jason o privi lung.

— O să fie bine, spuse cu blîndeţe. Doar nu crezi că aş permite să ţi se întîmple ceva, nu?

Surprinsă că el îi citise gîndurile cu atîta uşurinţă, Justine îi aruncă o privire uimită şi clătină din cap.

— Justine, rosti Sage încet, înainte să pleci, avem ceva pentru tine.

Justine se aşează împreună cu ea pe canapea, iar Rosemary se opri în prag. Jason rămase la fereastră, cu braţele încrucişate neglijent la piept.

— Am mers în golful de cristal la răsărit, îi spuse Sage lui Justine, ca să facem o vrajă de protecţie. Nu e permanentă şi nu ştim cît o să fie de ajutor, dar cu

siguranță că rău n-o să facă. Poartă asta ca să-i întăreşti efectele.

Îi întinse lui Justine o brățară făcută din bucăți mari de piatră trandafirie, transparentă, legate împreună într-un cerc strălucitor.

— Cuarț roz?

Justine îşi puse brățara şi ridică mîna ca să admire frumusețea cristalelor.

— O piatră de echilibru, spuse Rosemary din prag. O să liniştească spiritele şi o să te apere de energiile negative. Poart-o cît mai des.

— Mulțumesc, reuşi Justine să zică, deşi era tentată să le atragă atenția că n-ar fi avut nevoie de vrăji de protecție sau de cristale dacă ele n-ar fi participat de la bun început la crearea legămîntului.

— Poart-o şi de dragul lui Jason, rosti Sage arătînd cu capul în direcția lui. Am încercat să extindem vraja şi pentru el.

— De ce ar avea Jason nevoie de protecție? întrebă Justine cu un aer obosit. El n-a avut de-a face cu ruperea legămîntului.

— Mai e un lucru despre care nu ți s-a spus, zise Sage. N-a fost nevoie înainte, dar, pentru că ai rupt legămîntul, trebuie să ştii că există acest pericol.

— Nu-mi pasă dacă sînt în pericol. Nu-mi spune.

— Nu tu eşti în pericol, o informă Rosemary, ci el.

Justine se uită la chipul lipsit de expresie al lui Jason, apoi din nou la prietenele ei, simțind că i se face rău.

— Îți explic eu, spuse Rosemary. După cum deja ştii, Justine, universul necesită echilibru. Pentru

puterea de care se bucură vrăjitoarele înnăscute, trebuie plătit un preț.

— Eu nu mă bucur de ea, răspunse Justine. Aş renunța la ea dacă aş putea.

— Nu ai cum. E parte din tine şi, la fel ca noi, restul, o să plăteşti prețul.

— Care preț?

— Oricărui bărbat pe care o vrăjitoare îl iubeşte cu adevărat îi e sortit să piară. Tradiția îi spune „blestemul vrăjitoarei".

— Poftim? De ce?

— E o chemare să fii născută cu puteri magice, răspunse Sage. Un angajament să-i serveşti pe ceilalți, cam ca o călugăriță. Nu ştiu cînd sau cum a apărut blestemul, dar eu am crezut mereu că există ca să nu fim distrase de complicațiile unei familii, unui soț.

Era prea mult de înțeles, mai ales după toate celelalte revelații din ultimele douăzeci şi patru de ore. Justine îşi ridică genunchii la piept şi-şi sprijinii capul pe ei, închizînd ochii.

— Fiindcă nu te distrage deloc ca bărbatul pe care-l iubeşti să moară, spuse ca pentru sine.

— Marigold a vrut să te scutească de suferința asta, rosti Sage. Şi e motivul pentru care eu, poate greşind, am ajutat-o. Am crezut că o să-ți fie mai uşor fără astfel de povară. Să nu cunoşti niciodată durerea iubirii pierdute.

Jason asculta cu un zîmbet trist.

— Toată lumea moare, mai devreme sau mai tîrziu, spuse.

— În cazul tău, răspunse Rosemary, probabil mai devreme. N-o să pățești nimic o vreme. Nimeni nu poate prezice cîtă vreme, dar într-o zi o să înceapă ghinioanele... o să te îmbolnăvești sau o să ai un accident. Și dacă reușești să supraviețuiești, o să se întîmple ceva a doua zi, apoi următoarea, pînă cînd, în sfîrșit, o să fie ceva de care n-o să mai scapi.

— Numai dacă mă îndrăgostesc de el, spuse Justine repede, fără să se uite la Jason. Și nu m-am îndrăgostit. Nici n-o să se întîmple.

Făcu o pauză.

— Există vreo clauză prin care să pot să scap? O soluție? Un ritual care să desfacă blestemul, o vrajă...

— Mă tem că nu.

— Și dacă nu cred în blestem? întrebă Jason.

— Nici Neil al meu n-a crezut, răspunse Sage cu regret. Nici tatăl lui Justine n-a crezut. Nu contează ce crezi, băiete dragă.

Cuvintele o făcură pe Justine să simtă fiori reci. Începu, speriată, să-și măsoare emoțiile. Nu era prea tîrziu. Nu-l iubea pe Jason. N-avea să-și dea voie să iubească pe nimeni, niciodată, ca să nu-l transforme într-o victimă a unei penalizări supranaturale.

Pierdută în gînduri, nu-și dădu seama că Jason se apropiase decît cînd îi simți palma caldă pe umăr.

— Justine...

— Nu, spuse ea, crispîndu-se și ferindu-se de mîna lui.

— Ce nu?

„Nu mă atinge. Nu face dragoste cu mine."

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse pe un ton egal, ferindu-şi privirea. Vreau să merg acasă. Şi după aceea o să fac tot ce pot ca să stau departe de tine.

Cincisprezece

Drumul spre Roche Harbor se dovedi a fi destul de liniştit, iar dintre norii care se despărțeau pe ici, pe colo, se vedeau fîşii de cer albastru ca porțelanul. Jason navigă precaut, atent la stînci şi la insulițele care se iveau din apă. Multe ele erau locuri de refugiu pentru pescăruşi, cormorani şi alte păsări marine. Un vultur privea oceanul de pe creanga unui copac uscat şi complet lipsit de frunze. Cînd văzură malul, un stol de lebede zbură prin fața ambarcațiunii lor, îndreptîndu-se spre California pentru iarnă.

Jason îi aruncă o privire lui Justine, care abia dacă observa peisajul. Se juca absentă cu brățara de la mînă, cu buzele strînse şi evident într-o dispoziție proastă. De cînd plecaseră de la far fusese distantă, de parcă numai încercarea de-a face conversație l-ar fi pus pe Jason într-un pericol de moarte.

Ancorară la locul bărcii lor, şi doi dintre angajații portului, îmbrăcați în cămăşi roşii, veniră să tragă sforile şi să se ocupe de întreținerea ambarcațiunii. Jason o ajută pe Justine să coboare şi o conduse de-a lungul docului din lemn. O luă pe după umeri şi-o simți cum se încordează.

— Îmi pare rău pentru caiacul tău, spuse. Poate că o să apară pe undeva.

— Cred că e pe fundul oceanului, răspunse ea, apoi răsuflă repede şi încercă să pară veselă. Măcar nu sînt cu el, şi asta datorită ţie.

— Pot să mă ofer să-ţi cumpăr altul şi în acelaşi timp să fac să fie clar că nu încerc să te impresionez cu portofelul meu supradimensionat?

Justine clătină din cap, zîmbind fără voia ei.

— Mulţumesc, dar nu.

— Acum ce urmează? întrebă el.

Expresia de pe chipul ei deveni nostalgică.

— Ne întoarcem la han, spuse. Tu te duci la muncă, eu fac la fel. Şi... asta e.

Jason o opri la capătul pontonului, apucînd cu ambele mîini de balustrada de care ea se lipise cu spatele. Trupurile nu li se atingeau, dar el ştia cum ar fi fost s-o simtă aproape; corpul lui îşi amintea de căldura ei moale.

Se uită lung în ochii ei căprui.

— Avem treburi neterminate.

Ea înţelese ce voia să spună.

— Eu... Nu pot să fac asta cu tine.

— Azi-dimineaţă ai fi vrut.

— Nu gîndeam cum trebuie, răspunse Justine roşind. Acum ştiu mai bine.

— Ţi-e frică să nu cumva să începi să ţii la mine. Şi să nu mă pui cumva în pericol, continuă el cu o notă de sarcasm în glas. Aşa e?

— Nu. Da. Ascultă, oricum nici un om raţional n-ar putea să spună că noi doi ar trebui să fim împreună. Tu m-ai alege pentru tine?

— Tocmai am făcut asta.

Ea încercă să scape din cercul brațelor lui, dar Jason nu-i dădu voie.

— Nu meritã, spuse Justine uitîndu-se în altă parte. Ştiu ce se întîmplă cînd moare cineva fără suflet. Se termină tot. Nu mai rămîne nimic din tine. Timpul tău e şi aşa destul de scurt.

— Dar pot să aleg cum să-l petrec.

— Dar, dacă te rănesc cumva, eu trebuie să trăiesc cu asta.

Pe chipul ei apăru o grimasă. Justine se străduia să nu plîngă.

— Nu aş putea, rosti pe un ton răguşit. N-aş suporta.

— Justine.

Jason o trase mai aproape, ea se răsuci şi ajunse cu brațele lui strîngînd-o de la spate. El se aplecă şi-i şopti la ureche:

— E un risc pe care sînt dispus să mi-l asum. Aşa ceva se întîmplă o dată în viață. Cunoşti pe cineva şi ai reacția asta nebunească... Îi atingi pielea şi ți se pare cea mai grozavă piele pe care ai atins-o vreodată, şi nici un parfum de pe pămînt nu ar putea să fie mai plăcut decît aroma ei, şi ştii că n-ai avea cum să te plictiseşti vreodată cu ea, pentru că e interesantă chiar şi atunci cînd nu face nimic. Chiar şi fără să ştii totul despre ea, o înțelegi. Ştii cine este, şi te potriveşti cu ea din toate punctele de vedere.

O strînse mai tare în brațe şi continuă:

— Mi-am petrecut ultimii zece ani fiind cu tot felul de persoane cu care nu mă potriveam, motiv pentru

care pot să-mi dau bine seama cînd am găsit femeia potrivită, spuse, sărutînd-o apoi în spatele lobului urechii. Şi tu simți asta. Ştii că trebuie să fim împreună.

Justine clătină din cap şi nu-i veni să creadă cînd îl simți zîmbind, cu buzele lipite de urechea ei.

— O să te fac să recunoşti, spuse el. În noaptea asta.

— Nu.

Jason o răsuci cu fața spre el.

— Găseşte o vrajă, atunci, spuse pe un ton scăzut. Găseşte o cale să fim împreună.

Justine îşi muşcă buza de jos şi clătină din cap.

— M-am gîndit deja la toate vrăjile pe care le ştiu. Nu-mi trece prin cap decît o vrajă de longevitate, şi nu pot să fac asta.

El o privi atent.

— De ce?

— Ține de magia înaltă. Orice are legătură cu viața şi cu moartea e interzis. Vrăjile de genul ăsta sînt periculoase chiar şi în mîinile celor mai experimentați practicieni. Dacă vraja de longevitate ar funcționa, ar fi teribilă. Oamenii cred, în general, că longevitatea e un lucru bun, dar în orice grimoar citeşti, ea e clasificată drept blestem. E o soartă crudă să trăieşti mai mult decît ar fi natural... ai trăi mai mult decît toți cei la care ții, trupul şi mintea ți s-ar deteriora, dar oricît de multă durere, singurătate şi dor ai simți, ai continua să trăieşti. La final ai ajunge să cerşeşti finalul suferinței, fiindcă moartea ar fi o binecuvîntare.

— Şi dacă aş vrea să încerci chiar şi aşa? Dacă aş spune că merită, doar ca să fiu cu tine?

Ea clătină din cap.

— Nu ți-aş face aşa ceva. Chiar dacă aş fi dispusă s-o fac şi vraja mi-ar reuşi, tot n-am putea să fim împreună. Sîntem prea diferiți. Eu n-aş putea să sufăr viața ta şi n-aş putea să trăiesc ca tine, iar pe tine nu te văd renunțînd la toate lucrurile pentru care ai muncit ca să trăieşti pe o insulă mică şi liniştită. Ai fi nefericit pînă la urmă. Ai da vina pe mine.

Justine se întoarse spre el, cu fața ascunsă.

— Nu are rost, spuse pe un ton înfundat. Ne e mai bine despărțiți. Asta-i soarta.

Jason o strînse în brațe şi o ținu aşa multă vreme, fără să-i pese de străinii care treceau pe lîngă ei pe ponton. Părea că se resemnase în fața inevitabilului.

Doar că, atunci cînd în sfîrşit vorbi, în voce nu i se auzi nici urmă de resemnare:

— Singura soartă în care cred, Justine, e aceea care intervine atunci cînd noi nu alegem. Te vreau, şi să fiu al naibii dacă o să las ceva să-mi stea în cale.

* * *

Toată lumea din grupul *Inari* se arătă uşurată să-l aibă pe Jason înapoi la *Artist's Point.* Gil Summers, un coleg din facultate care se ocupa de dezvoltare, Lars Arendt, avocatul, Mie Tierney, un director de la contabilitate şi achiziții, şi Todd Winslow, arhitectul clădirii *Inari* din San Fracinsco.

— M-am bucurat de pauză, le spuse Jason apăsat. Mă descurc şi fără internet şi semnal la telefon.

Mike nu era prea convins.

— Mie mi-ai spus odată că, dacă iadul şi raiul ar exista, atunci amîndouă ar fi orăşele de provincie, doar că în iad n-ar exista internet.

— Eu cred, spuse Todd, zîmbind şiret, că lui Jason nu i-a păsat de internet pentru că primea atenția unei anume gazde cu picioare lungi şi părul negru.

Jason îi aruncase o privire amenințătoare şi, cu toate că Todd îi zîmbise fără urmă de stînjeneală, nici nu mai spusese nimic. Existau limite ale intimității pe care toată lumea, chiar şi prietenii apropiați ai lui Jason, ştiau că nu era cazul să le întreacă.

Priscilla, pe de altă parte, îndrăznea să deschidă subiecte de care alții se fereau. Cu un an înainte, Jason o intervievase şi o angajase dintre mai multe stagiare pe postul de asistentă personală, după ce unul dintre directorii lui făcuse o selecție preliminară. Cu accentul ei de provincie şi trecutul neconvențional, Priscilla fusese o alegere neobişnuită. Oricum, inteligența şi competența o făcuseră să se remarce printre colegii ei.

Primise postul, însă, şi pentru că la finalul interviului răspunsese la întrebarea lui Jason legată de orice alt lucru pe care el, poate, trebuia să-l ştie despre ea, cu:

— Cred că ar fi, spusese. N-am putut să nu observ că nu aveți suflet.

El o privise fix, iar ea adăugase:

— S-ar putea să pot să vă ajut în privința asta.

Nu se putea ca Priscilla să ştie. Îi ceruse să explice, iar ea îi spusese că simțea astfel de lucruri. O angajase aşteptîndu-se să aibă parte şi de alte

revelații mai tîrziu, şi aşa se şi întîmplase. Pînă la urmă ea recunoscuse că era vrăjitoare înnăscută.

— Ai putea să spui că eu şi ai mei sîntem ramura săracă a familiei Cincifrasini, îi spusese Priscilla lui Jason. Avem sînge de vrăjitoare, dar nimeni din ramura asta a familiei n-a făcut niciodată nimic în privința asta. Doar într-o noapte, în '52, bunica Cincifrasini a făcut luna să cadă de pe cer. S-a izbit de linia orizontului şi s-a ridicat la loc. Totul a durat zece minute, de la început pînă la sfîrşit. Oricînd povestea despre cum dăduse luna jos de pe cer, mama îmi spunea că de fapt fusese un balon meteorologic, dar eu ştiam că bunica nu mințea.

Priscilla spunea că mama ei nu voia ca ea să ştie adevărul despre moştenirea magică a familiei lor, fiindcă ar fi fost dați afară din comunitatea cu frica lui Dumnezeu din care făceau parte. Aşa că Priscilla încercase pe ascuns să învețe ce putea de la bunica şi de la stră-mătuşa ei, amîndouă vrăjitoare care practicau în secret.

După ce începuse să lucreze pentru Jason, ea adunase date despre cîteva dintre grimoarele vechi. Triodecadul era amintit pe lista lor. Căutîndu-i pe descendenții proprietarilor anteriori ai Triodecadului, Priscilla o identificase pe Justine Hoffman ca fiind ultima din familie. Cu siguranță că avea deja grimoarul şi, dacă vreo carte de pe pămînt conținea secrete care ar fi putut să-l ajute pe Jason, atunci legendarul Triodecad era aceea. Printr-o coincidență sau datorită unei întorsături a sorții, Justine locuia pe o insulă unde Jason voia să cumpere teren.

Jason îi era recunoscător Priscillei pentru că-l condusese în acel loc, şi ajunsese s-o placă pe cît de mult putea să placă pe cineva care îşi amintea cu drag de caşcavalul Pimento, de sendvişurile cu pîine albă, de chiftele din jeleu de strugure şi care credea că apogeul carierei lui Clint Eastwood fusese filmul cu urangutanul.

Jason îşi asumase rolul de mentor şi încercase s-o ajute pe Priscilla să înțeleagă valori precum subtilitatea şi moderația. Nu era nevoie de un ciocan ca să omori muşte. Treptat, ea învață că deprinderile care te ajutau să ieşi din mizerie nu erau în mod necesar cele la care trebuia să ții după ce-ți depăşeai condiția.

— Cum se simte Justine? întrebă Priscilla, aşezîndu-se la masa din camera lui Jason şi deschizînd laptopul.

Jason se aşează pe marginea patului.

— E bine.

— Ați...

El o opri cu un gest scurt.

— Hai să terminăm cu afacerile mai întîi.

Priscilla îşi dădu o şuviță arămie şi dreaptă după ureche şi deschise un fişier de pe ecran.

— Trebuie să răspunzi numai la două lucruri. Ai fost invitat să ții discursul de începere la *QuakeCon* în Dallas, vara viitoare.

Era simplu.

— Nu.

— Nici măcar la un panel nu vrei să participi? O oră?

Jason clătină din cap.

— Săptămîna viitoare mă duc la *Cal-Con*. O conferință pe an, nu mai mult.

Fusese de acord să dea o petrecere privată pentru o strîngere de fonduri în numele unei asociații caritabile care se ocupa de cancer, dar avea să fie un eveniment nemediatizat. Discutară alte cîteva lucruri care țineau de afaceri — ultimele reparații pentru *Skyrebels,* inclusiv o eroare logică la ecranele de încărcare ale add-on-urilor şi cîteva optimizări la memorie şi stabilitate.

Priscilla închise laptopul şi-i aruncă lui Jason o privire întrebătoare.

— Ce s-a întîmplat? Cu tine şi Justine.

Jason tăcu o clipă, fiindcă nu ştia cum să răspundă. Dacă-i enumera faptele nu era destul ca ea să înțeleagă tot ce se întîmplase, ce se întîmpla în continuare. Era imposibil de cuantificat ce voia şi ce simțea.

— Ai auzit vreodată de un legămînt? întrebă.

Priscilla clătină din cap. El îi explică, iar ea îl ascultă în felul în care asculta atunci cînd aduna informații pentru mai tîrziu. Spre deosebire de Justine, ea nu avea deloc rețineri în ceea ce privea magia. Voia să învețe cît mai mult şi nu i se părea important prețul. Încă. Într-o zi avea să-i pese şi de asta.

— Săraca, spuse cu un aer sincer şi înțelegător. Nu pot să-mi imaginez cum e să fii blestemată de cineva dintre ai tăi.

— Lui Justine nu i-a picat deloc bine, spuse Jason, şi n-a ajutat nici să afle că Rosemary şi Sage au făcut

şi ele parte din asta. Sînt ca o familie pentru ea. A fost devastată.

— Norocul ei că ai fost şi tu acolo ca s-o ajuți.

Ceva din tonul Priscillei era puțin ironic.

— I-am fost alături ca prieten, rosti Jason scurt.

— Un prieten n-ar plănui să-i fure grimoarul.

— N-am de gînd să fur nimic. O să-i dau cartea înapoi după ce găsesc informația de care am nevoie.

— De ce n-o rogi să ți-o împrumute?

— M-ar refuza.

— Cum aşa? Dacă ți-e prietenă...

— E complicat.

Priscilla se uită la el fără să clipească.

— Am găsit cartea de vrăji cît ai lipsit tu, spuse pînă la urmă. Sub patul lui Justine, în casa din spate. E încuiată.

— Ştiu unde e cheia. Justine o poartă pe un lanț, la gît.

— Chiar dacă iei cheia de la ea, cartea e apărată de ceva mai puternic decît o încuietoare din cupru. N-ai reuşi să treci de uşa din față.

Jason clătină încet din cap. Văzînd că nu înțelege, Priscilla îi explică:

— Un grimoar e legat de stăpînul lui printr-o grămadă de vrăji. Dacă încerci să-l iei, o să se opună. Ca un magnet.

— Şi cum trec peste asta?

— Părerea mea e că trebuie să-i cîştigi încrederea lui Justine. S-o faci să țină la tine, spuse Priscilla, părînd tulburată. Înțelegerea pe care am făcut-o... o

să-ți ții cuvîntul? N-o să-i faci rău lui Justine luîndu-i cartea definitiv?

— Am spus deja că am de gînd să i-o dau înapoi. N-am nici cea mai mică intenție să-i fac rău sau să mi-o fac inamică. Ba chiar pe dos.

Priscilla căpătă o expresie puțin uimită.

— Doar n-ai de gînd să fii prieten cu ea după asta, nu?

— E treaba mea.

Priscilla îi studie chipul neclintit.

— Nu uita ce ți-am spus: să nu te încurci niciodată cu o vrăjitoare. Dacă se îndrăgostește de tine, eşti mort. Chiar şi cele mai amabile dintre noi sînt ucigaşe de bărbați. Nu controlăm asta. Toți bărbații din familia mea au murit înainte de vreme, inclusiv tăticul meu. Nu vrei să ai de-a face cu aşa ceva. Nu poți să cîştigi.

— Dar tocmai mi-ai spus să-i cîştig încrederea lui Justine.

— Încrederea, da, dar nu iubirea. După ce faci rost de ce-ți doreşti, pleacă de lîngă ea cît mai repede şi nu te uita înapoi.

* * *

— Sigur te simți bine? întrebă Zoe din nou, punînd ingrediente în cămară.

— Totul e minunat, exclamă Justine în timp ce curăța filtrul industrial de cafea. Mă simt bine, doar că am pierdut caiacul. Dar se poate înlocui. Orgoliul mi-e puțin rănit, însă. M-am simțit ca o proastă cînd mi-am dat seama că m-a prins furtuna.

— Cred că ai fost foarte uşurată să-l vezi pe Jason.

— Mai mult decît uşurată, spuse Justine, hotărînd că nu avea sens s-o facă pe Zoe să se îngrijoreze explicîndu-i că era pe jumătate moartă cînd apăruse Jason.

După ce se întorsese la han, Justine se bucurase să afle că totul mersese bine în absența ei. Annette şi Nita făcuseră curat în camere şi în salon, iar Zoe se ocupase de bucătărie. Nici unul dintre oaspeți nu se plînsese, ci toți se bucuraseră să stea în salonul de citit, lîngă şemineu, cît durase furtuna, iar verişoara ei le adusese gustări şi ceai.

Zoe simți cumva vă Justine nu-i spunea tot ce se întîmplase pe insula Cauldron. După ce ascultă versiunea scurtă a nopții petrecute la far, ea întrebă cu un aer bănuitor:

— Nu s-a întîmplat nimic între tine şi Jason?

În mintea lui Justine apăru imaginea ei în brațele puternice ale lui Jason, cu pielea lui aurie ca lumina soarelui, şi simți cum roşeşte.

— Cred că n-aş fi umană dacă n-aş fi puțin amorezată de el, spuse, încercînd să pară nonşalantă.

— Şi Jason? întrebă Zoe, aducîndu-i în acelaşi timp o rolă de prosoape de hîrtie ca să folosească pe filtrul de cafea. Şi el simte ceva pentru tine?

— Ei bine... asta nu contează.

— De ce nu?

— E opusul meu în toate, Zoe. Face parte dintre cei unu la sută. Are un avion al companiei. Are trei case şi nu locuieşte în nici una dintre ele. Nu pot să fiu cu cineva care e aşa.

Zoe îi aruncă o privire afectuoasă şi exasperată.

— Se poartă frumos cu tine? Te face să rîzi? Îți place să vorbeşti cu el?

După ce Justine dădu din cap aprobator drept răspuns la fiecare dintre întrebările ei, Zoe adăugă:

— Poate că astea sînt singurele lucruri la care trebuie să te gîndeşti.

— Nu e atît de simplu.

— Eu cred că este. Oamenii se folosesc de complicații doar ca să renunțe prea repede.

Zoe o ajută pe Justine să împingă aparatul greu la locul lui, apoi întrebă:

— Cîteva fete vor să ne vedem la sfîrşit de săptămînă. Ai chef de o seară de film?

— Sigur. Dar fă-mi o favoare. Spune-le dinainte să nu mă întrebe nimic despre Jason.

— O să fie nevoie să găseşti o variantă PR pentru ele, spuse Zoe. Altfel n-o să se oprească din întrebat.

— PR adică relații publice? Sau prostii repetate?

— Provocator şi riscant, sugeră Zoe făcîndu-i cu ochiul.

Justine zîmbi şi se apropie de unul dintre dulapuri.

— Unde e mojarul ăla mic, din piatră, pe care-l foloseşti la pisat mirodenii?

— Ți-l aduc eu.

Zoe deschise unul dintre dulapuri, scoase mojarul şi pistilul şi i le aduse lui Justine.

— Pot să te ajut cumva?

— Nu. Mă gîndeam să încerc o mască din ovăz pisat şi miere.

— Să adaugi cîteva picături de lămîie, îi sugeră Zoe întinzînd mîna spre castronul cu fructe. O să-ți lumineze tenul.

Ridică o lămîie coaptă şi i-o oferi verişoarei ei.

— Cît despre ce discutam înainte... încearcă să fii deschisă, Justine. Uneori iubirea apare unde nu te aştepți.

Justine îi aruncă o privire întunecată.

— La fel şi buruienile.

Zoe îi zîmbi.

— Bine. Am plecat.

După ce verişoara ei ieşi, Justine se îndreptă spre căsuța sa, luă grimoarul de sub pat şi-l aduse în bucătărie. Se uită la secțiunea cu poțiuni, tonice şi tincturi, unde găsi rețeta pe care o căuta. O licoare de descurajare, care garantat avea să rupă orice atracție sau ataşament. Dacă-i dădea chiar ea lui Jason paharul, acesta avea să-şi piardă interesul pentru ea cît de curînd.

Fiindcă nu se aştepta ca el să bea din proprie inițiativă licoarea, Justine avea să fie nevoită să i-o dea fără ştirea sa. Se simțea mai mult decît vinovată din cauza asta, dar n-avea de ales. Era pentru binele lui, pînă la urmă. Încerca să-i salveze viața.

Tresări cînd îşi aminti cuvintele lui: „Oricînd cineva spune că e pentru binele tău, garantat vrea să-ți facă rău într-un fel sau altul".

Nu exista un termen pentru situațiile în care trebuia să alegi între două opțiuni la fel de neplăcute? Decise amuzată că într-o astfel de situație se numea că eşti „mîncat".

Ieşi în grădina de mirodenii ca să adune rădăcină de lemn dulce, mentă, pătrunjel şi măghiran. Se întoarse în bucătărie cu o mînă de plante aromate şi încuie amîndouă uşile. Era important să urmeze rețeta la literă şi n-avea de gînd să rişte întreruperi.

Măcină ierburile în mojar, puse mixtura într-o tigaie din cupru şi adăugă apă. După ce lăsă totul la fiert pe aragaz, merse în cămară ca să ia o cutie din carton de pe raftul de sus. În ea erau cîteva ingrediente de bază, printre care mici borcane, sticluțe şi cîteva pachețele de răşină. Măcină puțin mirt şi nişte răşină de dracena şi le adăugă la fiertură.

În timp ce licoarea fierbea, Justine aprinse un mănunchi de crengi de salvie legate împreună şi făcu mişcări largi în toată bucătăria, ca să alunge energiile negative. După ce termină fiertura, Justine strecură amestecul într-un castron mic, făcu puțină curățenie şi se întoarse la masă, ca să termine licoarea. Deschise din nou cartea şi citi în continuare din rețetă, care cerea „lacrimi de fecioară".

— Minunat, spuse Justine către carte pe un ton sarcastic. Sînt destul de sigură că nu intru la categoria fecioare.

În lipsa unor fecioare care să plîngă în hohote, însă, trebuiau să fie suficiente propriile ei lacrimi. Dar cum să se facă să plîngă? Intră în cămară şi găsi lădița în care Zoe ținea ceapa.

— Sper să merite efortul, spuse încet, aşezînd o ceapă mare şi galbenă pe tocător.

O tăie în două, se încordă şi îşi apropie fața de aburii caustici, forțîndu-şi ochii să rămînă deschişi.

Începură să o usture şi să-i curgă aproape instantaneu.

— Fir-ar să fie! spuse cu răsuflarea tăiată, căutînd orbeşte o sticlă mică.

Reuşi cumva să prindă două lacrimi şi, după ce-şi şterse ochii cu nişte şervețele de hîrtie, duse sticla la masă şi folosi o pipetă ca să-o umple cu amestecul din castron.

Acum nu mai rămînea decît să recite vraja, iar licoarea avea să fie gata. Dar cînd întinse mîna spre Triodecad, paginile se mişcară de la sine, iar cartea se închise cu zgomot.

— Hei, protestă Justine, nu te mai juca şi lasă-mă să termin licoarea.

Forță grimoarul să se deschidă şi găsi iar vraja. Recită repede cuvintele, folosindu-şi brațele ca să țină coperțile desfăcute, fiindcă se străduiau să se închidă iar.

— Pasiune nedorită, cu lacrimi de fecioară eşti stropită. Elixir, inima i-o răceşte, pînă cînd iubirea nu şi-o mai doreşte!

Răsuflînd greu din cauza efortului, Justine închise Triodecadul şi-i puse dop sticlei.

— Gata, spuse cu voce tare. Un strop din asta şi Jason n-o să ştie cum să scape mai repede de mine.

Ochii o usturau iar.

— Ceapă proastă, spuse, întinzînd mîna spre încă un şervețel, deşi ceapa feliată era în cealaltă parte a camerei.

* * *

La nouă seara fix, Justine bătu la uşa lui Jason. Strîngea tava de argint mai tare decît era necesar, iar paharele de vodcă şi cuburile de gheaţă se ciocneau cu zgomot. Uşa se deschise. Privirea lui Jason o cuprinse cu totul şi declanşă un carusel de emoţii în interiorul ei — căldură, dorinţă, fascinaţie.

El îi făcu semn să intre şi luă tava, pe care o aşeză pe masă.

„Nu sînt îndrăgostită de el", îşi spuse cînd Jason întinse mîinile spre ea. Deşi parfumul pielii, care mirosea a apă sărată şi senzaţia de confort din braţele lui îi intoxicau simţurile. Deşi i se pusese un nod în gît, de parcă i-ar fi venit să plîngă.

— Poimîine pleci, se trezi spunînd pe un ton stînjenit.

— Şi?

— O să se termine între noi.

— N-o să se termine nimic, spuse el. Abia am început.

— Orice altă femeie ar fi mai potrivită pentru tine. Ştii că eu nu am ce să caut în viaţa ta.

Jason se aplecă şi o sărută pe gît, apoi îi apucă şoldurile în palme şi îi şopti blînd, cu buzele lipite de pielea ei:

— Ba eu cred că o să mi te potriveşti mănuşă. Vino să facem o probă.

Ce bărbat neobrăzat. Obrajii lui Justine ardeau. Abia dacă putea să stea pe loc, fiindcă fiecare terminaţie nervoasă îi tresărea de dor. Nu putu să nu-şi imagineze, numai o clipă... cum ar fi fost să-l simtă în ea.

— Ți-am adus vodca, spuse retrăgîndu-se.

Agitată, îşi aranjă părul şi îşi trase în jos marginea tricoului.

— Ar trebui să bei un pahar. O să te ajute să te relaxezi.

— Nici măcar o sticlă nu m-ar ajuta, îl auzi spunînd din spatele ei.

Justine îşi strînse brațele în jurul taliei şi se apropie de fereastră, ca să se uite la conturul întunecat al căsuței ei. Afară, noaptea era răcoroasă şi întunecată în jurul hanului. Lampa de la uşă avea o aură ca acelea pictate pe icoanele medievale.

— Şi dacă aş fi de acord să-ți vînd casa mea de pe strada Dream Lake? întrebă fără să-l privească. La un preț cinstit. Aşa, ai putea să locuieşti acolo cînd ai vrea să vizitezi şantierul. N-ar trebui să te mai întorci la *Artist's Point*.

— Încerci să mă mituieşti să stau departe de tine?

Justine se înfioră cînd auzi cuburile de gheață zornăind în recipientul lor de pe tavă. Jason ridicase unul dintre paharele de vodcă.

— Nu te mituiesc, spuse. Vreau doar să aranjăm situația în aşa fel încît să nu avem probleme pe viitor.

— Nu poți să nu ai probleme pe viitor, spuse el. Chiar dacă ai găsi o cale să nu-ți mai pese de mine, chiar dacă ai putea să nu-mi mai vorbeşti, ar exista alte probleme. Aşa e viața, o problemă după alta. Nu poți să controlezi nimic din toate astea. Nu poți decît să întinzi mîna după cîte ceva bun atunci cînd ai ocazia, şi să te ții bine de acel lucru, orice s-ar întîmpla.

— Nu pot, spuse ea apăsat. Încerc să te salvez.

Urmă o pauză lungă. Justine auzi paharul coborînd înapoi pe tavă.

— Nu încerca să mă salvezi. Încearcă doar să mă iubeşti.

— Asta ar fi foarte uşor, rosti ea pe un ton chinuit. Atît de ridicol de uşor ar fi să te iubesc, continuă, cu spatele la el. Doamne, mi-aş dori să nu fi rupt niciodată legămîntul. Au avut dreptate, era mai bine înainte. Şi pentru tine era mai bine.

— Nu ai fi fost...

Se opri brusc şi trase adînc aer în piept. Justine se răsuci şi-l văzu sprijinindu-se cu mîinile de masă, cu capul aplecat deasupra paharul gol de vodcă. Era atît de încordat încît prin tricou i se vedeau contururile muşchilor.

— Justine.

Vocea îi sunase ciudat. Băuse licoarea de descurajare. Oare funcţiona? Oare greşise ceva? Jason nu respira cum trebuie. *„Pe oasele lui Hades!"* Oare-l îmbolnăvise?

— Da? întrebă, apropiindu-se precaut.

— Ce-ai pus în vodcă?

Tonul lui fusese înşelător de blînd.

— Poate un strop de amestec de ierburi. Ca un fel de... tonic. Cum te simţi?

Jason respira greu şi înghiţea în sec, iar pielea i se înroşise peste tot.

— Precum un cal de curse care-a luat steroizi.

Justine clătină nedumerită din cap. Nu părea prea bine. Ceva nu mersese cum trebuia.

Atunci Jason o privi, cu pupilele dilatate, semănînd cu două adîncuri de smoală topită.

— Justine, spuse încet, ce naiba mi-ai făcut?

Şaisprezece

— Ar trebui să stai jos, spuse Justine speriată. Îți aduc nişte apă. Eşti...

Se opri, surprinsă. Dintr-o privire observă că Jason era excitat. Foarte excitat. Cu siguranță nu un efect secundar al unei poțiuni de descurajare. Uluită, ea întinse mîna după celălalt pahar de vodcă şi luă o înghițitură mică, abia umezindu-şi buzele.

Un val de căldură o cuprinse dintr-o dată, din cap pînă-n picioare. Simți cum focul îi aleargă prin vene. Între coapse ceva îi zvîcni puternic. Abia dacă reuşea să gîndească prin ceața de dorință şi nedumerire. Şi toate astea de la o singură înghițitură de vodcă.

Iar Jason băuse tot paharul.

— E exact pe dos decît am vrut! exclamă frustrată. Oare ce n-a mers?

Jason luă un pumn de gheață şi o duse la ceafă. Gheața se topi de parcă ar fi fost aruncată într-o tigaie încinsă. Pîrîiaşe strălucitoare începură să-i curgă pe gît şi mai jos, pe tricou. Respira printre dinți, întretăiat, tremurînd.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse Justine nefericită, întinzînd mîna ca să-l atingă, apoi trăgînd-o înapoi ca arsă cînd el îi aruncă o privire amenințătoare. N-am

vrut să... N-ar fi trebuit... Ce te-ar ajuta? Mai multă gheață? Să dau drumul la apă rece în baie?

Jason nu păru că aude. Îşi trecu mîinile reci şi ude pe față, pe bărbie. Pomeții înalți îi erau îmbujorați, genele lungi şi negre, ude. Îşi scoase tricoul, îl mototoli şi îşi şterse cu el umerii şi ceafa. Pentru un moment, Justine nu putu decît să se uite fix la el.

— Îmi pare rău, spuse din nou. Înrăutățesc încontinuu situația.

Muşchii puternici ai spatelui lui tresăriră cînd îl atinse, de parcă şi cea mai mică presiune ar fi fost tortură. Justine îşi puse cu regret obrazul pe pielea lui fierbinte. Jason se întoarse încet, de parcă o mişcare bruscă ar fi putut să-l facă să-şi piardă controlul. O strînse la piept, iar ea simți în el tensiunea înfometată a unui leopard care se pregăteşte să atace.

— Am urmat rețeta întocmai, reuşi să spună. Ar trebui să funcționeze.

Jason îşi plimbă buzele pe pielea ei, pînă la intersecția dintre gît şi umăr, sărutînd-o apăsat.

— Reacție paradoxală, spuse.

— Ca atunci cînd antidepresivele dau gînduri suicidare sau...

Tresări cînd simți că el încerca să-i desfacă blugii. Nasturele de sus se desfăcu, fermoarul coborî cu un şuierat.

— Sau atunci cînd analgezicele îți dau dureri de cap...

I se tăie răsuflarea cînd el băgă mîna în blugii ei, pe la spate, pe sub lenjeria intimă.

— Te vreau, îi spuse cu buzele lipite de pielea ei.

Sper că sentimentul e mutual.

— Da, dar...

— Pentru că nu scapi de-aici fără să te culci cu mine.

Justine făcu ochii mari. Nu putea să gîndească în timp ce el o mîngîia, căutîndu-i corpul cu gura şi cu mîinile. O şocau lucrurile pe care el le şoptea cu fiecare răsuflare întretăiată... voia să-i sărute, să-i atingă şi să facă proprietatea lui fiecare părticică a ei, s-o facă să cerşească, s-o facă să aibă un orgasm aşa puternic încît să i se pară că fusese întoarsă cu susul în jos.

— Şi voiam toate astea, fir-ai tu să fii, spuse încet, chiar şi înainte să-mi pui drogul violului în pahar.

— N-a fost vorba de aşa ceva, protestă ea. Am pregătit o licoare de descurajare ca să te fac să nu mă mai vrei.

El îşi apăsă buzele deasupra pielii ei, sărutîndu-i gîtul cu pasiune.

— Ţi se pare că sînt descurajat? întrebă, trăgîndu-i blugii în jos şi apucîndu-i fundul cu amîndouă mîinile.

Ea închise ochii pe jumătate şi lăsă capul pe spate, iar el o trase mai aproape, lipind-o de corpul lui aprins.

— Nu, spuse ea pe un ton pierdut. Dacă vrei, pot să mă duc să caut un antidot.

— Am eu deja unul.

Îi trase tricoul peste cap şi începu să-i desfacă sutienul. Justine simţi blugii alunecîndu-i la podea şi călcă afară din ei cu neîndemînare. Jason îi aruncă lenjeria cît colo şi-şi scoase şi el blugii, privind-o de

parcă se aştepta ca ea s-o ia la fugă. N-aveau să vorbească înainte, să scadă lumina lămpii, să închidă fereastra, să-şi pună hainele frumos pe scaun. Exista posibilitatea destul de mare să nici nu ajungă pînă în pat.

O trase lîngă el, la pieptul lui, sărutînd-o fără oprire, ba cu blîndeţe, ba cu nesaţ. Căldura trupului îi era insuportabilă, pielea abdomenului şi a pieptului şi a sexului fierbinţi, arzînd. Justine îşi feri gura, cu răsuflarea tăiată. Aerul era ca într-o saună şi îi ardea plămînii. Jason întinse mîna spre masa din spatele ei şi luă în pumn nişte gheaţă, pe care o lipi de sînul ei, apoi o plimbă în jos, spre abdomen. Justine tremură şi răsuflă uşurată. Jason îi prinse un sfîrc în gură şi sorbi umezeala rămasă în urma mîinii sale. Mai luă gheaţă de pe tavă şi şi-o trecu pe piept, apoi băgă în gură un cub.

Arzînd, dezorientată, Justine se sprijini de marginea mesei din spatele ei în timp ce Jason se aplecă. Lăsă privirea în jos şi părul îi acoperi chipul. Îi simţi mîinile reci pe coapse, cu degetele care mîngîiau în sus, spre locul în care pielea ei era chinuitor de sensibilă. Simţi cum îi desface trupul şi tresări, scoţînd un sunet incoerent cînd el o sărută cu gura îngheţată, atingîndu-i cu limba carnea moale, desenînd cercuri reci în jurul centrului ei vulnerabil. Justine suspina cu fiecare răsuflare, străduindu-se să rămînă tăcută, deşi i se părea imposibil. Îşi astupă gura cu mîna, ca să oprească un ţipăt, şi încercă să-i împingă capul la o parte.

Simți o atingere neruşinată, lentă, cu limba, auzi un murmur gutural, apoi Jason se ridică şi o împinse spre pat, dar picioarele ei erau prea amorțită ca să poată s-o ducă. El o ridică fără nici o dificultate şi o duse pînă la salteaua pe care o aşează cu fața în sus.

Justine îşi desfăcu pulpele, fără ruşine, şi îşi ridică mîinile deasupra capului, lipsită de apărare. Era foarte aproape de orgasm, cu chipul îmbujorat şi amețită. Întinse mîinile după el şi îl trase deasupra, căutîndu-i buzele. El o sărută adînc, atît de priceput încît o făcu să geamă chiar atunci, şi îi desfăcu mai mult coapsele, pătrunzînd-o cu o mişcare fermă. Justine ridică genunchii şi îi primi greutatea delicioasă deasupra ei.

O peliculă de sudoare îi dădea pielii lui un luciu metalic, iar lumina îi aluneca de-a lungul venelor de pe brațe şi de pe gît. Închisese ochii şi se încruntase de parcă ar fi simțit durere. Se mişca repede, vehement, fără să se oprească, aşa cum îşi dorea şi ea. Justine se mişca în acelaşi ritm cu el, ridicîndu-şi şoldurile, din ce în ce mai aproape de el, pînă cînd amîndoi gemură şi, cutremurîndu-se, fură cuprinşi de plăcerea atotcuprinzătoare. Jason rămase nemişcat în interiorul ei, iar Justine simți căldura eliberării lui.

Pînă la urmă el se rostogoli la o parte şi o trase după el. Respira mai rar, pieptul i se ridica şi îi cobora cu mişcări egale. Erau încă încătuşați unul în trupul celuilalt, Justine îi simțea încă pulsul şi tremurul corpului în corpul ei.

Avea să regrete mai tîrziu, dar în acea clipă nu putea să se convingă să plece. Tresări cînd el se retrase.

— Eşti încă...

— Da, rosti el pe un ton sec. N-am luat niciodată Viagra, dar din cîte-mi dau seama, ai reuşit să faci un înlocuitor pe cinste.

— Îmi pare foarte rău. Chiar n-am vrut să-ți fac aşa ceva.

Văzînd că el nu spunea nimic, ea întrebă încet:

— Eşti furios pe mine?

— Da, dar mi-e greu să mă concentrez atunci cînd mă înec în endorfine.

Ea zîmbi puțin şi se relaxă alături de el. Jason îi mîngîie cu lentoare sînul.

— Încă mai iei anticoncepționale?

Ea răspunse dînd afirmativ din cap.

— Am încălcat regula cu prezervativul. Îmi pare...

— Nu trebuie să-ți tot ceri scuze.

Îi prinse sfîrcul între degete şi trase încet. Nimeni nu o mai ținuse niciodată în brațe atît de mult după sex, şi nici nu-şi dorise vreodată asta. Mîinile lui Jason, însă, erau blînde şi îi făceau plăcere, mîngîind-o şi făcînd să înflorească în ea noi şi noi fiori.

— Nu e o problemă atîta vreme cît nu mă îndrăgostesc de tine, se auzi spunînd.

— Dar o să te îndrăgosteşti.

Replica fusese suficientă ca s-o trezească din euforie. Se ridică într-un cot şi se încruntă la el.

— Ba nu. Singurul motiv pentru care sînt cu tine-n pat e că suferi de una dintre urgențele acelea care durează patru ore, despre care spun mereu la televizor.

— Provocată de tine, îi atrase el atenția.

— Da, şi încerc să te ajut, dar ți-aş fi recunoscătoare dacă n-ai încerca să transformi asta în ceva romantic sau încărcat emoțional.

El îi răspunse pe un ton blînd, dar sec:

— Ce ți-ar plăcea să fac.

Justine se gîndi un moment.

— Spune-mi cele mai rele lucruri despre tine. Convinge-mă să nu mă îndrăgostesc de tine.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare şi-o trase jos din pat. Justine îl urmă în baie.

— Spune-mi cîteva dintre obiceiurile tale proaste, insistă. Laşi prosoape ude pe pat? Îți tai unghiile în sufragerie?

— Nu.

Jason intră la duş şi îi făcu semn să i se alăture.

— Atunci ce?

Justine rămase alături de el, cutremurîndu-se de plăcere cînd apa caldă îi atinse trupul.

— Nu eşti perfect. Trebuie să fie ceva.

Jason luă săpunul şi făcu clăbuc în palme.

— Cînd mă îmbolnăvesc, sînt ca un bull terrier turbat, îi spuse, începînd s-o spele cu mîinile lui mari şi alunecoase. În timpul filmelor atrag mereu atenția asupra scăpărilor din scenariu în timp ce toată lumea încearcă să urmărească acțiunea.

Văzînd că Justine zîmbea, se aplecă şi o sărută.

— Uneori, în timpul cîte unei discuții în contradictoriu, scot telefonul şi caut informații ca să dovedesc că am dreptate, apoi revin în conversație cînd oricum nu mai e relevant ce-am descoperit.

Se opri puțin.

— Las cutii goale în frigider. Oricînd dau de un bol cu amestec de nuci, mănînc toate migdalele şi nucile caju şi las alunele pentru ceilalți. Uneori, cînd nu pot să dorm noaptea, corectez la întîmplare paginile altora de pe Wikipedia.

O sărută din nou, sorbindu-i rîsul de parcă ar fi putut să-i simtă gustul.

— Acum spune-mi şi tu ce defecte ai.

Justine trecu în spatele lui ca să-l săpunească şi îi admiră contururile puternice ale trupului.

— Fluier cînd şterg podelele sau dau cu aspiratorul. De obicei, începutul melodiei ăleia a celor de la Black Keys, care apare în reclame. Într-o zi am fluierat atît de mult că Zoe a venit după mine cu o spatulă.

Se opri cînd îl auzi rîzînd încet.

— Cînd mă plictisesc, continuă, cumpăr lucruri de care n-am nevoie, de pe Internet. Şi pot să mă opresc din orice fel de joc chiar în toiul lui şi să nu mă mai întorc la el niciodată.

— Serios? Cum reuşeşti? Jason părea cu adevărat nedumerit.

— N-am putere de concentrare a atenției. Îmi place şi să le dau sfaturi celor care nu-mi cer sfatul.

Întinse mîinile în jurul lui, cu palmele alunecoase de la săpun, şi îi prinse penisul între ele.

— Şi, după cum ai descoperit de curînd, le dau afrodiziace oaspeților nevinovați ai hanului.

Jason era excitat şi respira sacadat.

— E un obicei al tău? reuşi s-o întrebe.

— Tu eşti primul, de fapt.

— O să fiu şi ultimul.

Ea strînse degetele şi le lăsă să alunece în sus şi-n jos pe trupul lui.

— Cum îţi place? şopti cu buzele lipite de spatele lui ud. Aşa? Sau... aşa?

— E...

Jason se văzu nevoit să mai tragă o dată aer în piept.

— Doamne. Da, aşa.

Aplecă puţin capul şi se sprijini de perete, cu pieptul tresăltînd. Justine se lipi de spatele lui şi-l mîngîie, în timp ce apa curgea peste ei şi în aer se ridicau vălătuci de abur alb. Jason spuse ceva pe un ton scăzut, o alintă, blestemă, iar ea se bucură să-i audă plăcerea în voce. Îl strînse mai tare şi mişcă mîna mai repede, provocîndu-i senzaţii puternice, adunînd căldură. Jason se eliberă cu un sunet răguşit, neputincios, iar ea îl alintă şi continuă să-i facă plăcere, fericită să-l simtă tremurînd puternic, masculin.

Jason opri duşul şi îi şterse pe amîndoi cu un prosop mare şi alb.

— E rîndul tău.

Ea clătină din cap.

— Eu n-am nevoie de nimic.

Jason îi cuprinse capul în palmă, cu grijă, şi se aplecă cu gura aproape de urechea ei.

— Ai nevoie de ce vreau eu să-ţi dau, îi şopti, trimiţîndu-i fiori pe şira spinării.

O conduse înapoi în pat, trase la o parte cuverturile şi o ajută să se întindă pe cearceaf. Se aplecă deasupra ei, îi mîngîie trupul cu degetele,

desenînd harta celor mai sensibile terminații nervoase. Ea se mișcă nerăbdătoare și-i ceru să se grăbească, dar el avea de gînd să facă lucrurile în ritmul lui, lent precum un apus de vară. Continuă să o mîngîie pînă cînd Justine tăcu și rămase nemișcată, respirînd adînc. Pe piele îi dansau valuri de căldură oriunde o atingea el, oriunde o săruta.

Învățase deja multe despre ea și se folosea de asta ca să se joace. Se așeză între coapsele ei și îi linse pielea fină a sexului, trăgînd cu buzele, iar cînd dorința deveni insuportabilă, ea suspină și-l împinse, dar el o prinse de mîini și-o ținu strîns, obligînd-o să rămînă nemișcată și să accepte ce-i oferea. Senzațiile îi ajungeau pînă în creștet, iar Justine tresărea cu fiecare atingere a lui care-i purta plăcerea prin vene și făcea scîntei să-i strălucească sub pleoape. Picioarele i se desfăcură și degetele i se curbară. Era la marginea unei explozii de plăcere, dar el se opri și se ridică.

Deliberat, o prinse sub greutatea lui și o pătrunse lent, cu forță. Îi ridică mîinile deasupra capului și o privi cu ochii lui întunecați, făcînd o mișcare circulară, înnebunitoare. Ea se zbătu, tensionată, în agonie, spunînd cuvinte incoerente.

— Acum, te rog, te rog...

Îl auzi rîzînd în timp ce făcea dragoste cu ea încet, făcîndu-i trupul să zvîcnească neputincios.

Mai tîrziu, noaptea, se trezi cu mîinile lui mîngîind-o, cu gura lui pe sîni. Gemu cînd el o pătrunse și lăsă capul pe brațul cu care o sprijinea. Senzațiile o traversară ca niște unde, transformîndu-se în valuri care nu se mai opreau.

Orele treceau, amestecate într-o fantezie lungă şi întunecată. Justine nu bănuise niciodată că plăcerea putea să fie atît de variată, atît de amețitoare. Şi mai erau şi conversațiile, cînd stăteau unul lîngă altul şi îşi savurau cuvintele de parcă ar fi fost săruturi.

— Cum a fost la mînăstire? şopti Justine, dorindu-şi să afle mai multe despre o experiență cu totul străină ei. Ți-a plăcut acolo?

El o mîngîie încet pe spate.

— Nu. Dar aveam nevoie de experiența asta.

— De ce?

— Obosisem să am impresia că nimic nu contează, că fac totul pe pilot automat. Tradiția Zen ne învață că totul e important. Chiar şi o sarcină minoră, ca spălatul unei farfurii, merită să fie făcută bine. Asta te ajută să fii prezent, să nu pierzi zile şi săptămîni de viață.

Justine îşi sprijini capul de umărul lui, cu mîna desfăcută deasupra inimii sale.

— A trebuit să meditezi mult?

— Serile. Ziua începea cu o prelegere la care participa toată lumea, la ora patru dimineața. După aceea luam micul dejun şi lucram, de exemplu curățam grădina de buruieni sau tăiam lemne. După-amiaza, fiecare discipol avea o întîlnire privată cu maestrul templului, Roshi. După cină urma meditația. Roshi ne dădea fiecăruia cîte o întrebare. Cît timp meditezi asupra acesteia, încerci să-ți liniştești mintea şi să-i pricepi sensul. Unii se străduiesc ani în şir să găsească răspunsuri.

Degetele lui îi atinseră lanțul de la gît şi îi urmăriră şerpuirea, iar el continuă:

— Într-o noapte, în timp ce meditam, am avut o viziune. Eram într-un templu şi mă îndreptam spre o umbră care avea exact forma mea. Mi-am dat seama că eu eram templul, iar forma aceea era locul gol în care ar fi trebuit să-mi fie sufletul.

Justine simți un fior neplăcut şi un val de compasiune.

— I-ai spus lui Roshi despre vis?

Jason aprobă din cap.

— Nu i s-a părut că lipsa sufletului e ceva grav. M-a sfătuit să accept. Absența e un concept cheie în filozofia budistă. E o parte a drumului către iluminare. Din păcate, s-a dovedit că eu nu sînt un budist cum trebuie, adăugă puțin amuzat.

— Eu m-aş descurca mai prost ca tine. Nu pot să sufăr întrebările fără un răspuns clar.

Justine ridică privirea şi întrebă:

— Deci nu ai ajuns să accepți lipsa sufletului?

— Tu ai fi acceptat-o? întrebă el cu o tristețe amuzată.

Ea ezită, apoi clătină din cap. Nu. Probabil că ar fi făcut exact ca şi el. Ar fi încercat să umple golul cu formă de suflet.

* * *

Dimineața de după, bineînțeles, se dovedi înfiorătoare. Justine se trezi devreme din obişnuință şi reuşi să se strecoare afară din cameră înainte ca

Jason să deschidă ochii. O durea tot trupul, era neîndemînatică din cauza epuizării şi aproape bolnavă de îngrijorare. Blestemînd şi împiedicîndu-se, merse la căsuţa ei şi făcu duş cu apa pe cît putea să suporte de fierbinte.

Se uită în oglindă şi văzu că avea cearcăne închise la culoare şi ochii injectaţi. Pe gît avea urma vagă a zgîrieturilor obrazului neras al lui Jason. Gemu şi îşi ridică părul într-o coadă strînsă, apoi se dădu cu o cremă amestecată cu fond de ten.

După ce bău o cafea şi luă două pastile de ibuprofen, puse mîna pe telefon şi o sună pe Sage. Existau puţini oameni pe care putea să-i sune la acea oră, dar Sage se trezea mereu devreme.

— Bună dimineaţa, spuse aceasta pe tonul ei vesel dintotdeauna. Ce mai faci, Justine?

— Sînt bine. Voi?

— Minunat. Am petrecut toată ziua de ieri culegînd soc. Data viitoare cînd vii o să facem clătite cu sirop de soc.

— Sună bine, spuse Justine şi îşi frecă obosită fruntea. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta...

— Nu mă deranjezi.

— Am o întrebare la care speram să poţi să mă ajuţi să răspund. Ieri am pregătit o licoare care nu şi-a făcut efectul, şi aş vrea să-mi dau seama de ce.

— Povesteşte-mi cum ai făcut.

Alchimia era specialitatea lui Sage — nimic nu-i plăcea mai mult decît să amestece poţiuni magice. În trecut predase cursuri despre uleiuri, pudre, elixiruri, alifii şi unguente. Ştia ce ingrediente pot fi înlocuite şi

cu ce sau care puteau fi adăugate ca să potențeze amestecul.

— A fost o licoare de descurajare, spuse Justine. Am decis să i-o dau ieri lui Jason.

— O idee foarte bună.

— Aşa mi s-a părut şi mie, dar nu a funcționat.

— Eşti sigură? E nevoie să aştepți să-şi facă efectul.

— Sînt destul de sigură, spuse Justine, foindu-se nerăbdătoare la amintirea tuturor acrobațiilor sexuale din noaptea de dinainte.

— Eşti sigură de calitatea ingredientelor pe care le-ai folosit? Ai curățat ritual spațiul înainte?

— Da.

Justine îi povesti exact ce făcuse şi îi recită toate elementele rețetei.

— Oare din cauză că am pus licoarea în vodcă? Oare o strică alcoolul?

— Nu, rosti Sage pe un ton gînditor, n-ar trebui să conteze.

— Poate pentru că nu sînt fecioară?

Tăcere.

— Era nevoie de lacrimi de fecioară, spuse Justine, dar n-am crezut că e vreo diferență dacă nu sînt... ştii tu, nevinovată, aşa că am...

— Justine, vrei să spui că ai pus literalmente lacrimi în licoare? Ai plîns?

— Ei bine, da. Am văzut şi ingrediente mai ciudate în amestecuri. Nu m-am gîndit prea mult la asta.

Sage vorbi pe un ton blînd, dar apăsat:

— „Lacrimile fecioarei" e denumirea unei plante, draga mea.

— O plantă?

— O buruiană care se mai numeşte şi campioana vezicii. E în cartea de botanică pe care ți-am dat-o. Ai promis că o citeşti pe toată.

— Am sărit peste unele părți, recunoscu Justine. E greu să nu adorm cînd citesc despre plante.

— Dacă intenționezi să practici magia chiar şi la cel mai de bază nivel, Justine, trebuie să studiezi şi să te pregăteşti temeinic. Fără să sari peste pasaje şi fără să improvizezi. Sper că licoarea nu i-a făcut rău lui Jason?

Justine era prea obosită ca să fie delicată.

— Adică în afară de faptul că l-a făcut să fie excitat ca un motan cu trei ouă?

— Vai de mine!

Urmă o pauză nesigură.

— Vrei să mai faci o dată licoarea?

— Nu. Jason pleacă mîine dimineață.

— Slavă lui Hecate, răspunse Sage imediat.

— Da. N-ar fi trebuit să rup legămîntul, Sage. Nu ştiam că o să deschid cutia Pandorei.

— N-a fost vina ta. După ce m-am mai gîndit am ajuns să regret decizia pe care am luat-o în locul tău cu atîta timp în urmă. A fost o greşeală, deşi făcută cu cele mai bune intenții. Cercul golfului de cristal e un grup talentat de vrăjitoare, dar n-aş spune că etica magiei a fost vreodată punctul nostru forte, adăugă pe un ton puțin amuzat.

— Ai spus mereu că magia e un lucru bun atîta vreme cît nu face rău nimănui. Mi-ai spus că de asta multe vrăji se încheie cu „şi să nu faci rău".

— Da, dar cum să ştim dacă o vrajă face sau nu rău? Nu putem fi sigure de repercusiuni. Asta a fost dilema noastră cînd Marigold ne-a cerut să facem legămîntul, dar ne-a convins că o să te scutească de suferință.

— S-ar putea să fi avut dreptate, spuse Justine cu regret.

Sage oftă încet.

— Of, Justine. Ieri toată ziua mi-am amintit cum a fost cînd l-am pierdut pe Neil. Chiar şi acum am momente în care mi se taie respirația cînd îmi amintesc că el nu mai e, dar sînt cadouri pe care le primim numai pierzînd.

— Nu vreau să mă gîndesc la beneficiile pierderilor, spuse Justine. Nu vreau decît ca Jason să fie în siguranță.

— Şi o să fie?

Justine ştia că Sage voia să întrebe de fapt dacă era îndrăgostită de el.

— Nu ştiu, spuse, strîngînd telefonul în mînă. Mi-e frică. Nu ştiu cît de departe am ajuns. Îmi tot spun că nu se poate întîmpla atît de repede. Nu pot să mă îndrăgostesc de cineva pe care abia l-am cunoscut.

— Ba sigur că poți, răspunse Sage cu blîndețe. Inimile unora dintre noi sînt foarte eficiente la asta.

Justine simți un nod în gît.

— Dacă l-am pus în pericol, trebuie să repar situația, spuse. Trebuie să existe un răspuns în Triodecad. Trebuie să pot să fac ceva.

— Drăguța mea, săraca de ține, nu crezi că am încercat totul ca să-l salvez pe Neil? Nu crezi că mama ta a vrut să-l salveze pe tatăl tău? Orice o să faci o să înrăutățească lucrurile. Sacrificiul e definiția blestemului ăstuia.

Un sacrificiu uman. Acela era prețul cînd iubeai pe cineva ca ea?

— Mi-ai spus odată că în magie nimic nu e imposibil, ci doar improbabil.

— Da. Dar ți-am spus şi că nu trebuie să încercăm să facem improbabilul. Că nu e cazul să te amesteci în treburi de viață şi de moarte. Că asta ține de tărîmul spiritual al magiei înalte, care e mai presus de puterea noastră. Ar însemna să ne asumăm rol de zei în scopuri umane. Şi asta niciodată nu se termină cu bine.

Şaptesprezece

Jason petrecu mare parte a zilei stînd la masă cu Alex Nolan şi semnînd teancuri de documente, supravegheați de avocați şi de un agent imobiliar. Un contract preliminar de design, scrisori de intenție legate de vînzare-cumpărare, termenii folosiți, datele evenimentelor, obligațiile şi transferul proprietății. Jason le semnă pe fiecare eficient şi fără ezitare.

Voia să facă un institut pentru tineri încă de cînd avusese primul mare succes la *Inari*. Ştia că trebuia să facă măcar un lucru bun pe lume înainte s-o părăsească definitiv. Era mai bine să folosească banii ca să creeze un loc unde oamenii să aibă parte de conexiune şi comunitate, să învețe lucruri care să le facă viețile mai bune.

Decizia de-a fonda institutul pe insula San Juan fusese uşurată de faptul că aşa avea să fie mai aproape de Justine. Gîndul la ea îi zăbovi în minte ca un parfum delicat de toamnă, de pămînt, frunze şi ploaie. Ei doi se potriveau unul cu celălalt în acelaşi fel în care întunericul era completat de lumină şi noaptea de zi. „Inyodo" era cuvîntul japonez pentru asta. Dacă Justine ar fi fost dispusă să-i facă loc în viața ei, el nu ar fi lăsat nimic să-i stea în cale.

Pe măsură ce trecea timpul, Jason era din ce în ce mai supărat, deşi nu surprins, că Justine nu-i răspundea la telefon. Zoe îi spusese că verişoara ei nu era la han. Jason ştia exact de ce nu voia să dea ochii cu el. Încerca să se împace cu ideea că se întîmplase ce se întîmplase între ei şi cu siguranță să gîndească o strategie ca să îi facă față lui.

Îşi stăpîni nerăbdarea şi începu să-şi facă bagajul pentru a doua zi dimineață. Pe măsură ce se apropia seara şi Justine nu dădea nici un semn, Jason decise să iasă la cină cu restul celor de la *Inari*. Alex şi logodnica lui, Zoe, acceptaseră să-i însoțească şi să sărbătorească semnarea actelor preliminare pentru construcția de la Dream Lake.

— N-am vorbit toată ziua cu Justine, îi spuse Jason pe un ton degajat lui Zoe, la cină. Sper că totul e în regulă.

— Da, e bine, răspunse Zoe, iar pielea ei ca de porțelan se îmbujoră. A fost foarte ocupată cu diverse sarcini.

— Toată ziua? nu rezistă Jason.

Zoe părea stînjenită şi puțin tristă. Îi răspunse încet, ca să n-o mai audă nimeni altcineva.

— Justine a zis că are nevoie de puțin timp singură.

— În ce dispoziție era?

— Ei bine... tăcută.

Zoe ezită înainte să adauge:

— Mi-a spus că i s-a îndeplinit o dorință şi că e cel mai rău lucru care ar fi putut să i se întîmple.

Jason îi aruncă o privire nelămurită.

— Ce şi-a dorit?

După ce ezită multă vreme, Zoe răspunse fără să se uite la el:

— Cred că pe tine.

* * *

Lumina era aprinsă în căsuța lui Justine atunci cînd Jason se întoarse la han, după cină. El aşteptă pînă cînd toată lumea se linişti şi merse la culcare înainte să traverseze pajiştea. Noaptea era calmă şi stelele sclipeau de parcă ar fi transmis mesaje codate. Luna, în formă de seceră, părea gata să taie o felie din cerul întunecat. O pasăre de noapte strigă răguşit, zburînd prin umbre după fluturi de noapte.

Jason bătu la uşă. I se strînsese stomacul. Era obişnuit să-şi asume riscuri. În trecut acceptase afaceri care presupuneau sume imense de bani şi lansase jocuri care aveau potențial să distrugă compania dacă nu aveau succes. Şi pe toate le făcuse fără să clipească, dar nimic nu îl tulburase la fel de mult ca gîndul că ar fi putut s-o piardă pe Justine.

Uşa se deschise încet şi o dădu la iveală pe tînăra cu părul ridicat în coadă şi cu tenul curat, proaspăt demachiat. În poziția corpului ei era ceva de-o tristețe inimaginabilă, o încovoiere care semăna cu o tulpină frîntă de floare. Jason se trezi că-şi dorea din tot sufletul s-o consoleze, s-o ajute să se liniştească, să-i facă plăcere.

— Mi-a fost dor de tine astăzi, spuse.

Ea înghiți în sec.

— Am avut treabă.

Jason duse mîna la bărbia ei încordată şi îi ridică faţa ca să se uite în ochii ei obosiţi.

— Vorbeşte cu mine cinci minute. Te rog. Nu pot să plec mîine dimineaţă fără să lămurim înainte cîteva lucruri.

Justine începu să clatine din cap chiar înainte ca el să termine propoziţia.

— Nu avem ce să lămurim.

Jason o privi fix, cîntărindu-şi opţiunile. Farmec. Seducţie. Mită. Nu excludea nici cerşitul.

— Avem de discutat cel puţin un lucru.

— Care?

El răspunse pe un ton egal, ca şi cînd ar fi făcut o afacere:

— Am venit să mă plîng de camera mea.

Ea îl privi bănuitor.

— Care e problema?

— Patul e prea tare. Şi cearceafurile sînt aspre.

Văzînd că Justine avea de gînd să-i dea argumente împotriva evaluării sale, adăugă:

— Şi mi s-a ofilit orhideea.

— Încearcă să-i pui apă.

— Patului?

Justine se străduí să pară severă.

— Orhideei. Nu am ce să fac în privinţa patului. În plus, tu ai insomnii, aşa că oricum nu dormi.

— Vreau să te ţin în braţe în noaptea asta, spuse el. Fără sex. Vreau doar să stau lîngă tine cît dormi.

Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată, dar lui i se păru că vede o strălucire de amuzament în ochii ei.

— Ba pe naiba.

— Bine. Vreau sex, recunoscu el. Dar după aceea te-aş lăsa să dormi.

Zîmbetul vag dispăru.

— Nu pot să fiu iar cu tine. Nu mă pune să explic, pentru că ştii de ce.

Jason întinse mîna spre ea, fiindcă nu mai putea să se abţină.

— Nu e doar decizia ta. E şi a mea.

— Nimic din tot ce-ai putea să spui...

— Spune-mi ce vrei, Justine. Nu ce te sperie, nu ce ai decis deja. Spune-mi ce-i aici.

Îi puse mîna în centrul pieptului şi apăsă palma deasupra inimii ei care bătea repede.

Ea clătină din cap, părînd tulburată şi încăpăţînată.

— Nu vrei să recunoşti? întrebă el pe un ton blînd şi puţin ironic. Ce laşă mică eşti. O spun eu în locul tău, atunci. Mă vrei. Eşti îndrăgostită de mine. Ceea ce înseamnă că deja nu mai am prea mult timp.

— Nu spune asta, se răsti Justine, încercînd să se retragă.

El nu-i dădu voie, ci o strînse în braţe, înconjurînd-o cu căldura lui.

— Sînt un mort umblător, spuse cu vocea înfundată în părul ei. Sînt pe ducă. Mi s-a copt gîsca. Mi-a sunat ceasul. Mă ia cel de sus.

— Termină! strigă ea. Cum poţi să glumeşti cu aşa ceva?

El o strînse mai tare în braţe.

— Unul dintre avantaje, atunci cînd nu ai suflet, e că nu ai de ales şi trebuie să trăieşti momentul. Orice moment în care te am în braţe e unul bun, spuse, apoi o sărută pe creştet. Lasă-mă să intru, Justine. Mă simt singur aici, afară.

Justine rămase nemişcată. Răsuflă adînc, întretăiat. Cînd ridică privirea, în ochii ei se citea o emoţie puternică.

— Numai cîteva minute, spuse, apoi se dădu la o parte şi el traversă pragul.

Imediat ce închise uşa, Jason o trase aproape pînă cînd erau cu totul lipiţi unul de altul. Îi apucă încheieturile şi i le puse pe după gîtul său. Respiraţia ei sacadată îi atingea pielea într-un ritm speriat.

— Ajută-mă să fac ce e bine, îl imploră ea.

— Asta e bine.

Jason îi cuprinse capul în palme şi i-l sprijini de umărul lui. I se părea nebuneşte de bine s-o ţină în braţe, să aprindă iar cărbunii nopţii de dinainte.

— Mîine plec, îi spuse, dar mă întorc în cel mult o săptămînă. Trebuie doar să fac cîteva aranjamente.

— Ce fel de aranjamente?

— Restructurări. Nu există nici un motiv care să mă împiedice să deleg cîteva dintre responsabilităţile pe care le am la *Inari.* Lucrurile pe care numai eu pot să le fac o să fie făcute de la distanţă sau o să aştepte pînă ajung înapoi la birou.

Justine vorbi pe un ton uluit:

— Ce încerci să-mi spui?

Jason îi urmări cu vîrful degetului marginea delicată a urechii, apoi îi sărută lobul.

— Vreau să fac parte din viața ta. Trebuie. Fiindcă tu eşti nevoită să rămîi la han ca să lucrezi, o să vin eu pe insulă cît pot de des.

— Şi unde... unde o să stai?

— Depinde de tine.

— Vreau să pleci. Definitiv.

— Pentru că nu ții la mine? Sau pentru că ții?

Justine nu-i răspunse şi nu se uită la el, aşa că Jason continuă s-o țină în brațe şi încercă să-i interpreteze tăcerea.

— Îi pierd pe toți cei la care țin. Am pierdut-o pe mama pentru că n-am putut să fiu cum voia ea. L-am pierdut pe Duane pentru că n-a putut să accepte că sînt cum sînt. Acum tu îmi ceri să țin la tine, ştiind că o să te pierd. Ei bine, nu pot să fac asta.

Sentimentul că fusese învinsă dădea fiecărui cuvînt greutatea unei cărămizi pe care s-o folosească la zidul pe care-l construia între ei. Se desprinse din brațele lui şi se întoarse cu spatele.

Jason voia s-o aibă şi n-avea de gînd să lase nimic să-i stea în cale. Dumnezeu ştia că el nu se dăduse niciodată înapoi de la luptă.

— Ți-e teamă că s-ar putea să mor? întrebă. Sau că s-ar putea să nu mor?

Justine se răsuci cu fața la el, înroşindu-se pe măsură ce pricepea implicația din cuvintele lui.

— Nemernicule! exclamă.

— Şi dacă nu mor? insistă el, devenind de neclintit. Dacă rămîn cu tine destul cît să fie nevoie să te descurci într-o relație adevărată? Compromisuri, intimitate, iertare, sacrificiu... poți să faci față la toate astea? Nu ştii.

Justine se uită urît la el.

— N-o să fii aici destul cît să aflu.

— Toată lumea moare, spuse el. Cînd iubeşti pe cineva, îți asumi riscul ăsta.

Justine îşi ascunse fața în palme, evident înclinată spre puțin dramatism.

— Eu încerc să fac ce-i mai bine pentru tine, încăpățînat enervant ce eşti!

El o strînse în brațe destul de tare încît ea să-şi dea seama că era puternic şi hotărît.

— Tu eşti cel mai bun lucru pentru mine şi nu o să îți întorc spatele ca să fug din cauza unei superstiții nebuneşti.

— Nu e o superstiție. E... cauzalitate supranaturală. O să se întîmple. Şi să nu susții că nu crezi în paranormal, domnule „n-am suflet".

Jason zîmbi.

— Ca budist, nu trebuie să fiu consecvent.

Justine scoase un sunet furios şi încercă să-l dea la o parte, dar el o ținu cu uşurință pe loc şi se aplecă să o sărute, desfăcîndu-i buzele cu buzele lui. Justine se cutremură şi se lipi cu totul de el, mîngîindu-l pe spate. Jason simți cum prin corpul ei trece o vibrație subtilă, ceva fervent, abia conținut de nemişcare. Voia să fie în interiorul acelei energii, să o întețească, s-o facă să ardă.

Întrerupse sărutul şi inspiră parfumul delicat al lui Justine, lăsîndu-l să-i ademenească simțurile.

— Lasă-mă să rămîn la tine în noaptea asta.

Ea răspunse cu vocea înfundată:

— În niciun caz.

— Dă-mi o singură noapte. Dacă mîine dimineață îmi spui că vrei în continuare să te părăsesc, o s-o fac.

— Minți.

— Jur că nu mă întorc decît dacă mi-o ceri tu.

Ea se mişcă în brațele lui destul cît să poată să-l privească.

— Ce pui la cale? întrebă cu bănuială în glas. De ce crezi că o singură noapte poate să facă o mare diferență?

Optsprezece

Felul în care-o privea Jason o făcea să se simtă stînjenită. Nu avea încredere în strălucirea din ochii lui.

— Ştiu deja că te pricepi în pat, continuă ea. Nu ai ce să-mi mai dovedeşti la capitolul ăsta.

— Vreau să încerc ceva cu tine, îi spuse el. E un fel de... ritual.

— Ritual, repetă ea privindu-l bănuitor.

— Se numeşte „Kinbaku".

Cuvîntul străin, trei silabe distincte, îi atinse timpanele şi-o făcu să se cutremure.

— E ceva sexual?

— E ceva fizic. Nu trebuie neapărat să fie sexual dacă nu vrei.

Nelămurită, Justine îşi muşcă obrazul.

— Ce înseamnă cuvîntul?

El zîmbi puțin.

— Se traduce drept „frumusețea legăturilor strînse". Ai nişte sfoară subțire?

— Da, am în dulap pentru...

Justine se opri şi făcu ochii mari.

— Vrei să mă legi? Nu. Nu, nu am sfoară.

— Dar tocmai ai spus că ai.

— Nu pentru aşa ceva. Nu-mi place durerea.

— Nu e dureros. Este...

Se opri, clar întrebîndu-se cum să-i explice sensul cuvîntului japonez cînd pe limba lor nu exista nimic care să-i semene.

— E artă. Sfoara sculptează trupul, îl transformă într-o sculptură vie. Forma de bază este „shibari", dar devine „kinbaku" atunci cînd sînt implicate emoții.

Justine nu voia să audă de aşa ceva.

— Mi se pare un fel sofisticat de-a zice că vrei să mă legi ca pe un pui de rotiserie. Şi nu văd de ce.

— E ca şi cum aş încerca să explic motivul pentru săritul cu paraşuta sau pentru schi cuiva care nu le-a încercat niciodată.

— Ai mai făcut aşa ceva vreodată?

Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

— Am fost cu o femeie din Japonia care m-a inițiat. Există spectacole unde „shibari" se practică precum o formă de artă, ca să nu mai spun de seminarii...

— Ce fel de femeie? întrebă Justine, surprinsă de fiorul amar de gelozie care-o străbătuse. O escortă sau...

— Nu, deloc. Era o directoare la o firmă de software. Inteligentă, de succes şi foarte frumoasă.

Răspunsul lui n-o linişti deloc.

— Dacă era atît de grozavă, de ce te-a lăsat să-i faci aşa ceva? Nu îi era...

Justine tăcu şi înghiți în sec.

— Nu-i era ruşine?

— Nu există ruşine într-un schimb consimțit de putere. Sfoara e ca o extensie a partenerului dominant, care o foloseşte ca să țină pe loc femeia, să o ajute să

se concentreze asupra ei însăşi, să o conducă pe un nivel mai adînc de submisivitate. Partenera mea mi-a spus că atunci cînd era legată pe dinafară, avea ocazia să fie liberă pe dinăuntru. Că a descoperit despre ea lucruri pe care nu le ştiuse niciodată.

Se priviră în tăcerea încărcată şi apăsătoare. Justine nu ştia ce să spună. Era uimită de propria ei reacţie, de fiorii fierbinţi care o traversau. Trebuia să recunoască, era curioasă. Nu părea genul de lucru care se termină bine, dar nu putea să refuze.

— Pot să fac asta pentru tine, spuse Jason, dacă ai încredere în mine.

Ei i se uscaseră buzele.

— Ar trebui să am?

— Sper că o să ai.

— Nu ai spus că da.

— Nu am spus nici că nu.

Justine rîse tremurat.

— Fir-ai tu să fii. De ce nu spui pur şi simplu da?

— Pentru că nu pot să te conving să ai încredere în mine. E alegerea ta. Ce-ţi spune instinctul?

— N-am încredere nici în instinctul meu.

Jason tăcu, aşteptînd răbdător. Nici ea însăşi nu pricepea de ce se gîndea la propunerea lui. Partea raţională a minţii ei îşi dădea seama că o tenta ideea de inovaţie sexuală, dar intuiţia îi sugera o altfel de explicaţie. Pe măsură ce se uita în ochii lui întunecaţi, îi veni în minte un cuvînt... „vrăjitor". Nu cu sensul modern, ci cu acela biblic, de magician care aruncă blesteme sau binecuvîntează un obiect folosindu-se

de sfoară înnodată. O singură noapte, apoi avea să plece.

— Promite-mi că nu mă păcăleşti şi că nu mă răneşti, spuse deodată.

— Garantez.

Justine simți cum i se strînge inima cînd el o apucă de talie.

— Şi dacă nu-mi place? Dacă vreau să te opreşti?

— O să ai un cuvînt de siguranță. În secunda în care îl spui, mă opresc.

— Şi dacă îl uit?

El zîmbi puțin.

— Nu e nevoie decît să răspunzi la o întrebare de siguranță şi îți trimit un e-mail ca să-l resetezi.

Justine zîmbi nesigură şi inspiră tremurat. Nu avea nici un motiv să aibă încredere în el. În mod obiectiv abia se cunoscuseră. Cu toate astea, el părea s-o înțeleagă mai bine decît o înțelesese alt bărbat vreodată.

— Bine, reuşi să spună. Poți să petreci noaptea la mine. Şi dimineață pleci definitiv. De acord?

— De acord.

Îl conduse în dormitor, foarte conştientă de paşii lui în urma ei. Aprinse veioza de lîngă pat şi deschise uşa de la şifonier.

— Scorțişoară, spuse Jason cînd un curent de aer parfumat ieşi, împins de mişcarea uşii.

— E un săculeț pentru haine.

De fapt mirosul venea de la măturica pentru vrăji pe care o ținea în spatele dulapului, fiindcă toate crenguțele erau unse cu ulei de scorțişoară. Oricum,

n-avea de gînd să înceapă să-i arate accesoriile. Nici mătura, nici lumînările, cristalele şi nici cartea de vrăji. Se ridică pe vîrfuri şi luă de pe raftul de sus un colac de sfoară moale din cînepă, nu mai groasă de cinci milimetri. Îi întinse obiectul cu un gest ezitant.

După ce-şi trecu degetele peste fibre, ca să se asigure că erau moi, Jason o privi întrebător.

— La ce foloseşti asta?

— Fac cercuri pentru vrăji.

— E perfectă. Mai ai?

Ea mai scoase doi colaci de sfoară, cam fără voie. Jason o luă, iar ea se gîndi că era ceva interesant în faptul că foloseau sfoara destinată ritualurilor ei în ritualul lui. Îl privi cum desfăcea un colac de sfoară.

— N-ai de gînd să mă transformi în mumie, nu?

El clătină din cap.

— Nu ştiu decît cîteva noţiuni de bază, dar un maestru Shibari ar avea nevoie de mai multă sfoară, pentru modele mai complicate şi pentru suspendat.

— Suspendat? întrebă ea puţin speriată. Adică să atîrn în aer? Ca un ornament de Crăciun?

Jason zîmbi larg.

— Nu-ţi fie frică. Tu o să rămîi jos.

Ea îl lăsă s-o conducă lîngă pat. Se mişca relaxat, controlat. Un ritual, spusese. Justine înţelegea valoarea ritualurilor, create să dea sens şi structură. Sexul ca ritual era o idee nouă. Cum de ghicise Jason ceva ce nici ea nu ştia despre sine? De unde ştia că printre dorinţele ei cele mai ascunse ar fi putut să fie şi aşa ceva? Ce-o trădase? Ceva ce făcuse sau spusese?

Rămase în picioare, iar el se aşeză pe marginea saltelei. O trase între genunchii lui desfăcuți.

— Şi dacă-mi place? întrebă ea speriată. Ce înseamnă?

El înțelese care era problema.

— Toată lumea are secrete. Plăceri şi fetişuri despre care nu vrei să afle neapărat şi altcineva. Nu-i nimic rău dacă ai fantezii.

Îi desfăcu blugii, iar Justine îşi scoase sandalele şi se sprijini de umerii lui, simțindu-se uluită şi speriată şi entuziastă în timp ce îşi ridica un picior ca să-l scoată din pantaloni, apoi pe celălalt. Jason ridică tivul bluzei ei tricotate, iar ea o scoase peste cap. Văzu lanțul din cupru pe care atîrna cheia şi o întrebă:

— Te deranjează dacă scoatem asta?

Justine ezită înainte să ridice lanțul lung şi să şi-l scoată, ca apoi să-l pună pe noptieră. Jason îi atinse sînul peste sutienul fără căptuşeală, mîngîindu-i curbura cu buricele degetelor, apoi cu dosul palmei. Se aplecă şi îi sărută pielea moale. Ea îi simți respirația fierbinte, gura care umezea materialul sutienului şi sfîrcul i se întări de plăcere.

— Ce cuvînt de siguranță vrei? îi şopti.

— Găină.

El zîmbi şi-i desfăcu sutienul, scoțîndu-i-l de pe umeri. O trase lîngă el pe pat şi scoase un sunet liniştitor cînd o simți că tremură.

— Nu trebuie să-ți fie frică. N-o să-ți fac rău.

— Nu mi-e frică de asta. Mi-e frică să nu mă simt penibil.

El se gîndi puțin, apoi spuse:

— Sexul demn nu prea există.,

— Aşa e, dar...

Tresări cînd el strecură un deget pe lîngă elasticul lenjeriei ei intime şi trase.

— Relaxează-te.

— Nu mă pricep la asta.

— Ştiu, răspunse Jason pe un ton blînd, trăgînd şi de elasticul din cealaltă parte. De asta o să te leg.

Lui Justine i se tăie răsuflarea cînd el îi scoase lenjeria şi strînse coapsele într-un gest timid, foarte conştientă de fiecare gest al lui. Îl privi pe Jason legînd un nod simplu, cu o buclă la capăt. Îi ridică părul şi îi aşeză sfoară pe umeri.

— O să încep cu un ham fulger, spuse, petrecînd o bucată de sfoară prin bucla pe care o făcuse înainte. N-o să îți împiedic mişcările în nici un fel.

— De ce se numeşte ham fulger?

— Pentru că are model în zig-zag.

Justine îl privi fix în timp ce el lega sfoara în partea de sus a pieptului ei. Acum, că începuse, avea expresia atentă a cuiva care încearcă să rezolve un puzzle complex sau a cuiva total absorbit de un hobby care-l fascinează.

Jason se aplecă înainte şi prinse nodul cu dinții ca să-l țină la locul lui în timp ce întinse amîndouă mîinile în spatele ei şi prinse sfoara de-a curmezişul. Justine tresări cînd îi simți buzele atît de aproape de pielea ei, răsuflarea fierbinte. Jason se retrase, mai făcu o buclă, apoi repetă procesul. De fiecare dată cînd înfăşura sfoara îşi folosea dinții ca să țină bucla din față pe loc. Cu fiecare buclă pe care o adăuga cobora tot mai mult

pe trupul ei. Sfoara începu să formeze un model în zigzag.

— Majoritatea sînt noduri foarte uşor de desfăcut, îi spuse. Oricînd vrei să ne oprim pot să te scot imediat de aici.

Justine nu voia să se oprească. I se părea neaşteptat de plăcut acest ritual meticulos. Spuse ca în transă:

— Pot să vorbesc cît faci asta?

El înfăşură încă o buclă.

— Poţi să vorbeşti tot timpul, dacă vrei.

— E ca un nou sport: macrame extrem.

— E incomod?

Ea clătină din cap. Era ciudat să fie atît de strîns legată şi atît de goală în acelaşi timp. Sînii îi ieşeau printre rîndurile de sfoară într-un fel care-i făcea să pară mai mari, mai plini. Hamul formase un fel de corset subţire, ce părea să conţină şi să concentreze toate senzaţiile pe care le simţea ea. Justine îşi simţea bătăile inimii între coapse, în interiorul coatelor şi în sfîrcuri. Jason legă ultima buclă la buricul ei, cu un nod strîns. Mîna lui se plimbă pe deasupra reţelei de sfoară de pe trupul ei, caldă şi liniştitoare.

— Mai vrei? întrebă privind-o în ochi.

Justine dădu aprobator din cap. El vorbi încet:

— Ridică-te, iubito.

Ea îi făcu pe plac şi inima începu să-i bată mai tare cînd Jason îi trecu o bucată de sfoară printre picioare şi pe spate, ca s-o lege de una dintre buclele corsetului. Încă o trecere printre coapse — acum avea cîte o bucată de sfoară de fiecare parte a sexului. Era

mai intim, mai erotic. Justine îşi drese glasul şi spuse cu o voce tremurată:

— Asta s-ar putea să doară la un moment dat.

— N-o strîng, răspunse el, trecînd degetul pe sub sfoară şi atingînd părul scurt şi moale. E bine?

Justine abia dacă mai putea să vorbească.

— Da.

Unul dintre degetele lui alunecă de cealaltă parte a legăturii, atingînd-o deliberat, cu pricepere.

— Nu e prea strîns?

Ea clătină din cap. Cu degetul încă trecut pe sub sfoară, el îi mîngîie cu dosul palmei umbrele dintre coapse şi făcu un cerc blînd chiar în partea de sus. Lui Justine i se tăiară genunchii şi se sprijini de umerii lui ca să nu cadă. Jason o lăsă pe spate cu foarte mare grijă. Avea mîinile şi picioarele relaxate şi sînii ridicaţi, moi, strînşi în sfoară. El mai luă nişte sfoară şi-i legă mîinile una de cealaltă, apoi le prinse de una dintre benzile din talie. Fiecare mişcare era măsurată, legăturile progresau într-un ritm fluid, liniştitor. Jason se uita mereu la chipul lui Justine, atent la fiecare nuanţă a expresiei ei.

Tînăra începuse să respire adînc, vrăjită de senzaţia legăturilor din ce în ce mai multe, cu trupul parcă unit cu sfoara. Legată. Vrăjită. Nu era loc de stînjeneală, de cuvinte sau de gînduri.

Jason se aşeză în spatele ei pe pat şi îi întoarse încet capul într-o parte, ca să-i desfacă părul. Valurile moi îi căzură pe mîini. Degetele lui puternice se curbară ca să-i ridice puţin capul şi să-i maseze scalpul. Justine gemu de plăcere şi se relaxă cînd el îi

preluă greutatea capului. Cu o mînă îi mîngîie ceafa, strîngînd cu mişcări delicioase muşchii încordaţi.

Jason se aplecă deasupra ei şi o sărută cu susul în jos.

— Mai vrei? şopti.

— Da, da.

Justine ridică privirea şi îi atinse cu limba marginea buzelor, acolo unde textura masculină a pielii rase întîlnea moliciunea gurii. Îi simţi forma zîmbetului şi respiraţia mentolată şi fierbinte. Degetele lui îi mîngîiară tandru faţa şi gîtul. Era pierdută, plutea, sîngele îi cînta în vene.

Cu ochii închişi, Justine aşteptă, iar el se mută de cealaltă parte a ei şi îi apucă una dintre glezne. Îi luă piciorul în amîndouă palmele şi îi încălzi călcîiul, degetele, masînd arcada sensibilă. Ea se mişcă puţin, simţind cum plăcerea se desfăcea în ea precum o floare cu multe petale. El îi sărută călcîiul, apoi îl muşcă încet. Înţepătura o făcu să tresară, surprinsă, şi valuri de căldură îi traversară corpul, aducîndu-i cu ele o urmă de umezeală între coapse. O muşcătură la degete, un sărut care gîdila, apoi Jason începu să-i lege glezna. Mîinile lui erau blînde şi pricepute, legînd pînă cînd aproape că îşi atingea fundul cu călcîiul, răsucind sfoara subţire pînă aproape de genunchi.

Justine deschise ochii cu pleoape grele ca să-i privească lui Jason silueta întunecată. Se pricepea. Fiecare mişcare a sforii făcea tensiunea din ea să crească, dorul şi confuzia împletindu-se minunat şi făcînd-o să ardă de nerăbdare din cauza presiunii interioare. O palmă mare şi caldă i se odihni pe abdomen.

Jason era deasupra ei şi îi apucase genunchiul cu mîna lui puternică.

— Frumos, îl auzi spunînd încet. Modelul de pe corpul tău, din sfoară roşie şi piele albă ca laptele. Ca o imagine dintr-o pictură „shunga".

Îi sărută interiorul genunchiului.

— Dacă aş fi avut suflet, l-aş fi vîndut pentru ocazia să te văd aşa.

Cît de ciudat era că se putea simți în siguranță aşa goală cum era, fără nici o apărare. Nu era decît un ghem de carne albă legată cu sfoară roşie, iar terminațiile nervoase îi vibrau de dorință. Jason lucră încet, meticulos, legîndu-i şi modelîndu-i trupul după cum voia. Îi ridică genunchii şi îi prinse în aşa fel încît ea era lipsită de apărare, expusă. Simțea pulsații peste tot, îşi simțea sexul plin, iar aerul se mişca răcoros pe lîngă urma de umezeală dintre coapsele ei.

Jason o mîngîie pe picioare, urmărind contururile sforii. În aer răsunau doar răsuflările lor amestecate. Chiar şi cu ochii închişi, Justine simțea intensitate cu care iubitul ei se concentra asupra sa, şi asta o făcea să aibă impresia că-şi părăsise corpul, că era strînsă, legată, fără să aibă de ales. Nu putea decît să se supună.

Jason îi rearanjă sfoara dintre coapse, întinzînd-o cu blîndețe, în aşa fel încît fiecare parte ajunse între marginile sexului ei. Justine începu să tremure, să se mişte, simțind cum interiorul îi pulsa şi se strîngea în gol. Încă o şoaptă:

— Mai mult?

— Da, spuse ea suspinînd.

Trecură secunde lungi în care ea se zbătu în strînsoare, îndoi încheieturile legate, strînse degetele de la picioare. El îi apucă fundul în palme, forțînd-o să stea nemişcată. Se aplecă şi o acoperi cu căldură alunecoasă şi atingeri sinuoase. Ea tresări şi se încordă sub sfoară. Încet, el o pătrunse cu degetul mare şi începu să-l mişte în cercuri adînci, făcîndu-i muşchii să se strîngă în jurul invaziei sale. Justine simți cum şira spinării i se topeşte şi se dizolvă în căldură, simțind o plăcere atît de mare încît nici să respire ca să țipe nu mai reuşi.

Jason îşi retrase degetul şi se jucă pe deasupra pielii ei cu buzele, aducînd-o înapoi la realitate încet. Trecură minute lungi fără cuvinte, în care el o ținu în brațe, aşa legată cum era, de parcă ar fi fost un vas din care-şi potolea setea. Lumina veiozei aluneca pe deasupra capului lui ascuns între coapsele ei şi îi arunca reflexe aurii în părul negru. Justine scînci surprinsă cînd simți dorința trezindu-se din nou, trupul întărindu-i-se şi zvîcnind.

Simți mîngîierea răsuflării lui cînd Jason vorbi gutural:

— Foloseşte cuvîntul de siguranță, Justine, sau o să fac dragoste cu tine aşa, legată. Înțelegi, iubita mea? Spune-mi să mă opresc înainte să fie prea tîrziu.

— Nu te opri, reuşi ea să spună, cuvinte dulci şi aspre pe buzele ei.

El îi săruta intrarea în corp şi se ridică să-şi scoată hainele. Avea trupul suplu şi puternic, cu umbre ce-l făceau să pară un tigru cu dungi. În picioare la marginea patului, el apucă hamul din sfori şi o trase

pe Justine mai aproape. Era uluitor de puternic şi o ridică fără efort. Ea era neputincioasă, incapabilă să se mişte, să participe, cu trupul atît de bine strîns încît el putea s-o manipuleze ca pe o jucărie.

Jason întinse mîna între ei ca să se poziţioneze, apoi o pătrunse cu o mişcare umedă, fierbinte. O sărută şi îi absorbi gemetele de plăcere. Continuă s-o sărute în timp ce strîngea sfoara şi o ridica şi o legăna. Era ca şi cum ar fi plutit pe valuri, o permanentă ondulare în timp ce sfoara o ţinea desfăcută, lăsîndu-i expusă carnea sensibilă. Jason o sărută adînc şi trase de sfoară ca s-o aducă mai aproape de mişcările lui puternice. Ea se legănă fără putere, fără greutate, cu ochii închişi, cuprinsă de un climax atît de prelungit încît i se păru că n-are nici început, nici sfîrşit.

Nu se mai lăsase niciodată atît de mult în voia altcuiva, nu crezuse că se putea, şi cu toate astea era un lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, să se piardă în emoţie, să-şi audă numele în vocea lui Jason, să-i simtă trupul tremurînd lipit de al ei, să-l simtă adînc în ea. Să fie în braţele lui, să-i simtă sărutările pe gît.

După ce trecu momentul culminant, Jason o lăsă înapoi pe pat şi începu să-i desfacă legăturile încet, cu grijă, oprindu-se numai ca să mîngîie din loc în loc, cîte o curbură ascunsă, cîte o adîncitură umedă. Fiecare bucată de sfoară din cînepă redeveni colac şi fu lăsată deoparte. Ameţită şi visătoare, Justine rămase pasivă, întinsă pe spate, în timp ce el îi mîngîie şi-i sărută urmele de sfoară de pe corp. Îşi simţea braţele şi picioarele grele, iar inima îi bătea încet. Fiecare terminaţie nervoasă îi era trează însă, şi atentă la

atingerile lui Jason, la energia intimă care curgea între ei.

— Ce e o pictură „shunga"? întrebă Justine pînă la urmă, cu vocea pierdută, de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un somn adînc.

— Artă erotică antică, spuse Jason în timp ce o învelea cu o pătură şi o strîngea la piept. Imagini pictate de mînă, care înfăţişează cupluri în poziţii sexuale, adăugă, jucîndu-se blînd cu părul ei. Ca să fie cît mai stimulante, bărbaţii sînt de obicei pictaţi cu organe genitale exagerate.

— În cazul tău n-ar fi o exagerare.

Îi simţi zîmbetul pe creştet, dar o clipă mai tîrziu îi ridică bărbia şi o privi puţin îngrijorat.

— Te-a durut?

— Nu, spuse ea, trasîndu-i conturul buzei de sus cu vîrful degetului. Voiam să spun că eşti foarte... satisfăcător, adăugă, apoi căscă şi se cuibări iar la pieptul lui. Şi ai avut dreptate.

— Cu ce, iubita mea? şopti el.

— Cu legăturile. M-am simţit cumva diferit. Simt că... îşi căută cuvintele o vreme. La un moment dat eram deschisă, simţeam tot, acceptam tot şi, cu toate că tu aveai controlul, am simţit că...

Ezită, fiindcă nu voia să o spună.

— Ai simţit că sînt al tău, rosti Jason încet. Ai ştiut că îţi aparţin.

Justine nu putu să răspundă, deşi era adevărat. Mai ales pentru că era adevărat. Se aşeză mai bine în braţele lui şi începu să-şi dea seama că în unele locuri simţea disconfort, amintiri subtile ale sforii şi plăcerii.

După o vreme simți ca prin vis că Jason se ridică din pat şi aduce un prosop umed cu care o şterge pe față, pe mîini şi între coapse. Nevoia de somn era copleşitoare. El trase pătura peste ei amîndoi, iar Justine simți cum alunecă în straturile ademenitoare de întuneric.

— O să mă întorc la tine, Justine, îl auzi spunînd. Ştii asta, nu?

— Ai promis că n-o să te întorci.

— O să vrei să mă întorc.

Cînd ea nu răspunse, el o strînse mai tare la piept şi şopti:

— Să nu-ți fie frică.

Justine avea toate motivele să se teamă pentru ei amîndoi. Siguranța pe care o simțea în brațele lui era numai o iluzie, dar pentru moment avea de gînd să se lase convinsă.

* * *

Alarma ascuțită a ceasului o trezi brusc pe Justine, făcîndu-i inima să bată repede. Scoase o exclamație înfundată şi se chinui să apese butonul de amînare a alarmei. Se întinse pe spate şi gemu la gîndul că trebuia să înceapă ziua.

După ce se întinse cît o țineau puterile, căscă şi se uită în jur. Lumina delicată a dimineții intrase printre jaluzele, amuțind culorile din cameră şi dîndu-le aerul unei vederi din trecut. Privirea îi fugi spre o pată roşie care făcea notă discordantă... trei colaci de sfoară roşie aşezați pe noptieră.

Roşi stînjenită cînd imagini din seara de dinainte îi trecură prin gînd. Îşi dorea să poată să creadă că băuse prea mult, fiindcă nimeni nu făcea sex aşa dacă era complet treaz. Sex nebunesc, în afara tiparelor. Nu-putem-să-ne-mai-vedem sex.

Justine se cuibări mai jos în pat şi-şi trase cearceaful pînă sub nas. Dacă nu ar fi rămas afară sfoara, poate că s-ar fi convins că visase. Din păcate îşi amintea foarte clar fiecare detaliu. Felul în care Jason apucase sforile ca s-o tragă mai aproape, felul în care îi mîngîiase şi-i sărutase urmele după aceea. Imaginea lui atît de atent, de hotărît, cu obrajii colorați de pasiune... Şoapta lui ca smoala, „Ai ştiut că-ți aparțin".

Asta simțise. Fusese al ei cu totul, atent numai la ea, o sărutase dulce şi îi şoptise numele, cu fiecare fibră a trupului încercînd să ajungă mai aproape, mai adînc. La final scosese un sunet înfundat, de parcă l-ar fi rănit ceva. Pentru că nu putea să-l strîngă în brațe, Justine îşi încordase trupul în jurul lui, mîngîindu-l şi strîngîndu-l cînd el se eliberase în interiorul ei.

Amintindu-şi, oftă întretăiat. Simțea în piept o căldură potolită, urmă a erotismului din seara de dinainte. Căldura dispăru, însă, cînd îşi aminti că Jason plecase. Dacă spiritele erau binevoitoare, avea să fie în siguranță departe de ea. *„Să nu te gîndeşti la el"*. Să nu-i fie dor de el, de zîmbetul lui larg, de săruturile lungi şi de felul în care pielea lui părea mereu mai caldă decît era normal, ca şi cum ar fi avut întotdeauna puțină febră.

Cum poți să te împiedici să iubeşti pe cineva? Poți să închei relația, dar nu poți să pui capăt sentimentelor care apar. Numai trecerea timpului ajuta... poate.

Ridicîndu-se, Justine îşi dădu părul la o parte de pe obraji şi întinse mîna spre noptieră, după lanțul cu cheia din cupru. Nu era acolo.

Oare îi căzuse? Se încruntă şi se dădu jos din pat ca să-l caute pe podea. Se uită în spatele noptierei. Nimic. Simți că i se face rău, adrenalina începu să-i trimită înțepături în piele, aşa cum pățea cînd era cît pe ce să cadă, terminațiile nervoase îi vibrau anticipînd durerea. I se uscă gura. Era prea amorțită ca să-şi simtă chiar şi bătăile inimii. Înainte să-şi ia inima în dinți şi să se uite sub pat ştiu deja ce-avea să vadă.

Grimoarul dispăruse.

Nouăsprezece

Singurul aspect fericit al situației era că, odată oaspeții plecați, nu mai rămăsese nimeni care să audă strigătul de revoltă ce venea dinspre căsuța din spate. Nimeni n-a fost martor la explozia unui ceas cu alarmă, a unor becuri şi a prăjitorului de pîine.

Cînd Justine îşi recăpătă controlul, căsuța era plină de fum acru şi proprietara stătea ghemuită pe podea. Îşi simțea ochii arzînd, uscați de furie. Avea să-l omoare pe Jason Black. Într-un mod foarte creativ. Şi lent.

Îşi prinse capul în palme şi încercă să gîndească prin norul roşu de furie. Cum putuse Jason să-i fure cartea de vrăji? Nimeni n-avea cum să o ia. Nu era posibil. Şi totuşi, cumva, el reuşise.

„Jur că n-o să mă întorc dacă nu mă chemi tu."

Nemernicul ştiuse că o să-l vrea înapoi, măcar ca să-i aducă grimoarul. Scoase un strigăt răguşit de furie. La ce naiba credea că poate să folosească Triodecadul? Avea impresia că era suficient să-l deschidă şi să recite o vrajă ca şi cum ar fi fost o rețetă Betty Crocker?

Nu. Orice altceva ar fi fost el, Jason nu era prost. Ştia că ar fi avut nevoie de o vrăjitoare care să-l ajute.

Ideea de-a plăti pe cineva ca să facă o vrajă, magie de vînzare, era veche de cînd lumea. Din punctul lui de vedere, furtul Triodecadului era o soluție perfectă, fără nici un dezavantaj. După cum îi spusese noaptea trecută, el avea oricum destul de puțin timp. Avea de gînd să facă după cum îl tăia capul, apoi s-o convingă pe Justine să-l ierte. *„Nu prea cred"*, gîndi ea supărată.

Se ridică în picioare şi intră în dormitor. Îşi puse o pereche de pantaloni strîmți şi un tricou larg. Privirea i se îndreptă spre spațiul întunecat de sub pat şi bărbia îi tremură. Nu se despărțise niciodată de Triodecad, încă de cînd îl primise de la Marigold.

Justine ieşi din casă şi se apropie de hanul gol. Grupul de la *Inari* plecase, iar Zoe nu venea decît abia după-amiază. Patru dintre camere erau rezervate pentru finalul de săptămînă, dar mai erau două zile pînă atunci.

Justine se repezi în sus pe scări şi intră în camera Klimt. Jason nu lăsase nimic în urmă. Nici un bilet. Nici un mesaj pe telefonul ei. Cuvertura era frumos aşezată pe pat. Justine se aşează pe saltea şi formă numărul Priscillei. Era cu atît mai supărător că nu avea numărul lui şi se vedea nevoită să-l contacteze prin asistenta lui.

— Proastă, proastă, proastă, îşi spuse printre dinți. Justine Hoffman, nu te culci niciodată cu un bărbat fără să-i ceri numărul de telefon înainte.

În acel moment Priscilla, Jason şi ceilalți erau în avionul companiei, în zbor înapoi spre San Francisco. Sau poate că grupul *Inari* se ducea acolo, iar Jason în

cu totul altă parte. Cu Triodecadul. Fir-ar el să fie, ce avea de gînd cu cartea ei?

Apelul se termină în căsuța vocală a Priscillei, care o îndemnă să lase un mesaj.

— Priscilla, spuse Justine pe un ton sec, pune-l pe Jason să mă sune cît poate de repede. Are ceva ce-mi aparține. Îl vreau înapoi.

Închise telefonul şi se lăsă pe spate în pat. Încercă să se gîndească la ce să facă mai departe. Cu siguranță că ar fi trebuit să le sune pe Rosemary şi pe Sage ca să le ceară sfatul, dar ideea să mărturisească exact cît de tare greşise, că pierduse unul dintre cele mai importante grimoare ale vrăjitoarelor... nu. În nici un caz. Avea să rezolve problema singură. Era greşeala ei, vina ei, aşa că ea avea să se ocupe de consecințe.

În continuare întinsă pe pat, sună din nou pe numărul Priscillei şi lăsă încă un mesaj.

— Tot eu sînt. E important, Priscilla. Spune-i lui Jason că nu ştie ce face. O să se pună pe el şi, poate, pe alții în pericol. Convinge-l să mă sune imediat.

Furioasă, Justine închise telefonul şi se uită fix în tavan. Priscilla trebuia să ştie ceva despre planurile lui Jason. Poate că el îi ceruse să găsească pe cineva care să facă o vrajă. Justine era destul de sigură că Priscilla n-avea să lase morala îndoielnică a planurilor lui Jason s-o deranjeze. Era prea ambițioasă ca să permită vreunui lucru să se amestece în cariera ei. Priscilla avea să facă fără ezitare orice i-ar fi cerut Jason.

„Trebuie să dau de el înainte să încerce ceva."

Tîlhar arogant şi mincinos... Ce-ar fi putut să facă Jason cu Triodecadul dacă avea ocazia... posibilităţile erau înfiorătoare. Încercă să nu se gîndească la varianta cea mai rea şi se trezi, furioasă, că îşi apăsa obrazul pe perna lui Jason fără să-şi dea seama, încercînd inconştient să se liniştească apropiindu-se de parfumul lui. *„Pentru numele lui Hades".* Apucă perna şi o aruncă spre perete cu toată forţa.

* * *

Ca să-şi consume puţin din energia exagerată pe care o avea, Justine petrecu trei ore înlocuind cîteva dintre bucăţile de parchet uzate din sala de mese. Era un proiect pe care-l tot amînase pentru un moment mai potrivit. Acela era un moment la fel de bun ca oricare altul. Îi plăcu în mod deosebit să dea cu ciocanul de cauciuc în plăci şi să-şi imagineze că loveşte diferite părţi ale anatomiei lui Jason Black.

Cînd îi sună telefonul, Justine tresări şi inima începu să-i bată mai repede. Un număr necunoscut apăru pe ecranul mic. Se grăbi să apese pe butonul de răspuns şi duse telefonul la ureche.

— Alo?

La auzul vocii enervant de calme a lui Jason o traversară emoţii contradictorii.

— Ştii de ce am făcut-o.

— Da, ştiu de ce, dar asta nu te face mai puţin nemernic, viclean şi egoist. Unde eşti?

— Călătoresc.

— Spre ce destinaţie?

— Coasta de Est.

— Unde pe Coasta de Est?

— Îți spun altă dată.

Justine simți că ia foc de indignare.

— Vreau cartea înapoi imediat. Triodecadul n-o să te ajute la nimic. Nu ştii nimic despre magie. E un dezastru pe cale să se-ntîmple.

— O să ai cartea înapoi curînd.

— Data viitoare cînd te văd o să te curentez cu mîinile goale!

El îi vorbi pe un ton blînd şi puțin ironic.

— Înțeleg de ce eşti supărată.

— Da, ce ciudat că exagerez în reacții cînd mi se fură ceva.

— Nu am furat cartea, am împrumutat-o.

— Te rog! spuse ea apăsat, apoi închise teledonul.

În mai puțin de treizeci de secunde aparatul sună din nou. Justine răspunse fără preambul:

— Spune-mi cine o să facă vraja sau închid iar.

El ezită un moment lung.

— Priscilla.

„Priscilla?" Justine duse mîna la gură, apăsîndu-şi buzele deasupra dinților. Cînd reuşi să vorbească, spuse pe un ton tremurat:

— Cincifrasini. Ştiam eu că numele ei de familie înseamnă ceva. E vrăjitoare. Este... Dumnezeule. A moştenit darul?

— Da. Nu are experiență, dar are ce-i trebuie.

— Ai folosit-o pe Priscilla ca să vii aici şi să profiți de mine. Plănuiai să iei Triodecadul încă de la început. Înainte să mă cunoşti!

Jason n-o insultă încercînd să nege.

— După ce te-am cunoscut, motivele s-au schimbat. Înainte încercam să fac asta numai din interes propriu. Acum e pentru că vreau să fiu cu tine. Eu...

— Nu mă interesează că motivele tale s-au schimbat şi nici nu vreau să ştiu care sînt acelea, spuse ea pe un ton aprins. De făcut, tot aia ai făcut. Orice încerci cu grimoarul meu n-o să meargă.

— Îmi asum riscul.

— Nu vorbesc numai de tine, măgar egoist! Ar putea s-o rănească pe Priscilla, pe mine sau pe altcineva care n-are nimic de-a face cu situația asta. Ascultă-mă. E responsabilitatea vrăjitoarei să se asigure că vraja nu face rău nimănui. Nu ştii pe cine o să afecteze.

— Ştiu care sînt riscurile dacă merg mai departe, dar dacă n-o fac, Justine... nu am nici o şansă. Nu mai e nisip în clepsidră. Tot ce contează pentru mine acum e să fiu cu tine cît mai mult timp.

— Nu poți să foloseşti magia ca să schimbi lucruri de viață şi de moarte. Spiritele o să găsească o cale să se întoarcă împotriva ta.

— Atunci alege tu, spuse Jason pe un ton calm. Mă iubeşti. Ştii care sînt consecințele. Vrei să stau deoparte şi să aştept să cadă nicovala?

— Nu te iubesc, încercă Justine să spună, doar că se văzu nevoită să se oprească după fiecare cuvînt şi să tragă dureros aer în piept.

Spre dezgustul ei, îşi dădu seama că se străduia să nu plîngă. Iubirea, se gîndi cu amărăciune, nu era

ceva cu care să negociezi. Trăia după propriile reguli. Iubirea apărea numai cînd n-o voiai şi refuza să plece. Era ca o specie invazivă care-ți năvălea în grădină fără să te anunțe şi începea să crească necontrolat, rezistînd la toate metodele prin care încercai s-o omori. Practic iubirea era o buruiană.

— Tot ce vreau, spuse Jason, e să rezolv situația asta şi să mă întorc la tine. O să fac orice-mi ceri după aceea. O să-ți dau tot ce ți-ai dorit vreodată.

— Nu încerca să mă cumperi!

— O să-ți fac masaj la picioare cînd o să fii obosită. O să te țin în brațe cînd o să te simți singură. O să te iubesc aşa cum nici o femeie n-a fost iubită pe lumea asta, spuse, apoi făcu o pauză. Trebuie doar să mă ierți pentru lucrul ăsta mic.

Ea se încruntă.

— Nu te iert pentru că mi-ai furat grimoarul.

— L-am împrumutat.

— O să faci la fel cînd o să te decizi tu că ai nevoie de o vrajă care să repare cine ştie ce altceva.

— N-o să fac.

— Şi eu trebuie să te cred? Cît de proastă crezi că sînt?

Urmă o pauză lungă.

— Nu eşti proastă, spuse el încet. Ții la mine şi eu am profitat de asta. Îmi pare rău.

— Nu-ți pare rău pentru ce-ai făcut. Îți pare rău doar pentru că sînt eu furioasă.

— Nu ştiu pentru ce, dar îmi pare foarte rău.

— Dacă e adevărat, atunci n-o lăsa pe Priscilla să încerce să facă o vrajă din Triodecad. Trimite-mi-l înapoi.

— Şi după aceea?

— O să găsesc o cale să te apăr. O să mă opresc... n-o să mai țin la tine. O să-mi scot inima din piept dacă trebuie.

Tăcere, apoi o răsuflare lentă.

— Nu poți să faci asta, spuse. Inima ta îmi aparține deja mie.

Apelul se întrerupse.

— Jason? Jason...

Justine formă repede ultimul număr de la care primise apel, dar îi răspunse căsuța vocală.

— Nemernicule!

Se uită urît la uneltele din jurul ei şi se cutremură, dorindu-şi să poată să facă rău, să distrugă ceva. O femeie într-o astfel de dispoziție, se gîndi vehement, n-ar trebui să fie singură cu instrumente electrice de mare putere.

Douăzeci

— Încă un mesaj de la Justine, spuse Priscilla pe un ton apăsat, băgînd telefonul înapoi în geantă. E mai furioasă decît un electrician pocăit.

— O să-i treacă.

— Mie nu mi-ar trece, în locul ei.

Priscilla se uită în jos la Triodecad şi îşi trecu mîna peste pînza cu care era acoperit. Şi cartea, şi materialul de deasupra miroseau uscat şi dulce, a salvie albă. Deşi Jason îi sugerase să pună volumul greu pe scaunul din spate, ea insistase să-l țină în brațe.

— Pari emoționată, spuse Jason, conducînd Nissan-ul închiriat cu care plecaseră din aeroportul național Little Rock.

Lumina după-amiezii era puternică şi avea culoarea gălbenuşului de ou, făcîndu-l să îngusteze pleoapele chiar şi în spatele lentilelor polarizate ale ochelarilor de soare.

— Din cauză că nu vrei să-i cunosc pe ai tăi sau pentru că nu eşti sigură că vraja o să funcționeze?

— Cred că amîndouă. Cu rudele mele e nevoie să te obişnuieşti la început. Majoritatea au trăit toată viața lor la cel mult zece kilometri de Tod Suck.

— Nu am nici o problemă să mă înțeleg cu ei, şi... ai spus Toad Suck?

— Într-acolo ne îndreptăm. Toad Suck, Arkansas. I se spune oraş, dar e o comunitate neîncorporată de fapt.

— De unde i se trage numele?

— Se spune că pe vremuri echipajele vapoarelor cu aburi se opreau la taverna locală şi aşteptau să crească apele rîului Arkansas. Localnicii spun că marinarii sugeau din sticle pînă se umflau ca broaştele.

Jason zîmbi larg şi întoarse pe I-40, îndreptîndu-se spre nord.

— Mai e o poveste, spuse Priscilla, care vorbeşte despre coloniştii francezi care i-au spus regiunii Tout Soucre, ceea ce înseamnă „numai zahăr". De-a lungul anilor oamenii au tot pronunțat greşit, pînă cînd a ajuns „Toad Suck".

Era simplu de înțeles de ce primii colonişti îi spuseseră Tout Sucre. Pămîntul era fertil, mănos, pe dealuri creşteau copaci de esență tare iar în văi era sol bogat, cu aluviuni. Pădurile de arțari începeau să îngălbenească şi ramurile le erau pline de frunze de culoarea focului. De pe platoul Ozark curgeau nenumărate pîrîiaşe pînă la rîul din vale şi mai departe, spre munții Ouachita.

— Familia Cincifrasini a locuit în Toad Suck de cînd lumea, spuse Priscilla. Muncesc din greu, merg la biserică şi îşi trimit copiii la şcoală. Fac cumpărături la magazinele cu prețuri mici pentru că nu vor să se primenească şi să meargă la supermarket. Ei cred că a mînca local înseamnă să împuşti tu însuți veverița

pe care-o pui pe grătar şi, cînd încep să vorbească, îți doreşti să aibă subtitrare.

— N-o să fie nici o problemă, spuse Jason, puțin surprins de nota defensivă din vocea ei. Ştii că eu nu sînt snob.

— Da, domnule. Nu spun decît că tu ai crezut că eu sînt cam necizelată cînd am început munca la *Inari*. Ei bine, comparativ cu restul familiei, eu sînt prințesa Diana.

— Am înțeles, răspunse Jason amuzat. N-o să fie nici o problemă, Priscilla.

Ea dădu afirmativ din cap părînd în continuare tulburată.

— N-o s-o cunoşti pe mama, să ştii. De cînd a murit tati, ea n-a vrut să mai audă de vrăjitorie. Mergem la rulota dublă a bunicii Cincifrasini. O să le cunoşti pe ea şi pe mătuşa Bean şi pe unchiul Cletus. Cletus n-o să participe la vrajă, bineînțeles, fiindcă-i bărbat.

— Există şi vrăjitori bărbați?

— Nu. Scrie în „Malleus Maleficarum" că...

— Asta ce mai e?

— O carte de vînătoare de vrăjitoare scrisă de un preot catolic pe la o mie patru sute. Scrie că diavolul a tentat femeile trimițînd pe pămînt îngeri căzuți foarte chipeşi care să le seducă, iar ele au devenit servitoarele lui. Aşa au apărut vrăjitoarele. Ipotetic. Dar acum vrăjitoria nu are nici o legătură cu satanismul.

— Nu te deranjează să te gîndeşti la blestemul vrăjitoarei? se trezi Jason întrebînd. E obligatoriu. Probabil că te temi să nu te îndrăgosteşti.

Priscilla păru puțin nedumerită şi roşi. Ei doi aveau foarte rar conversații atît de personale.

— De fapt, nu mă sperie. Toată viața am vrut să scap din Toad Suck, să am o educație, să muncesc... n-am timp de iubire. Chiar dacă nu mai locuiesc aici, încă am senzația că încerc să scap, adăugă pe un ton gînditor. Am vrut întotdeauna altceva. Nu ştiu sigur ce. Bani, probabil. Mama spune că n-o să mă potolesc pînă n-o să am destui bani cît să ard un măgar ud.

— Nu, Jason spuse încet. Atunci cînd oamenii se simt împinşi să cîştige mulți bani, niciodată nu-i vorba de bani.

Priscilla tăcu şi se gîndi la vorbele lui. După cîteva minute, Jason spuse:

— Nu te agita prea tare din cauza vrăjii. E destul să faci atît cît poți.

— Ți-e uşor să vorbeşti. Eu sînt cea căreia trebuie să-i iasă bine. Magia nu e ca matematica, unde există un răspuns corect. Uneori alegi doar dintre mai multe răspunsuri nepotrivite sau, şi mai rău, dintre o grămadă de răspunsuri care par potrivite.

Jason încercă să se gîndească la ceva care s-o ajute să nu mai simtă atîta responsabilitate.

— Priscilla, ştii care e cea mai dificilă lovitură la golf?

— Moara, spuse ea hotărîtă.

— Ce? Nu... nu vorbesc despre mini-golf, ci despre golf adevărat. Cea mai dificilă e lovitura la buncăr.

Văzîndu-i expresia nelămurită, adăugă:

— Atunci cînd mingea se blochează în nisip. Există două opțiuni aici. Fie încerci s-o ridici, fie loveşti cu

toată puterea. Să încerci s-o ridici presupune o mişcare scurtă, prea puţin riscantă, care nu face decît să scoată mingea din nisip. Dacă loveşti cu toată puterea eşti fie glorios, fie învins.

— Deci vrei să spui că atunci cînd o să fac vraja diseară tu vrei să-ţi asumi riscul cel mare.

— Nu. Încearcă orice e mai puţin riscant. E prea important ca să risc totul. Alege lovitura de ridicare şi scoate-mă din nisip. Dacă reuşeşti să-mi faci rost de cîţiva ani alături de Justine, o să-i fac să conteze cît o viaţă.

Priscilla îl privi cu uimire.

— Eşti îndrăgostit de ea.

— Sigur că sînt. Ce credeai?

— Că ai sedus-o doar ca să-i iei cartea.

El îi aruncă o privire ofensată.

— De ce e atît de greu de crezut că aş putea să mă îndrăgostesc de cineva?

— Pentru că de fiecare dată cînd te desparţi de cîte o femeie mă pui să cumpăr cîte o bijuterie scumpă pe care o împachetezi frumos. Factura ta la Tiffany's a provocat o gaură economică pe piaţa metalelor preţioase.

Jason se strîmbă, continuînd să se uite la drum.

— Justine e altfel decît celelalte.

— De ce? Pentru că e vrăjitoare?

— Pentru că e Justine.

Priscilla se uită în jos, la Triodecad, făcînd mişcări concentrice peste materialul cu care era acoperit.

— Ea e îndrăgostită de tine? întrebă cu grijă.

— Aşa cred, spuse Jason, trăgînd puţin de volan ca să evite un vultur care se înfrupta dintr-un animal mort pe şosea. Mi-ar plăcea să trăiesc suficient cît să încerc să-mi merit norocul.

— Atunci ar fi bine să găsesc o vrajă foarte puternică, veni replica seacă.

După un drum de treizeci de minute ieşiră de pe şosea ca să ajungă în Toad Suck Park. Priscilla îi dădu indicaţii de-a lungul unei serii de curbe, drumul se îngustă şi deveni mai anevoios, dar pînă la urmă ajunseră la o curte privată, pavată cu pietriş uzat, iar cauciucurile maşinii li se adînciră în cîteva gropi. Opriră în faţa unei rulote duble ascunsă într-un luminiş. În faţa ei era o verandă improvizată dintr-o foaie de pal şi un set de scaune de grădină. Un cîine de o rasă nespecifică lenevea într-un colţ al foii de pal. Animalul începu să dea din coadă cînd văzu maşina care se apropia.

— Probabil că o să ţi se pară nebuni la început, spuse Priscilla cînd Jason opri motorul, dar după ce ajungi să-i cunoşti... o să ţi se pară şi mai nebuni.

— Eu nu judec, o asigură Jason.

Era unul dintre lucrurile pe care le învăţase locuind în San Francisco aproape zece ani. Cineva cu părul curcubeu şi mai mulţi cercei pe corp ar fi putut să fie milionar, iar cineva cu haine parcă luate de la gunoi ar fi putut să fie un lider respectat în comunitate. Prejudecăţile nu foloseau la nimic şi erau prosteşti pe deasupra.

Jason coborî din maşină şi se trezi uimit de cît de liniştită era zona. Nu auzea decît sunetul scos de o

ciocănitoare din apropiere, care lovea cu ciocul un pin sau un cedru, şi susurul unui pîrîu. Aerul părea puţin aburit, de parcă ar fi fost proaspăt călcat. Un vînticel plat, leneş, purta mirosul ierbii încinse şi a răşinii de pin.

Tăcerea se rupse cînd din rulotă se auziră vocile puternice a două bătrîne ce tocmai ieşeau. Nici una dintre ele nu era mai tînără de optzeci de ani. Erau îmbrăcate asemănător, cu papuci, tunici colorate şi pantaloni trei sferturi. Una dintre ele avea părul precum un con de înghețată de la Dairy Queen, iar cealaltă avea o claie de roşu flamboaiant. Agitate şi vorbărețe, amîndouă se repeziră spre Priscilla şi o îmbrățişară.

— Prissy, scumpa, eşti piele şi os, exclamă cea cu părul roşu. În California nu-ți dau de mîncare?

— Sigur că nu, spuse cealaltă femeie înainte ca Priscilla să apuce să răspundă. Hipioții de pe Coasta de Vest mănîncă numai chipsuri din varză kale.

Se uită cu mîndrie la Priscilla şi continuă:

— Am gătit noi nişte mîncare adevărată, fetițo. Plăcintă cu hot-dog şi biscuiți prăjiți cu măr.

Priscilla rîse şi o sărută pe obrazul brăzdat de riduri.

— Bunică, mătuşă Bean, faceți cunoştință cu şeful meu, domnul Black.

— El e proprietarul companiei de calculatoare la care lucrezi?

— Jocuri video, spuse Jason ocolind maşina ca să ajungă lîngă ele. Spuneți-mi Jason, vă rog, continuă întinzîndu-le mîna.

— Calculatoarele o să distrugă lumea, spuse ea, ignorîndu-i mîna întinsă. Noi nu ne obosim să dăm mîna, scumpule. Ne luăm direct în braţe.

Îşi aruncă mîinile pe după gîtului lui şi-l învălui într-un amestec ameţitor de mirosuri: fixativ, parfum, deodorant, cremă de corp şi o notă distinctă de spray contra insectelor.

— Eu sînt bunica Priscillei, îi spuse ea lui Jason. Aşa să-mi spui şi tu.

Femeia cu părul ca de vanilie veni să-l îmbrăţişeze şi ea, cu corpul ei puternic, scund şi îndesat.

— Eu am fost pe vremuri Wilhelmina, dar lumea-mi zice Bean de cînd eram mică şi aşa am rămas.

Cum nici una dintre ele nu părea că vrea să-i dea drumul, Jason se îndreptă spre rulotă cu ele de-o parte şi de alta. Priscilla îi urmă cu grimoarul în mînă. Cum se deschise uşa îi lovi un curent de aer rece. Unitatea de aer condiţionat torcea sub fereastră, răcind interiorul pînă la un nivel arctic. Intrară într-o sufragerie cu un perete întreg acoperit cu numere de înmatriculare.

Locuinţa era curată, dar plină de mese, rafturi şi obiecte: figurine, capace de sticlă, borcane şi cîrlige de undiţă. Jason, care prefera spaţiile mari şi neaglomerate, începu să se simtă puţin închis. Văzu că amîndouă ferestrele bucătăriei erau cu totul blocate de rînduri de pahare şi termosuri şi trase aer în piept, încercînd să se calmeze.

— Acum, îi spuse bunica Priscillei, hai să ne uităm la cartea de vrăji.

— E foarte veche, spuse Jason, deranjat de ideea

că grimoarul prețios al lui Justine fusese așezat pe aceeași masă de bucătărie cu plăcinta de hot-dog, care mirosea a ketchup. Trebuie să am mare grijă de ea.

— O să fim atente, spuse bunica aruncîndu-i o privire inteligentă. N-am crezut că o să văd vreodată vreuna dintr-astea, mai ales una așa cunoscută.

— Noi n-am învățat magia din grimoare, spuse Bean, urmărindu-i lui Jason privirea pînă la plăcintă.

Luă vasul de pe masă, îl puse pe dulap și își șterse mîinile pe tunică.

— Numai vrăjitoarele de elită au așa ceva. Noi ne-am ținut mereu vrăjile și rețetele pe cartonașe.

— O carte ca asta, spuse bunica, are mai multă putere decît cuvintele scrise pe paginile ei.

Bătrînele scoaseră mici sunete de apreciere cînd Priscilla desfăcu Triodecadul. Coperta din piele strălucea precum pielița de prună. O încuietoare din cupru era în centrul unui desen neobișnuit, în formă de ceas. Chiar dacă Jason n-ar fi cunoscut valoarea supranaturală a cărții și tot ar fi recunoscut-o imediat ca fiind ceva antic și neprețuit.

— De ce un ceas? întrebă.

— Nu arată timpul, răspunse bunica. Sînt fazele lunii. Pămîntul e aici, în centru.

Desenă cu degetul liniile nevăzute de la gaura cheii pînă la fiecare dintre punctele cercului exterior.

— Luna nouă e sus, urmează primul pătrar, apoi luna plină acolo, spuse mișcînd degetul pînă la marginea coperții. Soarele ar veni din direcția asta.

Priscilla se încruntă, tulburată.

— În seara asta e lună plină, bunico. E momentul bun pentru o vrajă?

— Depinde de vrajă. O să fie nevoie să citim puțin, noi trei, ca să ne dăm seama ce e bine.

Bunica se întoarse spre Jason şi-i spuse cu compasiune:

— Prissy mi-a spus cu ce ne confruntăm. Cu sufletul lipsă şi blestemul vrăjitoarei, tu ai mai multe probleme decît o culegere de matematică. Şi nu putem să facem decît cîte o vrajă pe rînd, ca să nu înceapă să se blocheze una pe alta.

Se opri puțin, apoi întrebă:

— Cine are cheia?

— Eu, răspunse Jason scoțînd lanțul de sub tricoul polo.

Bunica o luă de la el dînd scurt din cap.

— Bean, înainte să deschidem cartea, cred că ar fi bine să măturăm podeaua cu mătura din rămurele.

— Mă duc s-o caut, spuse Bean îndreptîndu-se spre hol.

— Jason, spuse bunica, noi o să citim o vreme. Relaxează-te, dacă vrei. Poți să te uiți la televizor. Joacă Razorbacks şi Aggies.

— V-ar deranja dacă aş ieşi să mă plimb?

— Chiar te rog.

Jason îşi luă ochelarii de pe masă şi se întoarse spre uşă, iar Bean se grăbi spre el cu un spray şi începu să-l împroaşte cu substanța din interior. El se dădu în spate din reflex, iar Bean îndreptă recipientul spre pantalonii lui, apoi spre glezne. Mirosul de spray insecticid umplu aerul cu un nor toxic.

— Nu, nu e nevoie să...

— Ba îți trebuie, spuse Bean pe un ton autoritar, mergînd în spatele lui şi continuînd să-l dea cu spray.

— Nu ştii cum sînt țînțarii în Arkansas, îi spuse bunica. În zece minute o să fii plin de sînge, ca un porc la măcelărie.

— Măi, măi, se auzi vocea lui Bean din spatele lui. Asta numesc eu un posterior superior.

Jason îi aruncă o privire urîtă Priscillei, care se străduia să nu rîdă.

— Mulțumesc, spuse încet, apoi dispăru imediat ce Bean termină.

— Încă un lucru, strigă bunica în urma lui. Dacă-l vezi pe Cletus la etaj, să nu-l bagi în seamă.

Uşa se închise în urma lui, iar Jason se opri deodată.

— O rulotă nu are etaj, spuse cu voce tare.

Merse încet în jurul structurii sărăcăcioase. Descoperi un scaun ascuns printre copacii din față, alături de care erau o ladă frigorifică şi o umbrelă de soare, toate aranjate într-un colț al acoperişului plat. Pe scaun stătea un domn mai în vîrstă care purta o pălărie de pescuit, pantaloni scurți şi un tricou pe care scria „nu doar că sînt perfect, dar mai sînt şi sudist". Bărbatul se uita atent la telefonul mobil dintr-o mînă în timp ce cu cealaltă ținea o cutie de bere.

— Cletus? întrebă Jason precaut.

Bărbatul răspunse fără să ridice privirea.

— Eu sînt. Pe tine te-a adus Priscilla în vizită?

— Da. Sînt Jason.

— Hai sus să bei o bere rece.

Bătrînul arătă spre o scară din laterala rulotei. Jason urcă pe acoperişul învelit într-un strat gros de cauciuc mirosind a anvelope noi. Se apropie de celălalt bărbat şi dădu scurt mîna cu el. Cletus avea ochii albaştri şi sprîncenele albe şi groase ca două omizi. Pielea îi era închisă la culoare şi avea textura unei frunze uscate de tutun. Majoritatea celor de vîrsta lui înaintată n-ar fi fost în stare să se urce pe acoperiş, dar el era puternic, trecut prin multe şi avea braţe ca nişte funii şi trupul noduros.

Întinse mîna spre cutia frigorifică şi scoase o cutie umedă de bere pe care i-o întinse lui Jason.

— Mulţumesc, spuse acesta aşezîndu-se pe acoperiş, sub umbrelă.

— Ai venit să facă bunica şi Bean o vrajă pentru tine, spuse Cletus.

— Ăsta-i planul, spuse Jason, deschizînd cutia de bere şi bînd cu poftă. Eşti unchiul Priscillei?

— Prin căsătorie. Fratele meu geamăn, Clive, a fost însurat cu Bean acum multă vreme. A murit atacat de albine la şase săptămîni după nuntă.

— Era alergic la albine?

— Mai degrabă la blesteme. Clive ştia la ce risc se expunea dacă se însura cu ea. Toată lumea ştie cum stă treaba cu femeile din neamul Cincifrasini. Toate sînt văduve negre. Nu au ce să facă. Te iei cu una din ele şi mori.

— Atunci de ce s-a însurat Clive cu Bean, dacă ştia?

— Bean era foarte frumoasă pe atunci, şi Clive s-a îndrăgostit pînă peste urechi. A spus că trebuie s-o

aibă, cu sau fără blestem. Nimeni n-a reuşit să-i scoată asta din cap. Nici măcar Bean. A fost vrăjit de cînd a văzut-o.

— Ştiu cum e, spuse Jason fără umor.

Cletus termină berea, strînse cutia în mînă şi o aruncă jos.

— Blestemul le urmăreşte pe femeile din familia asta. Sper că nu te-ai îndrăgostit de Priscilla.

— Nu, domnule.

— Foarte bine. Aşa să rămînă. Nu vrei să ajungi precum Clive. Şi nici ca soţul bunicii, Bo.

— El cum a murit?

— Lovit de fulger pe ponton la Toad Suck, pe vremea cînd trecea feribotul pe acolo.

Cletus făcu o pauză ca să se gîndească, apoi continuă:

— Cu o săptămînă înainte să se întîmple, Bo mi-a spus că oriunde se ducea el, ceasurile stăteau. Ceasul de la mînă i se oprise. Chiar şi clepsidra din bucătărie s-a spart cînd s-a apropiat el de ea, adăugă mai luîndu-şi o bere din ladă. Ciudat e că şi Clive mi-a spus că avea aceeaşi problemă chiar înainte de accident. El, care a fost la timp la muncă în fiecare zi din viaţă, începuse să întîrzie, pentru că toate ceasurile din casă se opriseră. O săptămînă mai tîrziu, Clive nu mai era.

Jason îl privi atent.

— Au murit amîndoi la o săptămînă după ce s-au oprit ceasurile?

Privirea îi coborî spre cadranul ceasului său din oţel inoxidabil. Uşurat că funcţiona, expiră controlat. Înainte să ridice privirea îl auzi pe Cletus spunînd:

— Băiete, ai probleme mari, aşa e?

* * *

După ce petrecu o oră cu Cletus, Jason coborî şi se întoarse în rulotă. Cele trei femei se concentrau la Triodecad.

— Cum merge? întrebă Jason.

— Cartea asta e incredibilă, spuse Priscilla. Aici sînt vrăji pentru aproape orice ai putea să-ţi imaginezi.

— Aţi găsit ceva care să contracareze blestemul vrăjitoarei?

Priscilla clătină din cap.

— Nimic specific. Nu are sens, pentru că în toate generaţiile de vrăjitoare înnăscute care au existat, cineva trebuie să fi încercat să rezolve problema. De ce nu a scris nici una dintre ele nimic?

— Eu şi cu Bean am încercat să ne salvăm bărbaţii, spuse bunica. Dacă n-a mers, ne-am gîndit că n-avem noi o magie suficient de puternică, pentru că nu ne-a învăţat nimeni, dar credeam că într-o carte ca asta o să găsim răspunsul.

Jason se uită la Priscilla.

— Şi dacă am încerca să lovim cu toată puterea?

— Am găsit o vrajă de longevitate, spuse ea. Una puternică, din ce-mi dau seama.

El îşi păstră expresia neutră.

— Are vreun dezavantaj?

— Nici unul la care să mă pot gîndi acum. Toată lumea vrea să trăiască mai mult, nu? întrebă ea încruntîndu-se. Dar întrebi pe cine nu trebuie. Nici una

dintre noi n-are destul antrenament cu astfel de vrăji. Practic îi ceri cuiva care pregăteşte doar piure din praf de cartofi să gătească un antreu din cartea „Stăpîneşte secretele bucătăriei franţuzeşti".

Jason nu uitase avertismentul lui Justine legat de vraja de longevitate... într-o bună zi ar fi putut ajunge să cerşească moartea. În momentul acela, însă, longevitatea era răspunsul la toate problemele. I-ar fi permis să fie cu Justine şi era cea mai bună opţiune dacă voia să scape de blestemul vrăjitoarei.

— Mai vrem să adăugăm o vrajă, spuse Priscilla.

El ridică sprîncenele.

— Credeam că regula permite o singură vrajă de om.

— A doua nu e pentru tine, e pentru Justine.

Jason tăcu şi ascultă atent.

— Vrem să îi facem un legămînt, spuse Priscilla încet. Cît reuşim de asemănător cu originalul. N-ar fi la fel de bun, dar cred că noi trei...

— Nu.

— I-ar fi mai bine şi ei, şi ţi-ar fi mai bine şi ţie.

— Nu intră în discuţie.

— Tu ai avea ce ţi-ai dorit de la început, insistă Priscilla, înroşindu-se. Ai avea mai mult timp de trăit şi ai fi în siguranţă.

— Dacă soarta întregii lumi ar fi în pericol şi tot n-aş vrea să-i fac lui Justine încă un legămînt.

— Eşti încă tînăr, spuse Bean. Ai putea să găseşti pe altcineva.

El clătină din cap.

— O vreau pe Justine sau pe nimeni altcineva.

Priscilla se uită urît la el.

— Te porți nebuneşte, ca un gîndac dat cu spray. N-o cunoşti de suficient timp ca să decizi aşa ceva.

Jason o privi fără să clipească.

— Ba o cunosc destul. Într-o bună zi, viața ta o să se schimbe într-o secundă. O să ți se întîmple ceva la care nu te-ai fi aşteptat niciodată şi asta o să te ia prin surprindere ca o lovitură cu leuca. N-o să ai destul timp să-ți dai seama ce s-a întîmplat. N-o să poți decît să accepți.

— Ba nu. O să-mi amintesc că unele lucruri sînt sortite eşecului, spuse Priscilla.

Jason se uită spre figura serioasă a bunicii şi a lui Bean.

— Faceți tot ce puteți cu vraja de longevitate şi o să vă dau dublu prețului pe care l-am convenit. Dar n-o amestecați pe Justine.

— Nu cred că... începu bunica.

— Triplu, spuse Jason.

Bunica şi Bean se uitară una la cealaltă.

— Hai să facem vraja, spuse bunica brusc. Priscilla, tu te ocupi de cerc. Bean, avem nevoie de pocal şi de şervetul pentru altar.

Bean se apropie de fereastră şi luă o cană groasă, cu logo-ul Budweiser.

— Ăsta-i pocalul? întrebă Jason sec.

— Sigur. Am făcut unele dintre cele mai bune vrăji ale noastre cu el.

Bean căută într-un sertar şi scoase de acolo un prosop de bucătărie pe care-l întinse pe bufet. După ce se uită spre prosop, decorat cu silueta lui Elvis

cîntînd la chitară, Jason îi aruncă Priscillei o privire pe sub sprîncene.

— Nu contează cum arată şervetul pentru altar, îi spuse ea pe un ton scăzut, în timp ce bătrînele făceau pregătiri. Lasă-le să facă lucrurile cum ştiu ele că funcționează mai bine.

După o scurtă pauză adăugă:

— Şi să nu cumva să te superi dacă le auzi spunîndu-i numele lui Dionne Warwick de cîteva ori în timpul vrăjii. Aşa îi place lui Bean, iar spiritele nu se supără deloc.

Douăzeci şi unu

În a treia dimineață de cînd Jason plecase de la han, Justine se străduia din răsputeri să rămînă furioasă. Supărarea îi dăduse destulă energie ca să se pregătească pentru noul val de oaspeți făcînd lucrări de întreținere ca reparatul unei toalete stricate, resetarea telecomenzii unuia dintre televizoare, umplerea recipientelor cu săpun şi şampon. Furia o ajutase şi să se ocupe de contabilitatea plictisitoare şi de plata facturilor, o ajutase să plaseze comenzi pentru ce le mai lipsea şi să le trimită confirmări pe e-mail clienților care făcuseră rezervări.

Problema era că Justine nu ştia sigur ce avea să se întîmple dacă n-ar mai fi fost furioasă. Nu voia să-l ierte pe Jason şi nu voia să-i privească acțiunile în context. Iubirea nu era circumstanță atenuantă. Trebuia să se concentreze doar pe ce făcuse el şi să-i ignore motivele. De asta îi spusese cît mai puține lui Zoe, care credea cu toată forța în circumstanțe. Şi în iubire.

În timo ce spăla cearceafurile şi prosoapele, Justine primi un apel de la Priscilla, care pînă în acel moment nu-i răspunsese la nici unul dintre mesajele pline de furie.

Justine aştepta acel telefon, nu dormise noaptea repetînd în minte cum avea s-o facă pe Priscilla să-şi ceară scuze iar şi iar, dar cînd răspunse descoperi supărată că nu putea decît să o salute cu vocea gîtuită. Toate cuvintele pline de vehemență se încurcau unul într-altul precum nişte lănțişoare prea subțiri.

— Jason nu ştie că vorbesc cu tine, îi spuse Priscilla. M-ar omorî dacă ar şti.

— Unde e cartea mea de vrăji? întrebă Justine pe un ton chinuit.

— E la Jason. Are mare grijă de ea. O să ți-o aducă pînă la sfîrşitul săptămînii.

— El unde e acum?

— La o conferință în San Diego. Una dintre acelea mari, despre jocurile pe calculator. Trebuie să dea o petrecere pentru strîngere de fonduri...

— Tu eşti cu el?

— Nu. A rămas în Little Rock acum două nopți şi ieri a plecat spre California.

— Little Rock? repetă Justine nedumerită. În Arkansas?

Priscilla vorbi încet.

— Bunica şi mătuşa mea sînt vrăjitoare. Ne-au ajutat să ne dăm seama ce vrajă să folosim pentru Jason.

— Din Triodecadul meu, spuse Justine apăsat. Minunat. Şi ce vrajă ați făcut?

— Longevitatea.

Furia lui Justine scăzu ca un cățărător care se lasă să cadă prins în frînghie şi se transformă într-un

sentiment de disperare ca o ceață groasă. Închise ochi şi se sprijini de uscător. Avea nevoie de căldura lui. Trase de cîteva ori aer în piept înainte să poată să vorbească.

— Ați folosit magie înaltă?

Priscilla răspunse pe un ton precaut:

— Bunica a spus că i se pare că a prins. N-ai de ce să-ți faci griji. O să primeşti înapoi cartea şi...

— Ar trebui să te îngrijoreze două lucruri, spuse Justine pe un ton ascuțit. Primul e că s-ar putea să fi greşit vraja. Al doilea e că s-ar putea să-ți fi ieşit bine.

— Nu înțeleg.

— Să spunem altfel. Doar pentru că poți să faci ceva nu înseamnă că ar trebui să şi faci acel lucru. Nu ai de unde să ştii exact ce-ai provocat. O să aflăm doar cînd o să fie prea tîrziu, şi dacă ai făcut bine vraja... Jason o să sufere mai tîrziu. Longevitatea supranaturală e un blestem, Priscilla. Nu i-ai dori aşa ceva nici celui mai mare duşman al tău. Nu există nici o garanție că n-o să te îmbolnăveşti, că n-o să faci o demență sau orice alt lucru teribil care i se poate întîmpla corpului uman. Singura garanție e că o să trăieşti, şi o să trăieşti, şi o să trăieşti, pînă cînd ajungi să faci orice ca să pui capăt chinului.

Simți cum i pune un nod în gît.

— I-am spus asta deja lui Jason, idiotul încăpățînat!

— A făcut asta pentru că te iubeşte, izbucni Priscilla.

— Mai lasă-mă! Oricum voia să facă asta din motivele lui personale şi egoiste.

— Te iubeşte, repetă Priscilla.

— De ce crezi tu asta? întrebă Justine pe un ton sarcastic. Pentru că a zis-o el?

— Pentru că e adevărul. Toată lumea ştie că o să moară din cauza ta. Vraja de longevitate n-o să reziste în faţa blestemului vrăjitoarei, dar lui nu-i pasă. Nu vrea decît să aibă mai mult timp alături de tine, adăugă Priscilla suspinînd frustrată. Tăticul meu a murit de tînăr, la fel ca şi al tău. Oamenii l-au avertizat să nu se însoare cu mama. I-au spus să fugă ca de dracu', să nu-l ajungă blestemul. Eu m-am întrebat mereu de ce nu i-a ascultat. Nu înţelegeam cum poate cineva să fie atît de îndrăgostit încît să prefere să moară decît să trăiască fără iubire. Ei bine, acum văd asta la prima mînă. Nu ai cum să-l salvezi pe Jason. A găsit ceva ce-şi doreşte mai mult decît îşi doreşte suflet, şi acel ceva eşti tu. Dacă n-o să-l vrei, o să aştepte.

— O să-şi petreacă tot restul vieţii aşteptînd, se răsti Justine.

— I-am spus şi eu asta.

— Şi ce-a zis?

— Că o să te iubească aşa, aşteptînd.

Justine tăcu şi strînse pumnul lîngă suprafaţa caldă şi metalică a uscătorului.

— Sper că Zeiţa o să aibă milă şi nici un bărbat n-o să mă iubească pe mine vreodată aşa, continuă Priscilla. Şi îmi pare rău pentru că am participat la asta. Te-am sunat ca să-ţi spun unde e Jason, în caz că nu vrei să pierzi timpul, fiindcă indiferent dacă vraja a reuşit sau nu, oricum n-aveţi o eternitate la dispoziţie.

* * *

— Nu-ți face griji, spuse Zoe pe un ton vesel, aşezînd hainele împăturite într-o valiză desfăcută de pe patul lui Justine.

Verişoara ei nu doar că fusese de acord să se ocupe de han în lipsa ei, ci se arătase de-a dreptul entuziasmată. De fapt, Zoe insistase s-o ajute să-şi facă bagajul pentru San Diego.

— Sora Nitei o să vină să ne ajute la curățenie, continuă Zoe, iar Annette o să vină mai devreme ca să ne ajute la micul dejun. Avem, oricum, numai cîteva camere ocupate, aşa că poți să stai tot weekendul.

— Încercați să scăpați de mine, spuse Justine supărată.

Zoe zîmbi.

— Meriți asta. Nici una dintre noi nu-şi aminteşte cînd ai plecat tu ultima dată într-un weekend romantic.

— N-o să fie un weekend romantic. Mă duc să-mi iau cartea de vrăji de la Jason, să țip la el şi să rămîn într-o cameră separată. Nu plec în aceeaşi zi pentru că toate avioanele de întoarcere erau pline.

— Mai ia-ți ceva de îmbrăcat la tine, poate, cine ştie? Şi ceva drăguț de purtat la cină, spuse Zoe scoțînd o rochiță mică şi neagră din dulap. Asta o să fie perfectă.

— N-am de gînd să mă îmbrac special pentru cină. O să comand un hamburger în cameră.

— Unde sînt sandalele cu barete subțiri?

Justine făcu o grimasă de nemulțumire cînd o văzu pe Zoe atît de hotărîtă.

— În partea din spate a şifonierului.

— Şi un colier?

— N-am unul care să se potrivească la rochia aia.

— Uite, asta merge foarte bine.

Zoe scoase broşa antică din cristal pe care o purta prinsă de puloverul ei retro şi o puse în partea de jos a decolteului rochiei.

— Zoe, mulţumesc, dar nu e nevoie. N-o să iau cina nici cu Jason, nici cu altcineva.

Verişoara ei împături cu grijă rochia.

— Nu se ştie.

— Jason n-are habar că fac asta. Mă duc numai ca să-mi iau la revedere definitiv, apoi vin aici şi-mi reiau viaţa petrecută în disperare tăcută. Nu ştiam ce bine mi-era.

— De ce trebuie să-i spui adio în San Diego? întrebă Zoe cu blîndeţe. Ai putea să-i laşi un mesaj pe robotul telefonului sau să-i scrii un sms.

— Nu poţi să-i scrii cuiva un sms de adio, spuse Justine indignată. Asta e ceva ce se face în persoană.

— Încălţată în sandale cu barete subţiri, adăugă Zoe satisfăcută, punînd încălţămintea în valiză.

* * *

Hotelul del Coronado devenise faimos imediat ce fusese construit în anii o mie opt sute. În ciuda dimensiunii impunătoare a construcţiei de pe malul mării, verandele late, albe, pavilioanele şi terasele cu coloane îl făceau să pară aerisit. Justine nu mai fusese

niciodată la „*Def*", cum îi spuneau cei din San Diego, deşi citise despre el la cursul de management hotelier.

Nenumărate celebrități locuiseră acolo de-a lungul istoriei, inclusiv „nobili" hollywoodieni precum Rudolf Valentino, Charlie Chaplin şi Greta Garbo. Hotelul găzduise şi preşedinți ai SUA, membri ai familiilor regale străine şi personalități de marcă precum Thomas Edison şi Babe Ruth. Exista chiar şi o fantomă a casei, care începuse să apară de cînd o tînără murise acolo în 1892.

Justine regretă o clipă că se îmbrăcase într-o ținută de zi cînd intră în foaierul elegant, cu tavan înalt, covor roşu cu auriu şi accente din lemn negru, lustruit. Deşi aproape toți ceilalți oameni dinăuntru erau şi ei îmbrăcați tot în blugi, locul părea dintre acelea în care oamenii ar fi trebuit să meargă îmbrăcați la patru ace.

La rînd în fața biroului de la recepție, Justine lăsă jos, la picioare, geanta de voiaj. Priscilla îi spusese numărul camerei lui Jason şi-i trimisese o copie a programului lui. Conferința de jocuri pe calculator se desfăşura în incinta altui hotel, ceea ce însemna că probabil Jason nu era de găsit pentru moment. Cînd avea să se întoarcă, Justine intenționa să-i spună exact ce gîndea despre el, anume că era josnic pentru că furase Triodecadul şi că ea fusese o proastă cînd se culcase cu el, cînd îi acordase încredere...

O senzație de căldură care-i coborî de pe ceafă spre baza şirei spinării îi distrase atenția de la gînduri. Se uită cu precauție în jur. Ceilalți oameni care aşteptau la rînd păreau netulburați. Cei aşezați în zonele cu canapele rîdeau şi discutau relaxați.

Un grup mic de bărbați ieşise din liftul-cuşcă, de modă veche, şi se plimbau încet prin foaier. Atenți la discuția lor, se opriră la masa imensă, rotundă, pe care era aşezat cel mai mare aranjament floral pe care-l văzuse Justine vreodată. Unul dintre ei era atrăgător şi sofisticat în costumul lui croit pe trup şi închis la culoare, şi radia o carismă care aproape că trecea limita încrederii în sine şi devenea obrăznicie. Părul lui negru fusese la un moment dat pieptănat frumos, dar începuse să-i alunece dezordonat pe frunte. Justine îşi amintea cît de mătăsos era în palma ei, îşi amintea cum buzele lui le sărutaseră pe ale ei.

Se întoarse cu spatele şi îşi feri privirea. I se părea înfiorător că era atît de bucuroasă şi doar să fie în aceeaşi încăpere cu Jason. Inima începuse să-i bată în ritmul unei locomotive. Se concentră să rămînă nemişcată, deşi fiecare fibră îi cerea să fugă, ori spre el, ori departe de el, nu ştia sigur.

Se gîndi că probabil o privea, fiindcă aproape că-l simțea uitîndu-se la ea, dar în foaier era multă lume, iar Jason nu se aştepta ca Justine să fie acolo. Probabil că n-avea cum s-o vadă. După o clipă riscă să ridice privirea spre grupul de bărbați. Nu mai erau acolo.

Rîndul înaintă, iar ea se aplecă să-şi ridice geanta. Sub ochii ei apăru o pereche de pantofi cu şiret, lustruiți şi negri. Justine se ridică lent şi simți cum i se strînge inima. Îl privi, iar gîndurile i se amestecară, confuze, dornice şi nerăbdătoare.

Jason vorbi pe un ton nonşalant, dar privind-o cu afecțiune.

— N-ai cum să-ți iei cameră aici. Sînt închiriate toate.

Justine simți că are miere groasă pe gît. Înghiți în sec înainte să răspundă:

— Am rezervare.

El îi luă mînerul genții de voiaj dintre degetele amorțite.

— A fost anulată. Poți să stai cu mine în cameră.

Energia dintre ei ajunsese şi la cei din jur. Cîteva priviri îi urmăriră, unele curioase, altele pline de invidie. Jason o conduse la adăpostul parțial al unui ficus într-un ghiveci şi puse deoparte geanta ei şi servieta lui, privind-o atent.

— De ce eşti în San Diego? Dă-mi voie să spun că nu mă plîng. Sînt foarte fericit să te am aici, adăugă înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

— Nu mă ai aici. Am venit să iau Triodecadul.

— Voiam să ți-l aduc poimîine.

— Nu puteam să aştept atît.

— Nu puteai să aştepți cartea, întrebă el, sau pe mine?

Ea se hotărîse deja că n-avea să flirteze cu el, să îi zîmbească sau să cedeze farmecului său.

— Îmi vreau cartea înapoi.

Fără să spună un cuvînt, Jason ridică servieta din piele şi i-o întinse. Nedumerită, Justine întrebă:

— Ai dus-o cu tine peste tot?

Jason zîmbi puțin.

— E ca un cod nuclear.

Justine se întoarse cu spatele la el, deschise geanta şi se uită înăuntru. Strecură mîna şi ridică

marginea acoperămîntului din in, apoi oftă uşurată cînd văzu coperta familiară a grimoarului.

Jason se apropie în spatele ei, se aplecă şi o sărută la încheietura umărului. Pe Justine o traversă un fior senzual.

— Tot am de gînd să te electrocutez.

— Da, chiar te rog, spuse el muşcînd-o încet. Cu amîndouă mîinile.

Justine se răsuci furioasă spre el.

— M-ai minţit.

— Nu tocmai.

— Prostii. Dacă nu altceva, atunci tot m-ai minţit prin omisiune.

— Era singura cale ca să fiu cu tine.

— Şi scopul scuză mijloacele? întrebă ea pe un ton caustic. Tu nici măcar nu ţi-ai atins scopul.

Jason o studie, calm în aparenţă, deşi ea simţea emoţiile puternice din profunzime.

— De asta ai scăpat de legămînt, îi spuse. Ai vrut iubire. Acum o ai. Eu te iubesc cît o duzină de oameni la un loc. Poate că există ceva ce n-aş face ca să te am, vreo regulă sau vreo lege pe care n-aş vrea să o încalc, dar să fiu al naibii dacă ştiu care-i aceea. Ştiu că nu sînt perfect, dar dacă tu...

— Eşti opusul cuiva perfect, spuse Justine, strîngînd servieta la piept şi uitîndu-se supărată la el. N-am vrut genul de iubire în care oamenii sînt răniţi, lucrurile merg prost şi nici nu mai ştii cine eşti.

Jason nu avea dreptul să arate compasiune, dat fiind că el era motivul nefericirii ei.

— Hai să mergem undeva, iubita mea. Nu-mi place să discut despre sentimentele mele în spatele unei plante de apartament din holul unui hotel.

Ridică geanta cu mîna liberă şi o trase pe Justine după el, spre recepție. Văzînd că se apropiau, din spatele biroului apăru un bărbat, radiind un aer de încredere, aşa cum îi stătea bine unui angajat la un hotel de mare clasă. Se spune că un recepționer bun e ca un Merlin amestecat cu un Houdini, capabil să rezolve un spectru larg de probleme cu viteza fulgerului. Problema ar putea să fie orice, de la înlocuirea unei periuțe de dinți pînă la închiriatul unui avion privat. Un recepționer bine pregătit evita un singur cuvînt în fața oaspeților săi, şi acela era „nu".

— Bună ziua, domnule Black. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, mulțumesc. Se pare că am nevoie de o altă cameră.

— Bineînțeles. Pot să vă întreb care e problema cu aceea pe care o aveți deja?

— Nu e nici o problemă, dar am nevoie de ceva mai spațios. Aş vrea să schimb camera de acum cu una dintre căsuțele de pe plajă.

— Nu avem nevoie de căsuță pe plajă, spuse Justine repede.

Jason o ignoră.

— Una cît mai departe de ochii lumii, spuse.

— Dacă nu mă înşel, avem un apartament disponibil la capătul piscinei Sapphire. E foarte ferit. Are un dormitor mare, cu verandă, foc de tabără, jacuzzi şi acces privat la plajă.

— Pare scump, începu Justine să zică.

— O luăm, rosti Jason, întinzîndu-i omului geanta de voiaj a lui Justine. Vrei, te rog, să trimiți asta la apartament, împreună cu lucrurile mele?

— Dați-ne jumătate de oră, patruzeci şi cinci de minute, spuse recepționerul, şi facem rost de chei noi, apoi vă cazăm. Vreți să aşteptați pe terasă? Poate să vă trimit nişte vin şi o gustare?

Jason se uită la Justine.

— Ce părere ai?

— Vai, mă întrebi şi pe mine ceva? întrebă ea pe cel mai dulceag ton pe care-l avea. Vrei părerea mea? Preferința mea?

Expresia de pe chipul recepționerului rămase politicos neclintită cînd Jason se întoarse spre el.

— Cred că o să ne plimbăm pe faleză, spuse. Sună-mă cînd e gata căsuța. Şi te rog să anulezi rezervarea prietenei mele. O să stea cu mine.

— Da, domnule, spuse recepționerul, zîmbind şi privind-o pe Justine. Pot să vă rog să-mi spuneți numele pe care e făcută rezervarea?

— Justine Hoffman, spuse ea încet.

— Domnişoară Hoffman. Bine ați venit la *Del*. O să facem tot posibilul ca să vă bucurați de şederea la noi.

Justine îl însoți pe Jason prin foaierul clădirii victoriene. Cînd se apropiară de grădină, un tînăr îmbrăcat în uniformă cu vestă roşie şi pălărie neagră îl recunoscu pe Jason.

— Domnule Black. Să vă aduc maşina?

— Nu acum, mulțumesc.

Continuară să meargă prin foaier, iar Justine se încruntă la Jason.

— Nu sînt impresionată de felul în care oamenii te linguşesc.

— Ba eşti. Pînă şi pe mine mă impresionează. Lasă-mă pe mine să duc servieta.

— Rămîn numai o noapte, spuse ea întinzîndu-i-o. Plec mîine dimineață.

— Rămîi tot weekendul, o ademeni el.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Încă nu m-ai iertat pentru că am împrumutat cartea, spuse el.

Era mai mult o afirmație decît o întrebare.

— Ai luat lucrul meu cel mai de preț fără să-mi ceri voie. Am făcut atac de cord cînd mi-am dat seama că lipseşte. Am pierdut zece ani din viață.

— Spune-mi cum pot să fac ca să mă ierți.

— Nu ai ce să faci.

— Angajez pe cineva să scrie pe cerul oraşului San Diego o scuză. Te duc la Taj Mahal. O să fac un fond de caritate pentru pisicuțe.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Îți plac cărțile, continuă Jason. Ştiai că Frank L. Baum a scris „*Vrăjitorul din Oz*" cît a stat la *Del*?

— Da, ştiam. Şi ce dacă?

— Acum e o expoziție cu obiecte din „*Vrăjitorul din Oz*" în foaier. E acolo inclusiv o primă ediție a cărții, semnată de autor şi de toată distribuția filmului din 1939.

— Foarte frumos, spuse Justine. Mi-ar plăcea s-o văd, dar de ce...

— Ți-o cumpăr drept suvenir.

Ea se opri brusc, obligîndu-l să se oprească şi el. Chiar îi făcuse o ofertă atît de strigătoare la cer?

— Ăla nu-i un suvenir. Un suvenir e un tricou sau un glob de zăpadă.

— O să ai nevoie de ceva de citit pe drumul spre casă.

— O carte ca aia costă o avere, spuse ea. De cîte ori trebuie să-ți spun că nu poți să mă cumperi? adăugă pe un ton de insultă, apoi se opri. De toată distribuția?

— Inclusiv de Toto.

Văzîndu-i expresia, Jason insistă, folosindu-se de avantaj:

— Lăbuța lui simpatică e chiar pe interiorul copertei unu.

Oare mai fusese vreodată vreo femeie atît de tentată de ceva?

— Nu vreau cartea, se forță Justine să spună. Nici dacă ar avea condurii de rubin în ea.

— Dar dacă te scot la cină în seara asta? O masă lîngă ocean, noi doi, privind apusul...

Justine voia să fie în continuare rece cu el, dar îi era foame şi era obosită, iar ideea unei mese lîngă ocean i se păru prea tentantă.

— Ar putea să fie frumos, spuse cam fără voie, dar, chiar dacă iau cina cu tine, asta nu înseamnă că te-am iertat.

— Nici măcar puțin?

— Poate numai atît cît abia poate să măsoare ştiința.

— E un început.

Jason îşi scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului.

— Fac rezervarea.

— Singur? întrebă Justine prefăcîndu-se uluită. Nu-l pui pe unul dintre supuşii tăi s-o facă în locul tău?

El îi aruncă o privire sarcastică şi începu să formeze numărul.

— Stai, spuse ea amintindu-şi de programul lui. Ai planuri în seara asta.

— Sînt cu totul liber.

— Trebuie să iei cina cu nişte oameni care se ocupă de simulările pe calculator.

Jason ridică privirea de la telefon.

— De unde ştii asta?

— Priscilla mi-a dat programul tău.

El se uită urît la telefon şi spuse ca pentru sine:

— Ce supusă neascultătoare!

— Nu-i nici o problemă. O să mă relaxez în jacuzzi cît eşti tu la cina de afaceri.

Justine făcu o pauză, apoi adăugă:

— Sper că nu există reguli legate de nuditate, fiindcă n-am la mine costumul de baie.

Îl auzi cum tresare.

— Anulez cina.

— În ultima clipă?

— Anulez întîlniri tot timpul, o informă. Face parte din farmecul meu eluziv.

Justine nu putu să nu zîmbească.

— E şi ăsta un fel de-a spune.

Ajunseră pe faleză, iar ea se opri ca să privească plaja cu nisip auriu şi mica, şi apa atît de albastră a Pacificului.

— Nici nu-i de mirare că L. Frank Baum a scris o carte atît de frumoasă cît a stat aici, spuse. E un peisaj magic, nu-i aşa?

— Da, spuse Jason, dar privind-o pe ea. Ai citit *„Vrăjitorul din Oz”?*

— Cînd eram mică. Tu?

— Nu, dar am văzut filmul de cel puțin şase ori.

Îi mîngîie cu blîndețe părul, dîndu-l la o parte atunci cînd briza i se jucă printre şuvițe.

— Ca o coincidență, am ținut întotdeauna cu vrăjitoarea.

* * *

Căsuța de pe plajă era sofisticată, de lux, cu podele din lemn de esență tare, cu multe ferestre din sticlă şi cu mobilă moale, comodă. Paleta coloristică deschisă, neutră, îi dădea un aer proaspăt şi deschis, iar din fiecare cameră se vedea oceanul. Înăuntru erau o bucătărie bine dotată, o cameră pentru cină şi o sufragerie cu şemineu deasupra căruia era un televizor cu ecran plat. Patul mare din dormitor era acoperit cu pături grele şi lucioase. O cadă imensă, din marmură, domina baia alăturată, care avea înăuntru şi un duş separat, cu o cabină din sticlă. După ce investigă fiecare cameră a vilei elegante, Justine se întoarse în sufragerie.

Jason îşi scosese sacoul şi îl punea pe spătarul unui scaun. Îl prinsese într-un moment în care avea garda jos. Era obosit, văzu ea, şi părea puțin uzat, puțin neîngrijit. Cumva, asta-l făcea să pară şi mai atrăgător, mai uman, un bărbat cu defecte şi nevoi.

„Ai vrut iubire", îi spusese în foaier, „şi acum asta ai". Indiferent cît de furioasă sau de rănită s-ar fi simțit, Justine ştia că acela era adevărul. Ecoul cuvintelor Priscillei încă era în mintea ei: „chiar dacă vraja a funcționat, tot n-aveți o eternitate".

Putea să-şi permită să irosească un moment de iubire? Putea oricine să-şi permită aşa ceva?

Jason se uită la ea cum se apropia. Imediat, masca de calm reapăru pe chipul lui.

— Îți place casa? întrebă. Dacă nu...

Se opri şi clipi de două ori — singura lui reacție la gestul lui Justine, care-şi scosese tricoul cu o mişcare deliberată şi îl aruncase pe canapea. Privirea lui rămase lipită de silueta ei subțire, îmbrăcată doar în sutienul alb din bumbac şi în blugi.

— Justine, spuse el răguşit, vreau să fie clar că nu ai nici o obligație... că nu trebuie să...

— Încerci să-mi spui că nu e nevoie să mă culc cu tine ca să pot să dorm aici?

— Exact.

Nu se mişcă atunci cînd ea întinse mîna spre cravata lui, desfăcînd nodul din mătase cu degetele ei subțiri. Justine aruncă cravata la o parte.

— Deci atunci cînd mi-ai anulat rezervarea şi ai insistat să dorm aici, cu tine, nu ți-a trecut prin cap că o să facem sex?

— Nu mi-a trecut, spuse Jason respirînd inegal în timp ce ea îi desfăcea nasturii de la cămaşă, mi-a alergat prin cap. Dar tot nu eşti obligată să te culci cu mine.

Justine îi lăsă cămaşa desfăcută şi îşi scoase de pe umeri bretelele sutienului, apoi îl desfăcu de la spate şi îşi arcui pieptul spre el.

— Deci dacă ți-aş cere să dormi pe canapea în noaptea asta, nu ai avea nimic împotrivă?

— Nu.

Ea lăsă sutienul să cadă pe podea şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, îl cuprinse pe după gît.

— Mă îndoiesc, şopti, apoi îi atinse cu buzele desfăcute partea de dedesubt a bărbiei. Dar primeşti puncte pentru că ai încercat să fii gentleman.

Căldura şi parfumul familiar al pielii lui o făcură să se topească de tot. Orice tristețe dispăru din inima ei, gonită de o uşurare atît de puternică şi de atît de multă bucurie încît lui Justine i se părea că băuse şi amețise.

Jason o sărută încet, fierbinte. Degetele lui lungi îi mîngîiară contururile bărbiei, obrajilor, nasului, frunții, de parcă ar fi fost orb şi n-ar fi putut s-o cunoască decît prin atingere. Sărutul se adînci şi deveni mai apăsat, pînă cînd amîndoi începură să respire greu şi să se grăbească să-şi dezbrace hainele.

Curînd, o urmă de haine aruncate desena drumul pînă în dormitor. În picioare, lîngă pat, Jason o ținu aproape şi-i cuprinse sînul în palmă. Îi cîntări conturul moale, ciupind cu blîndețe sfîrcul între degetul mare şi arătător, făcîndu-l să capete o culoare trandafirie, închisă. După aceea se aplecă să-l sărute, să-l aline

cu limba. În acel moment ea îşi pierdu echilibrul, dar el o prinse şi o susţinu, ajutînd-o să se întindă pe patul acoperit cu cearceafuri albe.

Nimic nu exista pe lume în afară de camera aceea tăcută şi de jaluzelele închise. Nici timp, nici Pămînt care să se rotească, nici ocean adînc şi albastru, nici vrăji rupte şi nici soarta hărăzită de stele nefaste. Nu exista decît acel bărbat, iubitul ei, fermecătorul ei, care-i legase inima în corzi invizibile.

O lăsă pe spate şi se aplecă deasupra sînilor ei ca să le sărute sfîrcurile. Senzaţii îi alergară de la sîni pînă la sex în scîntei strălucitoare. Mîna lui se opri în locul fin dintre coapse, un deget se strecură în trupul ei, iar degetul mare îi atinse cu blîndeţe centrul sensibil. Începu s-o mîngîie cu mişcări circulare, lente, înăuntru şi afară. Plăcerea începu să se mişte în valuri înăuntrul ei, din ce în ce mai mare. *„Nu încă."* Se eliberă şi se aplecă deasupra lui, ca să-l cuprindă cu gura şi să traseze cercuri cu limba pe vîrful tare şi mătăsos. Gustul lui era foarte plăcut, puţin sărat, ca oceanul.

Jason rămase nemişcat, cu ochii închişi, cu pumnii strînşi de parcă ar fi fost torturat. Curînd o opri, trăgînd-o în sus cu mîinile tremurînde.

O împinse pe Justine în genunchi şi în coate, apoi îi mîngîie liniile tensionate ale corpului. Se aşeză în spatele ei, iar picioarele lui cu textură dură şi aspră le desfăcură larg pe ale ei. Ea tresări cînd îl simţi tare, aproape, atingîndu-i sexul. Gemu şi strînse cearceaful în pumni, aşteptînd orbeşte. El îi ridică şoldurile mult, ca şi cum ar fi fost o pisică arcuindu-se.

Respirau în acelaşi ritm, cu inimile şi cu plămînii lucrînd din greu. Fără nici un avertisment el o pătrunse ferm, iar Justine îşi împinse trupul spre el, cu corpul zvîcnind instinctiv în jurul presiunii insistente. El începu un ritm hotărît, condus de nevoia carnală pură. Interiorul ei se încordă şi se destinse în opoziția condusă de nevoie şi plăcere. Încă o alunecare puternică, încă una, din ce în ce mai adînc, pînă cînd nici o parte din ea nu-i rămăsese străină.

Prea multă plăcere îi ardea obrajii şi-i făcea carnea să doară. Era foarte aproape, la cîteva respirații distanță.

— Jason, te rog...

Tăcu, apoi suspină cînd el îi cuprinse fundul în palme şi o roti încît să simtă presiunea din interior.

— Spune-mi, se auzi şoapta lui întunecată. Spune-mi ce-ți trebuie.

Ea se trezi că rosteşte cu greutate cuvinte venite direct din inima pe care el i-o deschisese larg.

— Iubeşte-mă. Am nevoie să mă iubeşti.

Îi simți răspunsul, un fior adînc, o tresărire în interiorul ei. Îi răspunse cu un cuvînt apăsat, apoi se aplecă deasupra ei murmurînd cuvinte de dragoste, strîngîndu-i trupul mai aproape de al lui. O atinse între coapse, apăsînd în contratimp cu mişcările pe care le făcea din şolduri. Justine atinse un climax exploziv, orbitor.

Îşi lipi obrazul de saltea şi scoase sunete guturale de plăcere, strîngîndu-l şi trăgîndu-l mai adînc în ea. El mai împinse o dată, apoi se opri, rămase nemişcat, fără ca măcar să respire o clipă, cît dură eliberarea.

Un fior, un geamăt, cît timp se bucură de strînsoarea trupului ei.

După aceea, cînd stăteau împreună în pat, adormiți şi satisfăcuți, Justine îşi aminti şi înțelese cuvîntul pe care i-l spusese el în acel moment de pe urmă.

„Întotdeauna".

Douăzeci şi doi

Fiindcă nici unul dintre ei nu prea voia să-şi părăsească patul, Jason anulă rezervarea la cină. Se opri ca să se uite la liniile lungi ale corpului lui Justine. Era întinsă pe burtă, cu cearceafurile adunate în jurul şoldurilor subțiri.

— Ai pielea foarte frumoasă. Ca petalele de violetă albă.

Îşi trecu degetele de-a lungul şirei spinării ei, minunîndu-se de planurile perfecte ale spatelui lui Justine. Roşea uşor şi culoarea rămînea o vreme pe pielea ei. Găsi o umbră delicată, trandafirie, pe umărul ei, şi o alta pe laterala sînului.

— După ce fac dragoste cu tine, spuse, petele astea roz şi drăgălaşe îți apar peste tot, mai ales pe...

— Nu mă face să mă simt prost, protestă ea, ascunzîndu-şi capul în pernă.

Jason se aplecă şi începu să sărute fiecare pată pe care o găsea şi să o mîngîie posesiv.

— A face dragoste, se gîndi cu voce tare. Nu i-am mai spus niciodată aşa pînă acum, fiindcă sînt cuvinte de modă veche, dar cu tine alte cuvinte nu sună potrivit.

Ea vorbi cu vocea înfundată în adîncul pernei.

— Crede-mă că nu e nimic de modă veche la felul în care faci tu lucrurile.

Jason zîmbi şi o sărută pe spate, din loc în loc.

— Ţi-e foame?

Ea ridică privirea.

— Foarte foame.

— Am putea să-l chemăm pe unul dintre maeştrii bucătari de la hotel să ne gătească aici, în căsuţă.

— Serios? spuse ea, gîndindu-se puţin. Dar o să fie nevoie să mă îmbrac.

— Nu, lasă. Chemăm room-service.

Se ridică din pat şi căută meniul legat în piele din sala de mese, apoi i-l aduse lui Justine.

— Comandă ceva din fiecare coloană, îi spuse. Am sărit peste prînz.

— Şi eu la fel, spuse ea, citind meniul cu plăcere. Vrei să comand eu pentru tine?

— Dacă nu te deranjează.

Se întinse alături de ea, bucuros să-i privească figura expresivă în timp ce citea. Adora felul în care sentimentele i se citeau pe chip, ca o etichetă cu preţ pe care uitase s-o scoată. Chiar şi aşa, motivele ei nu-i erau mereu clare. Îi mîngîie braţul.

— Justine?

— Îhm?

— De ce am făcut noi sex acum?

— Ai fi preferat să facem altceva?

— Nu, rosti el apăsat, dar a fost mai curînd decît mă aşteptam. Aveam de gînd să-ţi dau timp şi spaţiu, oricît ai fi avut nevoie. N-aş fi spus nici un cuvînt, nu m-aş fi plîns, dacă mi-ai fi cerut să dorm pe canapea.

— Mi-am dat seama că timpul e prea preţios ca să-l irosim, spuse ea, trasîndu-i cu blîndeţe conturul nasului şi-al buzelor. Deşi o relaţie între noi e nebunească şi incomodă şi sortită eşecului... nimic din toate astea nu contează, fiindcă te iubesc oricum.

Jason o luă de mînă şi îi lipi degetele de buzele lui, ţinîndu-le acolo.

— Am crezut mereu că iubirea nu e adevărată dacă apare prea repede, îi spuse ea pe un ton amuzat. De asta mi se pare totul atît de neclar. Nu poţi să cunoşti pe cineva şi să ştii deja că el e acela. Trebuie să petreceţi timp împreună, să pui o grămadă de întrebări, să-l vezi în diferite situaţii.

Jason vorbi printre degetele ei.

— Am făcut şi noi asta.

— Două zile.

— Nu e destul?

— Nu. Îndrăgostitul ar trebui să fie un proces, nu un fulger. E o expresie în franceză pentru asta... coup de ceva. Coup de gras?

— Coup de foudre, spuse Jason. Fulgerător. Iubire la prima vedere. Coup de grace e atunci cînd dai cuiva o lovitură fatală. Ceea ce, pentru noi...

— Să nu glumeşti cu asta, îl avertiză ea, acoperindu-i ferm gura.

Cînd Jason tăcu, ea luă mîna.

— Nu se pronunţă „coup de gras"? întrebă. În franceză nu se citeşte ultima literă.

— Ba da, dar cuvîntul e „grîce". „Coup de gras" înseamnă lovitură de grăsime. Cum ar veni, şunculiţă criminală.

Stomacul ei scoase un sunet, iar Justine zîmbi stînjenită.

— O să comand un coup de şunculiță, spuse, apoi redeveni atentă la meniu.

În cîteva minute sună la recepție şi comandă mai multe feluri din meniu, inclusiv o sticlă de vin. Se întrebă dacă să ceară şi desert, iar recepționerul se oferi să le trimită ingrediente pentru biscuiți cu bezea, pe care să-i facă singuri la focul de tabără.

Ea puse mîna peste receptor şi îl întrebă pe Jason:

— Îți plac biscuiții cu bezea?

El o privi serios.

— Mă răneşti că nu ştii şi trebuie să întrebi.

Zîmbind larg, Justine îi spuse recepționerului:

— Da pentru biscuiți.

După ce închise, îi spuse lui Jason:

— Sper că te pricepi să coci bezele...

— Mă pricep.

— Fiindcă eu le ard mereu.

— Ştiu.

Justine strîmbă din nas.

— De unde ştii?

— Ca să coci bezele trebuie să ai răbdare.

— Sugerezi că eu n-am răbdare?

El îşi plimbă degetele de-a lungul coapsei ei învelite în cearceaf.

— Spun asta ca pe un fapt dovedit, răspunse el, iar ea zîmbi larg.

După ce se dădură jos din pat şi făcură duş, sosi şi cina. Justine îşi puse un halat de la hotel şi aşteptă

în dormitor cît timp Jason, îmbrăcat lejer, le deschise celor de la room-service. Angajații hotelului aranjară un festin cu feluri de mîncare pregătite minunat şi vin, apoi plecară discret.

— Cum arată? întrebă Justine, aventurîndu-se afară din dormitor.

— Fantastic, spuse Jason, privind-o din cap pînă în picioare, aşa cum era îmbrăcată în halat.

Ea îi zîmbi.

— Mă referem la cină.

— Şi cina la fel.

Turnă vin şi îi ținu scaunul ca să se aşeze. Începură cu felii de roşii coapte, presărate cu ulei delicat de măsline şi fulgi de sare de mare, urmate de salată din frunze proaspete de fenicul cu smochine delicioase. La antreu Justine ceruse osso buco, o bucată de carne coaptă pînă se topeşte şi alunecă de pe os. Pentru Jason comandase tartă din ricotta vegetală cu muguri de pin şi lămîie Meyer afumată. Era o mîncare foarte bună, cu arome atît de sublime că îți rămîneau în amintire şi te făceau să-ți pară rău dacă nu mîncai tot. Cei doi apreciară cum trebuia masa, vorbind numai atît cît era necesar înainte să se sature.

După aceea ieşiră şi se aşezară la focul de tabără, unde flăcările portocalii jucau în aerul înserării, încălzindu-l plăcut. Jason pregăti mai multe bezele, fiecare perfect aurie, cu pielița din zahăr plesnind şi scoțînd la iveală interiorul alb, topit. Cînd Justine simți că era prea sătulă ca să mai ia vreo înghițitură, se apropie de Jason, îi luă țepuşa din mînă şi o puse deoparte.

— Ajunge, rosti aşezîndu-se la el în braţe. Am mîncat atît de multe bezele că mă simt ca un biscuit gigant.

— Dă-mi să gust.

Observase o urmă de bezea pe degetul ei mare, aşa că îl atinse cu buzele şi linse dulceaţa lipicioasă de pe el.

— E perfect. Acum mai rămîne să-ţi pun un strat de ciocolată.

Justine se lipi de el şi un fior plăcut o cuprinse, din cauza contrastului dintre căldura focului şi răcoarea nopţii, şi a sunetului de valuri care se loveau de mal. Braţe puternice, masculine, o susţineau, iar inima lui bătea aproape de pielea ei.

Amîndoi tăcură, relaxaţi, lăsînd căldura să se acumuleze între ei. Un sentiment necunoscut îi traversă inima lui Justine, care înţelese că era vorba de bucurie, alături de conştiinţa faptului că n-avea să dureze la nesfîrşit.

— Nu ştiam că fericirea are atîtea arome, spuse absent, cu capul sprijinit pe umărul lui.

— De bezea şi de ciocolată?

— Şi de tine. Aroma mea preferată, spuse, răsucindu-se pînă cînd buzele îi ajunseră aproape de urechea lui. Unii oameni chiar au parte de aşa ceva o viaţă? şopti.

Jason tăcu o clipă.

— Nu foarte mulţi, spuse pînă la urmă, iar ea nu se plînse, deşi braţele lui o strîngeau puţin cam tare.

* * *

— Nu vrei să mergem să vizităm împrejurimile? întrebă Justine a doua zi dimineață, tîrziu, după ce făcuseră dragoste lent, iar Jason îi sărutase fiecare părticică a corpului.

El se întinse la capătul patului ca să se joace puțin cu degetele ei de la picioare.

— Eu te-am vizitat pe tine.

— Înseamnă că mama ta nu ți-a spus să admiri cu ochii, nu cu mîinile.

Unul dintre picioarele ei sensibile zvîcni cînd el îi sărută talpa.

— Nu mă gîdila! Declar că picioarele sînt interzise.

Jason îi prinse glezna în mînă şi o ținu pe loc.

— Nu se poate. Tocmai mi-am descoperit un fetiş latent.

— Ai destule fetişuri. N-ai nevoie de încă unul.

— Dar uită-te la picioarele astea.

Îi mîngîie suprafața lucioasă a unghiei mari, care era dată cu ojă în trei culori, violet, mov şi crem, şi ornată cu o fundă mică şi roz. El se aplecă, iar Justine scoase un sunet ascuțit cînd îi simți limba atingîndu-i spațiul dintre degetele de la picioare.

— Termină, protestă, trăgîndu-şi fără succes piciorul prins. Nu vreau să am de-a face cu tine şi cu... perversiunile tale cu picioare.

— Podofilie.

O altă atingere umedă o făcu să chicotească şi să se zbată.

— Cum?

— E cuvîntul pentru iubirea de picioare.

— Tu să ştii, rosti ea sever, că joci prea mult *Scrabble*.

— Am insomnii, îi aminti el.

Ieşiră la o plimbare lungă pe plajă, cu tălpile afundîndu-se în nisipul fin ca pudra de talc. Aproape de apă, solul era umed şi foarte rece. Valurile se retrăgeau repede şi lăsau în urmă constelaţii de mici viețuitoare. Justine văzu un arici de mare plat şi îl ridică, îl curăță de nisip şi examină golurile din el.

Jason se oprise la cîțiva metri mai departe ca să se uite la golful Glorietta. Vase ale marinei militare, vapoare turistice şi nave comerciale treceau încet pe sub arcada lungă de doi kilometri a podului care lega San Diego de Coronado. Apropiindu-se de la spate, Justine îşi înlănțui brațele în jurul taliei lui şi desfăcu palma ca să-i arate ce găsise.

— Ce planuri ai pentru restul zilei? întrebă ea cu buzele lipite de spatele cămăşii lui.

El luă ariciul de mare şi se întoarse cu fața spre ea. Ochii îi erau ascunşi de ochelarii de soare, dar gura îi era relaxată.

— Plănuiesc să facem orice vrei tu.

— Hai să mîncăm nişte sendvişuri de la un magazin de pe faleză şi să ne întoarcem la căsuță ca să dormim puțin. După aceea am nevoie de puțin timp ca să mă pregătesc pentru petrecerea de diseară.

El strînse din buze.

— Trebuie să anulez petrecerea.

— Conform programului pe care mi l-a dat Priscilla, eşti trecut pe invitaţii ca fiind una dintre gazde. Şi e

pentru o strîngere de fonduri pentru cancer. Nu ai cum să anulezi.

— Mă gîndeam să mă prefac bolnav.

— Spune-le că ai o umflătură locală severă, sugeră Justine pe un ton nevinovat. Spune-le că singurul tratament e să mergi de urgență în pat. Le spun eu că aşa e.

Chicotind cînd îi văzu expresia, ea o luă la fugă pe plajă, obligîndu-l s-o urmeze. După ce se întoarseră la casa de pe plajă şi îşi curățară nisipul de pe picioare, Justine se repezi imediat în pat. Jason petrecu cîteva minute trimițîndu-le mesaje şi e-mailuri asociaților, apoi se îndreptă spre ceas ca să îl pună să sune într-o oră.

Încremeni cînd văzu că numerele de pe ecranul digital pîlpîiau.

12:00

12:00

12:00

O clipă simți că nu poate să respire. Se întîmplă tot timpul, îşi spuse. Căzuse temporar curentul, cineva apăsase pe butonul greşit, o cameristă uitase să reseteze ceasul. Nu era motiv de îngrijorare.

Dar îi înghețase sîngele în vene şi inima îi bătea cu putere. Se apropie de dulapul în care îşi pusese ceasul Swiss Army. Limba mică era încremenită. Ceasul se oprise la 2:15.

— Hai în pat, se auzi vocea adormită a lui Justine, dintre perne.

Jason era puțin surprins că o putea auzi prin vacarmul propriilor gînduri. Se străduí să se poarte normal, să rămînă calm.

Îşi scoase halatul şi se aşeză lîngă ea, luînd-o în braţe. Ea se lipi cu totul de el, moale.

— Ai pus ceasul să sune? îl întrebă.

— Nu, răspunse el mîngîindu-i părul mătăsos. A stat ceasul. Nu-ţi fie teamă, n-o să dorm mult.

N-avea să doarmă deloc.

— Ce ciudat, spuse Justine pe jumătate adormită. Ţi-am spus despre ceasurile de la han?

Căscă din nou şi se lipi mai mult de el. Jason se opri în mijlocul unei mîngîieri.

— Ce? întrebă încet.

Ea tăcu, adormită.

— Iubita mea, nu te culca încă. Spune-mi ce-i cu ceasurile.

Ea se mişcă şi scoase un sunet de protest. Jason se strădui să-i vorbească în continuare pe un ton blînd.

— Spune-mi despre ceasurile de la han.

— Nu e mare lucru, spuse ea frecîndu-se la ochi. Cu cîteva zile înainte să plec, toate ceasurile din camerele de oaspeţi au stat. E ciudat, fiindcă şi ceasul de la mine de acasă a stat, şi nu e în priză. Merge cu baterii.

— Ce crezi că s-a întîmplat? întrebă el cu grijă.

— N-am nici cea mai vagă idee. Mă culc acum.

Căscă din tot sufletul şi în cîteva minute trupul îi deveni greu, se relaxă, iar Justine începu să respire adînc. Spusese că se întîmpla de două zile. Jason nu observase aşa ceva pînă în acel moment.

Ceasul lui se oprise la un sfert de oră după 2:00, adică atunci cînd se întîlnise cu Justine în foaier, după-

amiaza trecută, cînd se pregătea să îşi ia camera în primire.

Şi dacă stăteau ceasurile nu din cauza prezenței lui, ci a ei? Un gînd oribil îi trecu prin minte: era posibil ca atunci cînd fusese făcută vraja de longevitate, efectul blestemului vrăjitoarei să se fi transferat la Justine?

Un sentiment desprins din coşmaruri îl cuprinse în pătura lui rece. Instinctul cel mai de bază al unui bărbat, nu mai puțin intens decît nevoia de mîncare şi de sex, era să-şi apere femeia. De oricine şi de orice. Oroarea îl cuprinse cînd înțelese nu doar că nu reuşise s-o apere pe Justine, ci chiar era posibil să-i fi cauzat moartea.

Douăzeci şi trei

Jason se simți cuprins de furie, îndreptată toată asupra sa însuşi, pentru că pusese ce-şi dorea el, anume pe Justine, înaintea interesului ei. Încercase să construiască o viață aşa cum o dorea, de parcă viața ar fi fost un joc al cărui regizor era el.

Fusese o greşeală pe care n-avea s-o mai repete, dar poate că era prea tîrziu s-o mai îndrepte. *„Iisuse Hristoase."* Asta se temea Justine că o să-i facă lui. Aşa suferiseră mama ei, Sage, bunica Priscillei şi Bean. Să omori persoana pe care-o iubeai cel mai mult. Naiba ştia cum supraviețuiseră ele.

Înțelese că pînă în acel moment nu îl îngrozise nimic cu adevărat. În ultimii zece ani se obişnuise cu ideea că avea să moară într-o zi. Deşi se decisese să facă orice se putea ca să trăiască mai mult, nu-şi dăduse niciodată voie să îşi imagineze un viitor, pe sine la o vîrstă înaintată. Era însă crucial, imperativ, ca Justine să trăiască viața care-i era sortită. Nu voia să fie responsabil nici măcar pentru un minut furat din viața ei.

Încet, se desprinse de trupul ei subțire şi coborî din pat. Se îmbrăcă în semiîntuneric, îşi luă telefonul

şi ieşi pe verandă. După ce închise uşa din sticlă, formă un număr.

O auzi pe Sage răspunzînd:

— Alo?

— Sage, spuse încet. Sînt Jason. Prietenul lui Justine.

— Ce surpriză minunată.

— Mă tem că n-o să ți se mai pară minunată după ce-ți spun ce am făcut. Ai cîteva minute? E important.

— Da, sigur.

— Poți s-o rogi pe Rosemary să asculte şi ea?

Sage îl lăsă cu apelul în aşteptare ca s-o găsească pe partenera ei. În timp ce aştepta, Jason îşi dădu seama că avea să fie nevoit să le mărturisească totul celor două, inclusiv faptul că împrumutase, furase, Triodecadul de la Justine.

Îşi frecă fruntea cu buricele degetelor de parcă ar fi încercat să şteargă ura de sine. Una era să-ți justifici acțiunile în mintea ta şi cu totul altceva era să le explici altcuiva. Auzi vocea lui Rosemary.

— S-a întîmplat ceva cu Justine? întrebă ea fără altă introducere.

— Da. Cred că e în pericol din cauza mea. Sînt sigur de asta. Am nevoie să mă ajutați să îndrept lucrurile.

* * *

Petrecerea privată se ținea într-un apartament de la ultimul etaj al hotelului unde era conferința, şi în camerele de banchet de la subsol, de sub recepție,

erau concursuri şi demonstraţii. Un întreg perete de sticlă, din tavan pînă la podea, dădea la iveală proiectele de renovare din portul Embarcadero, cu pavilioane, parcuri şi o promenadă cu vedere la ocean.

Justine se simţea confortabil în atmosfera nepretenţioasă a petrecerii. Invitaţii erau localnici din San Diego şi oameni din industria jocurilor pe calculator, toţi prietenoşi şi cu picioarele pe pămînt. Unii erau îmbrăcaţi în haine de designer, unii în tricouri şi cu pantaloni lejeri. Justine îi era recunoscătoare lui Zoe că insistase să ia rochia neagră, fiindcă se dovedi perfectă pentru acea seară.

— Nu credeam că o să pot să vorbesc cu cineva de aici, îi spuse lui Jason. Mă aşteptam ca discuţiile să fie mult prea tehnice sau ca oamenii să fie înfumuraţi, dar pînă acum toată lumea a fost incredibil de amabilă.

— Aşa e de cele mai multe ori la convenţii, răspunse Jason, zîmbindu-i. Toţi petrecem atît de mult timp singuri la calculator încît atunci cînd ieşim cu oameni în carne şi oase ni se pare că am scăpat din subsol.

Vocea amuzată a unei femei adăugă:

— De asta spun eu despre calculatorul meu că e iubitul meu cu capul pătrat.

Femeia, însoţită de doi bărbaţi, se apropie de ei. Toţi trei aveau douăzeci şi ceva de ani.

— Aşa-i spune şi prietenului ei real, rosti unul dintre însoţitori.

Bărbatul avea chipul ascuţit, ca o vulpe, ochii strălucitori şi binevoitori.

— Sînt Ross McCray, rosti, întinzîndu-i mîna lui Jason, iar ei sînt colegii mei, Marlie Trevino şi Troy Noggs.

Dădură mîna cu Jason, iar Marlie, o blondă bine făcută, cu obrajii îmbujorați, spuse într-o şoaptă destul de puternică:

— Lucrăm toți la *Valiant Interactive.*

Jason îi privi speculativ.

— Aveți un joc programat pentru lansare luna viitoare. „*Shadow Justice*", dacă nu mă înşel. Se aud lucruri bune despre el.

Cei trei păreau încîntați.

— Eu mă ocup de personaje, spuse, iar ei doi sînt programatori.

— Ea e Justine Hoffman, rosti Jason cuprinzînd-o pe după umeri. O prietenă foarte apropiată de-a mea. Are un han în insulele San Juan.

— Super, exclamă Marlie, strîngîndu-i mîna lui Justine. E prima convenție la care participi? Ascultă-mă pe mine şi nu intra niciodată complet trează în camerele de şedință. Şi în niciun caz să nu stai pe fotoliile moi din camera de concurs.

Cîteva minute, Jason îi ascultă pe cei trei povestind despre nişte probleme grafice din cauza cărora fuseseră nevoiți să amîne lansarea jocului şi despre îngrijorarea lor legată de reacțiile fanilor care erau nevoiți să descarce un program în plus atunci cînd jucau prima dată.

— Eu nu mi-aş face griji, spuse Jason. Dacă un adaos de o zi îmbunătățeşte experiența jucătorului, o să fie supărați cinci minute şi după aceea o să uite,

spuse, întorcîndu-şi apoi privirea spre Justine. Îți aduc ceva de băut?

— Vin alb, te rog.

Uitîndu-se la cealaltă femeie, Jason întrebă:

— Vrei să bei ceva, Marlie?

Ea păru plăcut impresionată şi surprinsă de întrebarea lui.

— Mulțumesc, da. Aş vrea să încerc una dintre băuturile ale albastre pe care le-am văzut pe la cîțiva.

— Mă întorc imediat.

Marlie aproape că leşină de bucurie în timp ce Jason se îndreptă spre bar. Se întoarse spre Justine şi spuse:

— Doamne! L-am cunoscut pe Jason Black şi-mi aduce de băut. Sînt fericită ca un adevărat fan.

— Am auzit despre el că e un geniu cu corp de model, spuse Ross pe un ton perfect egal, dar mie nu mi se pare că e aşa.

— Pentru că te orbeşte carisma lui, răspunse Troy.

— Nu e un star rock, rîse Justine.

— E mai mult decît atît, continuă Troy. E o legendă.

Văzîndu-i reacția, adăugă:

— Nu, serios. La nivel de cult.

Justine îi aruncă o privire sceptică.

— Eu credeam că mulți fac ce face Jason.

Remarca fu primită aproape ca o blasfemie, şi toți trei se grăbiră s-o lumineze. Da, existau mii de creatori de jocuri buni, dar Jason crea RPG-uri epice, jocuri în care intrai în rolul unui anume personaj, mai bune decît orice altcineva. Le ridicase la un nivel atît de sus față de tot ce făceau restul încît în acel moment nimeni nu-

i era egal. Munca lui era adesea dată drept exemplu de joc video ca formă de artă, care oferea lumi atît de atrăgătoare încît oricine juca un joc de la *Inari* era absorbit cu totul în acea lume tristă, de o frumusețe dezolantă.

Deşi jocurile *Inari* aveau reputația unor vrăjitorii ale tehnici, ca de pildă realismul uluitor, efectele de pe suprafața apei sau chipurile personajelor, adevărata magie stătea în felul în care jocurile creau legături emoționale.

— *Inari* te chinuieşte, nu glumă, spuse Marlie. „*Skyrebels*" a făcut pe toată lumea să plîngă la final.

— Eu n-am plîns, spuse Ross.

— Ei, haide, spuse Marlie. Cînd eroul îl răneşte mortal pe dragon şi îşi dă seama că e, de fapt, soția lui?

— Şi ea pleacă să moară undeva, singură, adăugă Troy. N-ai simțit nimic, Ross? Chiar aşa?

— Poate că mi-au dat puțin lacrimile, recunoscu acesta.

— Eu am plîns pînă m-am deshidratat, îi spuse Marlie lui Justine.

Jason se întoarse cu un pahar de vin pentru iubita lui şi un cocteil pentru cealaltă femeie, iar Justine îi spuse:

— S-ar putea să încerc şi eu unul dintre jocurile tale. Tocmai îmi spuneau cît de uluitoare e munca ta.

— Tot meritul e al echipei mele de la *Inari*, ei sînt cei mai buni în meseria lor.

O voce nouă se alătură conversației cînd de ei se apropiară doi tineri bărbați.

— Cum se face că spui lucruri frumoase despre noi doar cînd nu sîntem de față?

— Dacă vă laud prea mult, n-o să mai fiți motivați, spuse Jason dînd mîna cu ei.

Îi prezentă ca fiind designeri de jocuri ce participaseră la o discuție publică mai devreme în acea zi. Cei doi zîmbiră şi-l informară că pînă în acel moment, laudele care să scadă motivația erau un lucru nemaiauzit în rîndul celor de la *Inari*.

Observînd că una dintre gazde îl cheamă în cealaltă parte a camerei, Jason îşi strecură mîna sub brațul lui Justine.

— Primarul şi comisarul au sosit, spuse pentru urechile ei. Mergi cu mine să-i cunoşti?

Ea îi zîmbi.

— Bineînțeles.

Jason le vorbi celor din grup:

— Ne scuzați. Mergem să mai cunoaştem lumea.

— N-o să petreceți toată seara cu noi? întrebă Troy, prefăcîndu-se nedumerit.

Jason zîmbi larg.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Noroc cu lansarea de luna viitoare!

Exact cînd dădea să se întoarcă, Marlie întrebă timid:

— Un singur lucru, Jason... Pot să fac o poză cu tine? Am telefonul chiar aici şi nu durează decît o secundă.

Jason o privi cu părere de rău.

— Iartă-mă, dar fug de poze ca dracul de tămîie.

Marlie îşi ascunse dezamăgirea cu un zîmbet.

— M-am gîndit eu, dar am zis să încerc oricum.

Unul dintre designerii de la *Inari* spuse puțin ironic:

— Avem o teorie legată de fobia lui Jason de aparate de fotografiat. Se teme în secret ca nu cumva să-i fure sufletul.

Jason se uită la Justine, amuzat în secret.

— Încă un lucru, spuse Marlie. După petrecere noi mergem la unul dintre evenimentele de la subsol. Sînteți bineveniți, dacă vreți.

— Care eveniment? întrebă Justine.

— Concursul de frumusețe *„Miss Klingon"*.

— Mă uitam la *„Star Trek"!* exclamă ea, bucuroasă că auzea despre un subiect despre care chiar ştia ceva.

— E un concurs foarte interesant, spuse Ross. La proba de talent, cîştigătoarea de anul trecut a dansat cu o armă klingoniană, dar ce i-a adus victoria a fost că a început la un moment dat să lovească publicul.

— Pare foarte distractiv, spuse Justine rîzînd şi uitîndu-se la Jason. Să mergem să vedem cum e?

— Mai bine mă bați cu o armă klingoniană.

— Am putea să stăm în spate, continuă ea. N-o să te vadă nimeni.

— Sînt mai îngrijorat de ce-o să vedem noi, spuse Jason, dar privind-o pe Justine zîmbi amuzat. Cum să te refuz eu pe tine? murmură.

* * *

După petrecere merseră cu liftul pînă la sălile de conferință. Uşile se deschiseră şi dădură la iveală un

haos ca de festival. Părea că orice e permis. Aproape toată lumea era costumată. Găseai acolo romulani, roboți, soldați din garda imperială, luptători din Mortal Kombat şi Assasin's Creed, ba chiar şi nişte căței costumați drept batalionul canin al Flotei Stelare.

Ținînd-o strîns de mînă pe Justine, Jason o trase prin mulțime şi aglomerație. Zgomotul era aproape de acela făcut de un avion pe pistă. Una dintre zonele comune era în mod special zgomotoasă. Cineva într-un costum Jabba the Hutt se blocase în uşa de la toaleta bărbaților, iar cîțiva alții încercau să-l tragă afară.

Cineva rezolvă dilema găurind costumul lui Jabba cu o sabie curbată. Mulțimea se distră pe cinste să vadă costumul dezumflîndu-se. Cînd ajunse destul de mic, un număr de voluntari se străduiră să-l scoată pe om din interiorul metrilor de latex şi material. Toată lumea izbucni în urale cînd acesta se văzu în sfîrşit liber.

— Să ne îmbrățişăm cu toții, spuse unul dintre salvatori. Se poate?

Chicotind, Justine se uită în sus la Jason:

— E amuzant.

— E o nebunie.

— Da. Eu mă simt aproape normală în comparație cu ei.

Jason o luă în brațe ca să o apere de mulțimea agitată. I se părea că ei sînt nemişcați pe o insulă mică, în mijlocul unei mări agitate.

— Ştii, îi spuse el, poți să aspiri la lucruri mai bune decît la normalitate.

— Ca de pildă?

Jason se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ai putea să aspiri să fii exact cine eşti.

— E prea simplu.

El rîse încet şi se corectă:

— Ai putea să încerci să fii exact cine eşti şi să-ți placă.

— Asta e prea dificil.

Justine ridică mîna şi îi mîngîie obrazul şi marginea bărbiei. O cuprinse un val de tandrețe şi în acel moment îşi dori să fi fost singură cu el.

— Hei, spuse încet, ce-ar fi să uităm de concursul de frumusețe şi să ne întoarcem la hotel?

— Eşti sigură? Sala de bal e chiar aici.

— Sînt sigură. Au început să mă doară picioarele şi e prea mult zgomot aici. În plus... dacă ai văzut un dans klingonian, le-ai văzut pe toate.

* * *

A doua zi de dimineață, Justine se trezi mulțumită, aşa cum te simți numai după două zile de mîncare grozavă, sex şi somn. Din păcate, Jason nu era în aceeaşi dispoziție, ci părea preocupat, supărat dintr-un motiv pe care aparent n-avea de gînd să-l discute. Cu o noapte înainte, în pat, ea îşi dăduse seama că stătea treaz lîngă ea, deşi complet nemişcat.

— Te-ar ajuta un pahar de tărie? întrebase în întuneric. Sigur e nişte vodcă în minibar.

— Nu. Nu-mi trebuie.

— Dacă vrei să citeşti sau să te uiți la televizor, orice faci cînd nu dormi, pe mine nu mă deranjează.

Jason refuzase. După cîteva minute de tăcere încordată, Justine spusese:

— Simt cum îți faci griji. N-ai putea să-mi dai măcar un indiciu? Dacă e vorba de ceva ce am făcut sau am spus eu...

— Nu, nu e vorba de aşa ceva.

Se răsucise pe o parte, cu fața la ea, şi îi pusese mîna pe şold.

— E vorba de ceva la muncă, prea tehnic ca să-ți explic. Mă descurc.

Ea se apropiase de el şi se ridicase în genunchi.

— Ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția?

— Poate, spusese el, respirînd mai repede cînd părul ei îi atinsese pielea. Ai vreo idee?

— Numai una.

Îl împinsese pe spate şi se aplecase deasupra lui. Jason rămăsese dedesubt, încordat. Justine îl sărutase din loc în loc, de parcă l-ar fi împodobit cu săruturi. El i se jucase cu blîndețe prin păr. Justine se aşezase deasupra şi coborîse încet, gemînd cînd îl simțise invadînd-o şi mişcîndu-se lent. El preluase ritmul ei şi împreună se mişcaseră fluid, ca o creatură a mării, cu un val de senzații care-i ridicase pe culmi. Numai asta conta, căldură în căldură, iubire în iubire.

* * *

— În ciuda eforturilor mele, spuse Justine a doua zi dimineață, la cafeaua pe care o beau în bucătărie, tu eşti tot preocupat.

Jason se uita urît la telefon, cu degetele bătînd încet pe ecranul tactil.

— Telefonul meu îşi tot schimbă automat zonele şi data. Am încercat să-l resetez manual, dar reparația nu durează decît cîteva secunde. O să-l pun în cuptorul cu microunde şi o să-l omor.

Justine îşi luă geanta de pe dulap şi îşi scoase propriul telefon. Se uită la ecran şi spuse nedumerită:

— Al meu spune că sîntem în Beijing şi e ora opt seara. Ce se petrece? Ceasul din dormitor şi acum asta. Mă întreb dacă...

— E o coincidență, spuse Jason brusc. Ceasul din dormitor s-a oprit fiindcă a căzut curentul.

— Şi telefoanele?

— Probabil că au primit un update la software care a stricat legăturile de date, spuse Jason băgînd telefonul în buzunar. Ți-ai făcut bagajul? Trebuie să plecăm în cîteva minute.

— Vrei să scapi de mine? întrebă Justine pe un ton vesel, băgînd telefonul înapoi în geantă.

— Nu, dar vreau să ajung la aeroport la timp ca să treci de securitate.

Veni un angajat ca să-i ajute să ducă bagajele la maşina închiriată din fața hotelului. Cît timp el şi Jason avură discuția obligatorie despre cum le-a fost şederea, Justine se uită prin apartament ca să se asigure că nu uitau nimic. Luă servieta cu Triodecadul şi îl urmă pe Jason afară.

— Crezi că o să ne mai întoarcem vreodată? întrebă pe un ton melancolic, uitîndu-se pentru o ultimă oară la plaja Coronado.

— Dacă vrei, spuse Jason, luîndu-i servieta şi strîngîndu-i mîna în mîna lui. Dar credeam că nu-ți place să călătoreşti.

— Pot să fiu flexibilă. Dacă tu eşti dispus să vii pe insulă, o să vin şi eu la San Francisco sau oriunde altundeva vrei tu. Amîndoi trebuie să facă un efort într-o relație la distanță.

Se opri puțin, apoi adăugă:

— Asta avem, nu? O relație adevărată?

— Ce altceva ar putea să fie?

— Ei, una dintre relațiile alea neclare care pare şi se simte ca şi cum ar fi reală, doar că nu ştii niciodată dacă poți să-ți laşi periuța de dinți la el acasă şi nu spui niciodată cuvîntul „relație", ci spui doar „chestia asta dintre noi". Şi nu poți să vorbeşti despre cum n-ai vrea să vă mai vedeți şi cu alții, chiar dacă în secret asta-ți doreşti.

— În relația noastră nu e nimic neclar, spuse el. Da pentru periuța de dinți şi nu pentru văzutul cu alții.

Ea îl strînse de mînă. Uneori era atît de direct! Cu toate astea unele aspecte ale lui erau misterioase, bine păzite şi foarte complexe.

— M-am trezit de dimineață gîndindu-mă la ceva ce au spus aseară cei de la *Valiant Interactive*, spuse ea. Mi-au povestit despre finalul unuia dintre jocurile tale, în care eroul răneşte un dragon despre care află că era soția lui, iar dragonul zboară departe, ca să moară singur.

— Da.

— E foarte trist. De ce trebuie ea să moară la final?

— Nu trebuie să moară. Există un nivel secret în joc. Unii dau peste el din greşeală, alții au auzit de el dar nu ştiu cum să-l acceseze. Dacă reuşeşti să ajungi acolo, eroul are încă o ocazie s-o găsească pe soția lui şi s-o salveze.

— Care e secretul ca să ajungi la nivelul ăsta?

— În joc iei mii de decizi în privința vieții personajului, a felului în care el se luptă, munceşte şi se sacrifică pentru alții. Ai ocazia să alegi calea mai uşoară sau să-ți păstrezi principiile. La final, dacă majoritatea alegerilor pe care le-ai făcut au fost corecte din punct de vedere moral, atunci ultimul nivel se deschide singur.

— Deci personajul trebuie să fie perfect tot jocul?

— Nu trebuie să fie perfect, ci doar suficient de bun. Trebuie să învețe din greşelile lui şi să pună interesul altora înaintea interesului propriu.

— Dar de ce există un nivel secret? De ce să nu le spui oamenilor de la început, ca să-i îndemni să aleagă corect?

El zîmbi puțin.

— Fiindcă-mi place ideea că uneori în viață, în realitate sau în fantezie, eşti recompensat atunci cînd faci ceea ce trebuie.

Douăzeci şi patru

— Am înlocuit toate bateriile ceasurilor şi am verificat circuitele electrice, spunea Justine, şi toate merg în continuare prost.

— Îmi pare rău, iubita mea, spuse Jason la telefon, mergînd încoace şi încolo în timp ce vorbea. Ştiu că probabil eşti foarte frustrată.

— Cred că există o cauză supranaturală.

Jason se opri brusc.

— Ca de pildă? întrebă pe un ton calm.

— Nu sînt sigură. Mă întreb dacă nu cumva hanul e bîntuit. E o clădire veche. Poate avem o fantomă care urăşte ceasurile sau ceva asemănător.

— Ar trebui să le întrebi pe Rosemary şi pe Sage.

— Da. O să le vizitez curînd şi o să le spun. Cum stau lucrurile la tine la muncă? Ai rezolvat problema care te îngrijora?

— Cred că o să se rezolve pînă diseară.

— Ce bine. Poate că ai putea să vii în San Juan la final de săptămînă.

— Aşa sper.

— Ţi-e dor de mine? întrebă Justine.

— Nu, spuse el. Petrec toată ziua nedîndu-mi voie să-mi fie dor de tine. Nu-mi dau voie să mă gîndesc la

săruturile cu gust de bezea, la cît sînt de moi spațiile dintre degetele tale de la picioare, la cum vreau să vorbim pînă cînd consumăm tot oxigenul din cameră, şi mai ales nu mă gîndesc că oriunde aş fi, lîngă mine e mereu un loc gol care are exact mărimea şi forma ta.

Mai vorbi cîteva minute cu Justine, ținînd ochii închişi ca să savureze sunetul vocii ei. Nu era prea sigur despre ce vorbeau, dar nici nu-i păsa, atîta timp cît putea s-o audă.

Ce poți să-i spui femeii pe care o iubeşti cînd vorbeşti cu ea poate pentru ultima dată? *„Tu însemni totul pentru mine. Mi-ai dăruit cele mai frumoase zile din viața mea."* Una dintre caracteristicile nefaste ale iubirii era că putea fi exprimată numai în clişee. Te făcea să pari mincinos în momente în care erai foarte sincer. La finalul conversației se trezi spunîndu-i „te iubesc", iar ea îi răspunse la fel.

Şi era suficient. Cele două cuvinte atît de folosite şi de banale fură de-ajuns. Jason închise telefonul şi se duse în camera alăturată, unde Sage mătura şi făcea curat, pregătind casa pentru oaspeți. Zece, mai exact.

— Am jurat că n-o s-o mai mint niciodată, spuse Jason. Şi că n-o să mai fac nimic fără să-i spun. La nici o săptămînă le fac pe amîndouă.

— Din cele mai bune motive, răspunse Sage.

Jason luă casca Jules Verne de pe raft, ca Sage să poată şterge sub ea.

— Ăsta a fost modul meu de-a acționa în ultima vreme. Am făcut lucruri rele din motive bune. Pînă acum n-a ieşit prea bine.

— Nu-ți fie frică, rosti Sage bătîndu-l pe umăr cînd el lăsă casca jos. O să rezolvăm tot. După ce le povestim celor din grupul nostru, o să lase tot şi o să vină imediat aici.

— Nu petreci prea des seara cu douăsprezece vrăjitoare supărate.

— Preferăm să ni se spună meşteşugare. Şi chiar dacă unele dintre noi sînt mai puțin tolerante, toată lumea e de acord că meriți laude pentru că ți-ai asumat responsabilitatea. Majoritatea bărbaților ar fi fugit.

— Majoritatea n-ar fi provocat atîtea probleme de la bun început.

— Cu toții greşim, rosti Sage pe un ton blînd.

Date fiind circumstanțele, ea şi Rosemary fuseseră cu mult mai binevoitoare decît se aşteptase sau merita Jason. Cînd le sunase din San Diego, le povestise tot, foarte sincer, fără să încerce să se pună într-o lumină favorabilă, fără să-şi găsească scuze. Amîndouă îl ascultaseră tăcute, absorbind fiecare cuvînt, punînd întrebări ocazional.

Fuseseră de acord că situația era gravă. Sage confirmase că oprirea ceasurilor era un semn al blestemului vrăjitoarei; acelaşi fenomen precedase şi moartea soțului ei, Neil. Ceva trebuia făcut imediat, altfel consecințele aveau să fie letale pentru Justine.

Cele două femei erau nedumerite şi intrigate că bunica şi mătuşa Priscillei fuseseră în stare să arunce o vrajă atît de puternică precum acelea din Triodecad.

— Dacă ne-ar fi consultat şi pe noi cineva, spusese Rosemary pe un ton aspru, am fi explicat că o vrajă de

longevitate e o idee proastă. Oricum, e impresionant că au reuşit chiar şi aşa.

— Ar fi trebuit să mă consult cu voi, recunoscu Jason, dar eram hotărît să forţez lucrurile să iasă aşa cum voiam eu. Evident că întreb prea tîrziu, dar oare ce n-a mers cum trebuia?

— Chiar dacă reuşeşti să te aperi de blestemul vrăjitoarei, explică Rosemary, asta nu-l face să dispară, ci doar să se lipească de altcineva. Asta pare să se fi întîmplat aici. Vraja de longevitate a mutat blestemul de la tine la Justine.

— Şi cum facem să restabilim ordinea lucrurilor?

Urmase o pauză stînjenită.

— Mă tem că nu avem cum, spusese Sage. Lucrurile nu pot să se întoarcă exact la forma pe care o aveau înainte. Cred că putem să ridicăm vraja de longevitate, dar nu e uşor. Longevitatea e o categorie specială de magie, magia înaltă, şi există riscuri.

— Pentru mine asta nu contează.

— Riscuri mari.

— Vreau să facem asta.

— Ai putea să mori, spuse Rosemary. Şi cum nu ai suflet, ar fi sfîrşitul existenţei tale.

— Dar Justine n-ar păţi nimic? Ar fi în siguranţă?

— Ar fi în siguranţă, răspunsese Sage. Nu ştiu dacă n-ar păţi nimic.

Deciseseră să se consulte cu congregaţia. Toată lumea fusese de acord că tot grupul va participa la ridicarea vrăjii de longevitate, şi că, mai presus de orice, lucrul ăsta trebuia făcut repede. Aveau să se întîlnească pe insula Cauldron şi să facă ritualul în

Golful de Cristal, în şcoala veche şi abandonată unde făcuseră multe ritualuri şi ceremonii şi înainte.

Nimeni nu obiectase atunci cînd Jason le rugase să nu-i spună lui Justine. N-avea de gînd s-o pună să facă o alegere agonizantă sau să încerce să se sacrifice pentru el. Putea s-o apere măcar de asta.

Gîndurile îi reveniră în prezent cînd cineva bătu la uşa de la intrare. Prima vrăjitoare ajunsese.

O urmă pe Sage în camera mare şi o văzu pe Rosemary care o primea pe femeia de vîrstă mijlocie, subţire şi înaltă, cu un păr roşcat frumos coafat şi cu o figură cu oase mici. Aerul ei de rock-glam ca al lui Stevie Nicks era potenţat de fusta din catifea, maioul strîns pe corp, vesta din macrame de deasupra şi cizmele cu capse şi talpă ortopedică.

Rosemary şi Sage o îmbrăţişară, iar ea rîse, aparent bucuroasă că le vedea. Imediat ce auzi acel rîs gutural atît de familiar, Jason îşi dădu seama cine era. Femeia se uită peste umărul lui Sage şi zîmbetul îi dispăru cînd dădu cu ochii de el. Atmosfera se răci dintr-o dată. Ochii ei strălucitori erau machiaţi din abundenţă. Nici nu clipi cînd se apropie de el.

— Jason Black, spuse el întinzînd mîna spre ea, apoi oprindu-se cînd înţelese că femeia n-avea de gînd să-i răspundă la gest. Speram să te cunosc în circumstanţe mai favorabile, dar e o plăcere...

— Nu cred că poţi să-i faci ceva mai rău unei vrăjitoare decît să-i furi grimoarul, spuse Marigold pe un ton aspru.

— I l-am dat înapoi, spuse Jason, atent să nu folosească un ton defensiv.

— Şi vrei să te laud pentru asta? întrebă Marigold acru.

Jason nu răspunse. N-avea cum s-o învinovăţească pentru că nu-i plăcea omul care pusese în pericol viaţa fiicei ei. O studie, văzînd asemănări cu Justine în unele trăsături ale ei: silueta subţire, cu picioare lungi, forma bărbiei, pielea ca de porţelan. Dar chipul lui Marigold, deşi era frumos, avea o calitate ca de mască, o faţadă care ascundea amărăciunea cuiva ale cărui temeri despre lume se adeveriseră întrutotul.

— Din ce înţeleg, spuse Marigold, ai angajat nişte vrăjitoare de la ţară să facă o vrajă complexă şi, surpriză, ceva n-a mers cum trebuia.

Rosemary răspunse înainte ca Jason să apuce să spună ceva:

— Vraja a fost făcută foarte competent. De fapt, forţa ei e problema.

— Da. Blestemul vrăjitoarei a fost transferat la Justine. Ea ştie ce se întîmplă în seara asta?

— Nu, răspunse Jason. N-ar face decît să încerce să mă convingă. A fost vina mea. E responsabilitatea mea, aşa că o să încerc să rezolv eu.

Jason făcu o pauză, apoi adăugă:

— Apreciez că ai venit să ne ajuţi, Marigold.

— N-am spus că o să vă ajut.

Rosemary şi Sage o priviră cu expresii identic nedumerite.

— Am o singură condiţie, continuă Marigold. Vă ajut numai dacă-mi promiţi că n-o să mai vorbeşti niciodată cu Justine şi nici n-o să vă mai vedeţi. Vreau să dispari din viaţa ei.

— Şi dacă nu? întrebă Jason. O s-o laşi pe fiica ta să moară din cauza blestemului vrăjitoarei?

Marigold nu răspunse, dar pentru o zecime de secundă pe chipul ei se citi adevărul, ceea ce-i făcu sîngele lui Jason să înghețe în vene. Da. Era pregătită să o arunce pe Justine în vulcan.

— Marigold, întrebă Rosemary pe un ton apăsat, chiar e nevoie de tîrgul ăsta?

— Este. El a pus-o în pericol, şi Justine e la fel de vinovată, pentru că a rupt legămîntul. Vreau să învețe o lecție de aici.

— Învață-o lecții pe timpul tău, spuse Jason supărat. În momentul ăsta scopul e să-i extindem speranța de viață pentru mai mult de trei nenorocite de zile.

— Ca să continue să dea cu oiştea-n gard? îl şocă Marigold cu întrebarea ei.

Jason o privi nevenindu-i să creadă.

— E dreptul ei să facă asta, nu-i aşa?

— Dacă ai fi părinte, ai înțelege că, uneori, cel mai rău lucru pe care poți să-l faci e să-ți fereşti copilul de consecințele propriilor acțiuni. Poate că Justine o să învețe ceva din întîmplarea asta.

În vocea lui Marigold era o notă tulburătoare de satisfacție. Dacă Jason ar fi avut vreo nedumerire legată de înstrăinarea dintre Justine şi mama ei, în acel moment s-ar fi lămurit. Aceea nu era o mamă care să-şi primească fiul risipitor, dacă acel fiu nu venea înapoi pe coate şi genunchi, distrus.

— Poate, spuse Jason, dar dacă viața copilului meu ar fi în pericol, eu nu mi-aş lua bilete în primul rînd şi n-aş veni cu floricele, spunînd că aşa învață.

Ea îi aruncă o privire ostilă şi le vorbi lui Rosemary şi lui Sage.

— Toată problema s-ar rezolva uşor dacă l-am arunca de pe-o stîncă.

— Aş sări în fugă dacă ar fi singura cale s-o salvez pe Justine, spuse Jason, dar în speranţa că pot să trăiesc puţinul timp pe care-l mai am, aş vrea să încerc mai întîi să rup vraja.

— Atunci promite-mi, insistă Marigold. Spune-mi că o să o părăseşti pe Justine orice s-ar întîmpla.

— Nu pot să-ţi promit aşa ceva cînd ştiu sigur că aş rupe promisiunea.

Fără să mai spună nimic, Marigold se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre uşă. Rosemary se grăbi în urma ei.

— Marigold! Gîndeşte-te bine la ce faci. Viaţa fiicei tale atîrnă de un fir de aţă. Trebuie să faci asta pentru ea.

Masca celeilalte femei se dădu la o parte destul cît să dea la iveală furia angoasantă pe care-o simţea:

— Şi ea ce-a făcut pentru mine? strigă, apoi trînti uşa în urma ei.

Jason şi Sage rămaseră tăcuţi.

— Am şi eu pe cineva aşa, spuse Jason după o clipă. Doar că e tata.

Sage era uluită.

— Marigold nu era aşa.

— Probabil că a fost mereu exact aşa, doar că acum nu se mai preface la fel de bine.

Jason băgă mîinile în buzunare şi se apropie de fereastră, uitîndu-se la apusul însîngerat.

— Putem să ridicăm vraja şi fără ea, sau să încep să mă pregătesc de săritură?

— Putem s-o ridicăm. Dar sînt sigură că Marigold o să vină să ne ajute. N-o să-i întoarcă spatele fiicei ei.

El o privi aspru.

— Sage, ea i-a întors spatele de acum patru ani.

Rosemary intră în far, furioasă.

— Taxiul era încă la mal. Marigold n-avea nici o intenție să rămînă. A venit aici doar ca să facă spectacol. I-am spus că, dacă nu ne ajută cînd avem nevoie, mai ales că e vorba de bunăstarea fiicei ei, atunci n-are rost să mai facă parte din grupul nostru.

Sage făcu ochii mari.

— Şi ea ce-a spus?

— N-a spus nimic.

— N-ar părăsi niciodată congregația din proprie inițiativă, spuse Sage.

— Nu. De asta n-o s-o rugăm să plece din proprie inițiativă. După ce vorbesc cu surorile noastre o să mă asigur că e dată afară cu forța.

Văzînd expresia de pe chipul lui Sage, Rosemary adăugă:

— Am apărat-o ani întregi. Am încercat întotdeauna să mă concentrez pe calitățile ei şi să ignor restul, dar aşa ceva nu poate fi trecut cu vederea, Sage. E imposibil să ne mai prefacem, în fața lui Justine sau a noastră însene, că Marigold ține la ea mai mult decît la fiica ei.

Tulburată, Sage începu să aranjeze un teanc de reviste de pe măsuța de cafea.

— Eu cred că s-ar putea să apară în seara asta şi să ne ia prin surprindere pe toți.

Rosemary o privi pe partenera ei cu un amestec de iubire şi exasperare. Se întoarse spre Jason.

— N-o să vină, spuse pe un ton sec.

— Eu unul mă bucur, răspunse Jason. Instinctul îmi spune că ar fi adăugat un pas în plus ritualului. Ca de pildă eviscerarea mea.

* * *

Pe măsură ce ultimele urme din lumina zilei se transformau în întuneric pe cerul lucios, vrăjitoarele începură să apară cîte două, trei deodată. Erau toate îmbrăcate comod, în blugi sau fuste lungi, cu eşarfe colorate şi bijuterii din cupru. Erau un grup plăcut, vorbăreț, clar bucuroase că se întîlneau. Pe măsură ce se serveau din mîncarea pregătită de Sage, sos de ardei roşu, copt, cu chipsuri, crostini din anghinare şi ciuperci, găluşte din dovleac, păreau din ce în ce mai mult membre ale unui grup de carte.

— Jason, murmură Rosemary la ora unsprezece, trebuie să începem să pregătim şcoala pentru ritual. E cam la doi kilometri de aici. Dacă nu te deranjează să ne duci tu acolo în grupuri de cîte trei, începem pregătirile.

— Sigur. Care e semnificația grupurilor de trei?

Ea răspunse pe un ton sec:

— Atîtea locuri pentru pasageri sînt în maşinuțele de golf.

— Maşinuțele de golf?

— Nimeni nu are maşină pe insulă. Locuitorii folosesc biciclete sau vehicule electrice. Al nostru e în şopron. Vrei tu să-l scoţi şi să-l aduci în faţă? Primul grup o să vină cu primele provizii.

— Sigur, nici o problemă, spuse Jason.

Ea îl privi speculativ, blînd.

— Nu asta face un bărbat în poziţia ta într-o seară de weekend, aşa e?

El zîmbi puţin.

— Să conduc vrăjitoare la o şcoală abandonată, în miez de noapte? Nu chiar. Dar e o schimbare plăcută.

Una dintre membrele congregaţiei, o femeie în vîrstă, cu păr alb şi ochii albaştri, se apropie de Rosemary şi o bătu pe umăr.

— Se face tîrziu, spuse. N-ar fi trebuit să ajungă şi Marigold?

— Marigold nu vine, răspunse Rosemary, iar gura i se strînse într-o linie dreaptă. Se pare că a avut alte planuri.

* * *

După cîteva înnebunitoare încercări să repare data şi ora de pe telefon, Justine renunţă şi descărcă aplicaţia *Scrabble.* Poate că dacă juca de cîteva ori o să înţeleagă de ce-i plăcea atît de mult lui Jason. Se ghemui în colţul canapelei, mută jocul pe „uşor" şi începu.

O jumătate de oră mai tîrziu ajunsese la cîteva concluzii: ar fi fost o jucătoare mult mai pricepută dacă dicţionarul *Scrabble* ar fi acceptat anumite cuvinte din

patru litere, „quat" era numele unei tufe perene din Africa şi că sunetul unor piese de *Scrabble* electronice dădea dependenţă.

Tocmai se gîndea că nu ştie suficiente cuvinte care încep cu „z" cînd auzi o bătaie la uşă. Se întrebă dacă vreun oaspete avea vreo problemă sau dacă Zoe se decisese să vină pe la ea, se ridică de pe canapea şi deschise uşa în şosete.

Simţi că inima i se opreşte cînd dădu cu ochii de ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă.

— Mama?

Douăzeci şi cinci

De fiecare dată cînd Justine încercase să-şi imagineze cum avea să fie regăsirea dintre ea şi mama ei, se gîndise că lucrurile aveau să se petreacă treptat. Un e-mail, o scrisoare, un telefon, o vizită scurtă. Ar fi trebuit să ştie că aşa ceva era improbabil. Marigold fusese întotdeauna o persoană impulsivă, care făcuse tot ce dorise şi evitase cu orice preţ consecinţele. Să apară în prag era un avantaj pentru ea, fiindcă surpriza avea s-o dezechilibreze pe Justine.

Justine sperase întotdeauna că ea şi mama ei aveau să ajungă să se înţeleagă şi să se accepte mai mult una pe cealaltă. O rezolvare care să nu însemne că una dintre ele cîştiga şi alta pierdea, ci că făceau pace. După patru ani de înstrăinare, însă, în ochii mamei ei se citea aceeaşi furie care însoţise toate momentele din copilăria lui Justine. Nici un semn vizibil de înduplecare.

— Mamă, ce faci aici? întrebă ea, deschizînd uşa ca s-o lase pe Marigold să intre.

Aceasta se aventură înăuntru şi se uită în jur. Cîndva, Justine s-ar fi temut de reacţia mamei ei la

vederea hanului, a casei ei, a vieții pe care şi-o construise. Atunci şi-ar fi dorit cu disperare ca aceasta să aibă o opinie favorabilă, pe care atît de rar o avea. O uimi să constate că nu mai simțea nevoia să fie aprobată de mama ei. Era destul să ştie ea însăşi că alesese cum era mai bine.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Justine. De ce ai venit?

În vocea lui Marigold se simțea disprețul:

— E greu de crezut că vreau doar să-mi văd fiica?

Justine se gîndi puțin.

— Da, spuse. Nu ți-a plăcut niciodată compania mea şi încă n-am făcut ce vrei tu să fac. Aşa că singurul motiv pentru care ai putea să fii aici ar fi o problemă.

— Problema, ca de obicei, eşti tu, spuse Marigold sec.

„Ca de obicei". Acele două cuvinte aduseră trecutul cu ele în cameră de parcă ar fi fost o a treia prezență. Un uriaş stînd deasupra amîndurora, aruncînd o umbră de vinovăție de care nu se putea scăpa.

Marigold nu se îmbunase deloc, ci se întărise pînă cînd, ca o statuie frumoasă sculptată în piatră, s-ar fi crăpat şi s-ar fi prăbuşit la orice schimbare de poziție. N-avea să poată întoarce niciodată capul ca să vadă într-o direcție nouă, să facă un pas înainte, s-o îmbrățişeze pe fiica ei. Cît de teribil trebuie să fie, se gîndi Justine cu o urmă de compasiune, să rămîi rigid în timp ce viața se schimba în jurul tău.

— Are de-a face cu legămîntul? întrebă Justine cu blîndețe. Probabil că Rosemary şi Sage ți-au povestit deja. Cred că eşti furioasă.

— Am făcut un sacrificiu pentru tine, şi tu i-ai dat cu piciorul. Cum să mă simt, Justine?

— Poate cum m-am simțit şi eu cînd am aflat despre el.

Văzu din incredibila furie a lui Marigold că acesteia nu-i trecuse prin cap să se gîndească la emoțiile lui Justine.

— Ai fost mereu nechibzuită, se răsti mama ei, dar n-am crezut niciodată că eşti proastă. Ți-am dat un lucru de care aveai nevoie. Am făcut ce era mai bine pentru tine.

— Mi-aş dori să fi aşteptat pînă mai creşteam, rosti Justine încet. Aş vrea să-mi fi explicat înainte. Poate să-mi fi dat voie să am un cuvînt de spus.

— Presupun că ar fi trebuit să-ți cer voie şi înainte să te hrănesc, să te îmbrac, să te duc la dentist şi la pediatru...

— Asta e altceva. Lucrurile astea fac parte din ce înseamnă să creşti un copil.

— Nerecunoscătoare, scuipă Marigold.

— Nu. Îți sînt recunoscătoare că ai avut grijă de mine şi m-ai crescut. Vreau să cred că ai făcut cum ai ştiut mai bine, dar treaba e că ai decis ceva în locul meu deşi nu era dreptul tău. Să o legi pe fiica ta pe viață nu seamănă cu vizitele la dentist sau vaccinul

anti poliomielită. Şi ştii asta, fiindcă altfel mi-ai fi spus ce-ai făcut.

— Am păstrat secretul pentru că, dacă aflai, ai fi stricat totul. Ştiam că o să faci o prostie şi uite, ai făcut.

Albul chipului lui Marigold contrasta puternic cu părul ei de un roşu furios şi cu sprîncenele roşcate de deasupra ochilor înverşunaţi. Ardea ca un înger al răzbunării cînd continuă:

— Vin de pe insula Cauldron. Fac un ritual la miezul nopţii din cauza ta şi a egoismului tău. Dacă nu reuşesc, o să mori. Blestemul vrăjitoarei s-a întors asupra ta.

Justine descoperi că inima ei nu era cu totul apărată pînă la urmă. Un om poate întotdeauna să găsească o cale ca să-l rănească pe altul.

— Te-ai îndrăgostit de un bărbat care te-a trădat, spuse Marigold mai departe, şi blestemul vrăjitoarei o să te omoare dacă nu fac ei ceva. E vina ta. Meriţi asta.

Justine încercă să-şi ordoneze gîndurile. Propria ei voce păru că vine de la o mare distanţă:

— Ce fac? Ce fel de ritual?

— Încearcă să ridice o vrajă de de-asupra bărbatului cu care te-ai încurcat. El e acolo chiar acum. L-am cunoscut. S-ar putea să moară pentru tine. Dacă se întîmplă aşa, sîngele lui e pe mîinile tale.

* * *

După ce şi ultimul grup fusese adus la clădirea veche a şcolii, Jason intră înăuntru. Vrăjitoarele fuseseră ocupate. Locul arăta ca un film de groază, cu materiale negre atîrnate peste tot şi cu o mulțime de lumînări aprinse. Într-un vas ardea tămîie, umplînd aerul cu un fum gros. O pentagramă imensă fusese desenată pe podea, şi în jurul stelei centrale erau, din loc în loc, grămăjoare de cristale. Pocaluri şi baghete erau aşezate în jurul pentagramei. Lui Jason i se ridică părul pe ceafă.

Violet, o vrăjitoare la vreo treizeci şi cinci de ani, se apropie şi îi strînse mîna ca să-l liniştească.

— Îmi pare rău. Ştiu că arată ciudat, dar vrem să facem tot ce putem pentru tine, aşa că n-am precupețit nici un efort.

— Tim Burton ar fi impresionat, spuse el zîmbind.

Se uită la chipurile femeilor din jur şi se simți îmbărbătat. Încercau să-l ajute şi s-o ajute pe Justine.

— Trebuie să ştiu ceva, spuse el, surprins să vadă că toate tac şi-l ascultă.

Cîteva dintre ele se opriră din măturat, iar cineva care aranja cristale se opri şi ridică privirea.

— Vreau să ştiu că rezultatul a ceea ce facem aici n-o să-i facă probleme lui Justine în viitor. Cu alte cuvinte, orice e nevoie să faceți ca să vă asigurați că Justine e în siguranță, să faceți. Oricare ar fi consecințele pentru mine. Înțelegeți ce spun?

— Înțelegem, spuse Violet privindu-l îngrijorată.

Rosemary ți-a explicat care sînt riscurile, da? Vraja asta e greu de dat la o parte. E ca şi cum ai încerca să separi nisipul amestecat cu zahăr. Odată ce blestemul vrăjitoarei e iarăşi asupra ta, s-ar putea să ai foarte puțin timp la dispoziție. Nimeni nu ştie cum o să fii cînd ridicăm vraja sau ce o să se întîmple.

— Nu-i nimic, spuse el răguşit. Doar să-mi spuneți ce să fac.

Sage se apropie de el şi-l luă de mînă.

— Stai în mijlocul pentagramei cît lucrăm noi. Încearcă să te relaxezi şi lasă-ți mintea să se golească de gînduri.

Jason se apropie de centrul cercului desenat cu cretă şi se aşeză, în timp ce vrăjitoarele se adunară la marginea pentagramei.

— După ce începem, îi spuse Rosemary, trebuie să rămîi tăcut. Fără întreruperi. Trebuie să ne menținem concentrarea.

— Am înțeles. Nu vorbesc, nu trimit mesaje, spuse, uitîndu-se la grupul din jurul său. Şi-a închis toată lumea mobilul?

Rosemary părea foarte serioasă, dar colțul gurii i se ridică puțin.

— Ai vorbit destul. Doar dacă nu ai întrebări.

— Am numai una.

— Da?

— La ce se foloseşte cuțitul cu lama curbată?

— La tăiat ierburi.

El se uită nedumerit la lama de aproape un metru.

— E miezul nopții, spuse cineva.

Rosemary îl privi pe Jason.

— Hai să începem.

Sage îi explicase deja că ritualul avea să însemne o serie de descîntece, binecuvîntări şi invocări înainte să înceapă efectiv ridicarea vrăjii.

— Dacă ai putea să meditezi în timpul ăsta, îi spusese ea, ne-ar ajuta mult. Concentrează-te pe respirație, lasă-ți gîndurile să dispară...

— Pot să fac asta, o asigură el.

Se aşeză, îşi îndreptă spatele şi lăsă atenția să i se fixeze pe fluxul respirației. Încercă să se concentreze la o singură imagine. Mintea îi oferi o pleiadă de amintiri, dar se opri la plaja din Coronado, noaptea, cu sunetul nesfîrşit şi liniştitor al apei, la felul în care se relaxase şi o ascultase, cu greutatea caldă a lui Justine în brațe, cu capul ei pe umăr. Valuri după valuri, ritm sărat care venea din adîncuri pînă la malul luminat de lună. Se simți deodată foarte calm.

Auzi voci feminine chemînd spirite nevăzute, voci ademenitoare, rugătoare. O energie rece şi întunecată se strecură în aerul din jurul lui, iar el o absorbi cu fiecare răsuflare, simțind cum îi curăța şi ultimele gînduri de teamă şi furie, pînă cînd mintea i se desfăcu precum degetele unei mîini, ca şi cum locul în care ar fi trebuit să-i fie sufletul rămăsese neapărat, expus. Adevărul ajunse la el în spațiul dintre două răsuflări.

Nu mai avea timp.

Primi revelația uimit şi simți un impuls foarte scurt să se zbată. Nu încă. Nu acum. În absența sufletului, inima lui compensă cu dureroase bătăi ce acceptau adevărul.

Lasă lucrurile să vină. Lasă-le să vină.

* * *

Justine n-avea dispoziția necesară să accepte un refuz. Cînd văzu că nu găseşte nici un taxi, îşi sună o prietenă care avea o ambarcațiune mică şi o convinse cu disperare s-o ducă pe insulă.

— Ştiu că e tîrziu, plătesc oricît, fac orice dacă mă duci acolo. Ştii că nu e departe...

Prietena ei acceptase, părînd să înțeleagă că Justine n-avea să-i dea de ales oricum. În zece minute tînăra ajunsese în portul Friday şi urcase în barcă. Fiecare minut care trecea înainte de plecare îi apăsa dureros pe suflet, pînă cînd întregul corp ajunse să-i vibreze panicat. Jason acționase din nou fără să-i spună. La fel şi congregația. O lăsaseră cu toții pe dinafara unei situații care avea s-o afecteze mai mult decît oricare alta. Vraja de longevitate era mult mai periculos de ridicat decît era de aruncat. O astfel de vrajă îşi făcea loc în tine cu țepi răsuciți, pînă cînd te omora dacă o scoteai. Aproape ca iubirea.

Vasul plecă de la mal cu viteză mică, pînă cînd ieşi din zona de linişte. Motorul gemu feroce şi partea din față tăie valurile, în timp ce vîntul îi lovea chipul lui

Justine şi îi încurca părul. Greutatea Triodecadului ascuns în geanta ei din pînză se lovea tare de coapsele ei.

Mintea îi era agitată. Vorbise cu Jason mai devreme în acea zi, iar el nu-i spusese nimic. O lăsase să creadă că era în San Francisco. Probabil că şi atunci era la far. Îi vorbise pe un ton relaxat, nonşalant, fără să-i dea nici un indiciu că plănuia ce plănuia.

Auzi în minte vocea lui Marigold: *„Blestemul vrăjitoarei s-a întors asupra ta."*Aceea era consecinţa necunoscută. Un sacrificiu de sînge trebuia făcut, acela era preţul iubirii pentru vrăjitoare. Cineva trebuia să plătească, iar Jason hotărîse că el va fi acela.

„Sîngele e pe mîinile tale."

Cît de uşor ar fi fost să se transforme în Marigold. N-avea decît să-şi dea voie. Şi cînd toată acea amărăciune ar fi golit-o pe dinăuntru, singura direcţie în care s-ar mai fi putut îndrepta ar fi fost în afară.

Ambarcaţiunea opri în portul de pe insulă destul cît Justine să sară pe docul din lemn vechi. Urcă scările nesfîrşite cu mişcări dureroase, pînă cînd picioarele începură s-o doară, să ardă, dar ea ignoră durerea şi continuă să meargă. Farul era tăcut, gol, curtea nemişcată şi întunecată ca un cimitir. Prin faţa lunii treceau nori subţiri, ca nişte rufe aruncate la spălat, ascunzînd încet semicercul de lumină.

Încă respirînd greu după urcuş, Justine se apropie de şopron şi scoase de acolo o bicicletă. Se îndreptă spre drumul care ducea la Golful de Cristal, cu roţile

sărind de pe pietrele ca nişte pumni mici, apoi alunecînd în gropi superficiale care aruncau bicicleta în gol, făcînd să i se strîngă stomacul preț de cîteva secunde.

Ferestrele şcolii străluceau cu lumini roşii, clipind încet spre ea în timp ce roțile bicicletei mergeau anevoios pe nisip. Justine coborî de pe bicicletă înainte să se oprească de tot, făcînd obiectul să se lovească puternic de pămînt. Împinse uşa şi se repezi înăuntru.

Ritualul se terminase, cercul vrăjitoarelor se rupsese, două sau trei dintre ele stăteau aplecate în mijlocul pentagramei.

— Justine, spuse Rosemary pe un ton chinuit.

— Să aprindă cineva lumina, spuse Justine nerăbdătoare.

O lampă portabilă se aprinse, aruncînd o lumină albă, nenaturală, care împingea umbrele de pe podea pînă la baza pereților. Jason stătea în centrul pentagramei, cu brațele în jurul picioarelor îndoite, cu fruntea pe genunchi. Nu se mişcă şi nu ridică privirea cînd ea se apropie. Sage, Rosemary şi Violet erau în jurul lui.

— La o parte! strigă Justine.

Se grăbi la Jason, lăsă Triodecadul pe podea şi căzu în genunchi lîngă el.

— Jason? Jason, ce e?

El nu scoase nici un sunet ca să arate că o auzise. Justine se uită disperată în jur. Orice era scris pe chipul

ei fu suficient ca să le facă să se retragă. Jason transpira mult, avea părul umed pe ceafă.

— Ce i-ați făcut? ceru să știe.

— Vraja a fost ridicată, spuse Rosemary. Ești în siguranță, Justine.

— N-ar fi trebuit să faceți asta fără mine, spuse ea pe un ton feroce. Știați că vreau să știu.

— A fost decizia lui.

Justine se întoarse la Jason și îi atinse ceafa, gîtul, încercînd să-l facă să se uite la ea.

— Lasă-mă să te văd, spuse. Jason, te rog...

Se opri cînd capul lui se mișcă nesigur pe gît. Avea pielea cenușie, acoperită cu o peliculă de sudoare, și privirea încețoșată. Durerea îi strînsese tegumentele deasupra pomeților, făcîndu-i să pară niște lame ascuțite. Fiecare răsuflare îi era scurtă și superficială.

— Ce e? întrebă ea panicată. Unde te doare? Ce ai?

Văzu că el încerca să spună ceva, dar dinții îi erau prea încleștați ca să poată rosti cuvinte. Cu mîna dreaptă își strînse brațul stîng, degetele săpară în mușchi. Imediat, ea înțelese.

Atac de cord.

— I s-a terminat timpul, Justine, o auzi pe Sage spunînd înecat. A fost avertizat...

— Nu.

Justine apucă Triodecadul, trăgîndu-l cu forță din geanta de pînză.

— Repar eu asta. Găsesc vraja potrivită. Rezistă. O să fie bine, promit. Promit...

Asta încerca să spună, doar că se auzeau numai cuvinte întretăiate, sparte. Nu-şi dădu seama că plîngea decît cînd văzu picăturile mari de apă căzute pe paginile vechi, făcînd cerneala să danseze. Căută cu disperare în carte, rupînd şi mototolind paginile în grabă.

— Justine, o auzi pe Sage strigînd speriată.

Unele dintre vrăjitoare începură să se apropie de ea.

— Stați departe de mine!

Le privi cu sălbăticie, ridicînd mîna în aer ca pe o armă. Simți că Jason o atinge pe braț. Dădu drumul grimoarului şi se întoarse spre el. Ochii lui adînci, căprui, o priviră atent. Prin ceața durerii se vedea o strălucire liniştită de înțelegere. Se aplecă spre ea ca să-i spună ceva, iar ea îl prinse în brațe.

Şoapta lui era caldă şi blîndă la urechea ei:

— Oricum n-ar fi fost destul timp.

Capul îi căzu pe umărul ei şi greutatea i se sprijini în brațele ei, în timp ce, încet, Jason alunecă spre ea. Justine îi simți parfumul cunoscut şi plăcut al pielii şi al părului. Avea trupul greu şi îl cuprinsese un tremurat nestăpînit.

— O să te faci bine, spuse cu disperare, închizînd ochii şi încercînd să se gîndească la o vrajă, la orice.

Degetele lui Jason îi apucară cîteva şuvițe de păr şi el o trase mai aproape.

— A meritat, şopti.

Justine simţea cum viaţa se scurgea din el ca printr-o sită, chiar în timp ce ea încerca s-o oprească în palme, apăsîndu-l pe piept, pe spate, pe braţe şi pe creştet.

— Nu, nu. Nu...

— Sărută-mă.

— Nu.

Dar îl sărută, îi atinse gura cu gura ei, moale şi caldă, şi lacrimile îi curseră pe chipul şi pe ochii lui închişi. Jason făcu o grimasă de durere, iar ea îl strînse în braţe. Avea de gînd să-l strîngă atît de tare în braţe încît moartea să nu poată să-l ia. Avea să-l ţină alături de ea, în interiorul ei, la adăpost.

O ultimă răsuflare tăcută. Degetele din părul ei se desfăcură şi mîna lui alunecă, îi căzu în poală. Timpul se opri, secundele prinse şi lipite ca picăturile pe o frunză.

Justine îl lăsă pe podea şi se uită la chipul lui lipsit de expresie, la felul în care genele îi coborîseră pe obraji, la tonul cenuşiu al buzelor lui. În interiorul ei o energie nemăsurată începu să se adune, gonindu-i prin oase, prin cartilagii, nervi şi sînge. Un puls sălbatic ameninţă să-i spargă venele. Nu putea să dispară. Avea să-l ţină ea în spaţiul dintre viaţă şi nimic, avea să-l păstreze *undeva*.

Pe obraji îi curgeau lacrimi şi sudoare. Îşi puse palmele pe pieptul lui, făcîndu-i trupul să zvîcnească

atunci cînd energia trecu prin el. Auzi exclamațiile îngrozite ale vrăjitoarelor din jur.

— Justine, nu...

Din nou şi din nou, cu mîinile pe pieptul lui, lăsă energia să-i traverseze pe amîndoi. O auzi pe Rosemary rugînd-o să se oprească, spunîndu-i că era fără folos şi că avea să-şi facă rău. Dar nimeni nu îndrăzni să se apropie. Ea şi Jason erau înconjurați de un nor de energie alb-albastră, fierbinte ca inima unei stele muribunde. Formaseră un circuit, lipiți, arzînd repede. Să o ia cu el. Să-i poarte sufletul ei pe amîndoi, ca să nu poată s-o părăsească niciodată şi să nu fie nevoită să-l jelească.

Se tîrî deasupra lui, îi luă capul între palme şi îl sărută. Energia strălucitoare pîlpîi, urmată de un întuneric perfect. Fără puls, fără senzație, fără nici o vibrație de energie. Numai strigătul sufletului ei în uitarea tăcută.

Unde eşti?

O forță mai puternică decît gravitația o trase afară din întuneric, în sus, repede, o rostogolire înainte, iubire în iubire.

Sînt aici.

Era cu ea, imposibil, irevocabil. Şi timpul începu din nou să curgă. Încet, Justine îşi reveni, deschise ochii. Le văzu pe vrăjitoarele din jur, pereții şcolii din Golful de Cristal, lumina slabă a lumînărilor şi a lămpilor din sticlă, dar atenția îi era cu totul concentrată

asupra lui Jason, a trăsăturilor lui neclintite. Mîinile ei desenau paranteze albe în jurul chipului lui. Îi rosti cu grijă numele.

Genele lui se ridicară în lumina caldă a lămpilor, descoperind irisuri întunecate şi ametite.

— N-am putut să te las să pleci, spuse ea mîngîindu-l pe obraz, pe bărbie.

El o privi uluit cînd îşi dădu seama de un lucru pe care ea îl ştia deja.

— Ceva e diferit, spuse gutural.

Ea dădu din cap şi îşi lipi fruntea de fruntea lui.

— Cumva, îi şopti, împărţim acelaşi suflet. Dar cred că jumătate din el oricum a fost al tău tot timpul.

* * *

Ceva moale îi atinse fruntea. Justine ignoră atingerea delicată şi încercă să rămînă adormită. Încă o atingere tandră, de data asta pe obraz. Cu un sunet iritat, ea se întoarse ca să se cuibărească mai bine în perna grasă şi răcoroasă.

— Justine.

Un murmur ca de catifea. Vocea lui Jason, buzele lui aproape de urechea ei.

— E aproape prînzul. Trezeşte-te ca să pot să îţi vorbesc.

— Nu vreau să vorbesc, spuse ea adormită.

Mintea ei epuizată începu să sorteze amintirile din

noaptea de dinainte. Ce vise bizare avusese — Marigold, teama pentru viața lui Jason, cursa contra cronometru pînă la Golful de Cristal...

Ochii i se deschiseră deodată şi Justine privi chipul masculin de deasupra ei. Jason stătea într-un cot, zîmbind puțin. Era proaspăt spălat şi îmbrăcat, cu obrazul ras.

— Am aşteptat să te trezeşti, spuse, urmărindu-i cu vîrful degetului clavicula pînă la curbura umărului. N-am mai avut răbdare.

Justine se uită în jur şi descoperi că erau în dormitorul farului de pe insulă. Era goală pe sub cearceaf, cu trupul relaxat şi mai mult decît epuizat.

— Mă simt de parcă aş fi alergat la maraton, spuse amețită.

— Nu e de mirare, după noaptea trecută.

Ea se ridică în capul oaselor, cu cearceaful acoperindu-i sînii. Jason îi sprijini imediat pernele în spate. Exact cînd Justine îşi dădea seama cît îi era de sete, el îi oferi un pahar cu apă.

— Mulțumesc, spuse bînd cu nesaț. Ce s-a întîmplat aseară?

El o privi atent.

— Nu-ți aminteşti?

— Ba da, dar nu sînt sigură ce a fost real şi ce mi-am imaginat.

— Vrei versiunea scurtă sau pe cea lungă?

— Pe cea scurtă.

Îi dădu paharul înapoi, iar el îl puse pe noptieră.

— Pentru mine seara a început cu un ritual de ridicare a unei vrăji, la miezul nopții, urmat de o experiență de moarte clinică şi o resuscitare cu mîinile goale, făcută de tine, după care se pare că ai aprins clădirea şcolii ca pe un cazino din Las Vegas. Vrăjitoarele spun că n-au mai văzut aşa ceva niciodată. Îmi pare rău că am ratat spectacolul.

— Cred că tu ai fost spectacolul, spuse Justine. Unde e toată lumea?

— Rosemary şi Sage dorm puțin, de după-amiază. Cîteva dintre celelalte au plecat tîrziu aseară. Unele au rămas şi au vorbit pînă la micul dejun. Au plecat de curînd. N-am ştiut că vrăjitoarele lucrează la astfel de ore nebuneşti.

— E ceva ce au în comun cu cei care suferă de insomnie.

Jason zîmbi şi o mîngîie pe părul în dezordine. Era atît de chipeş încît aproape că o durea să-l privească. Tot ce fusese atrăgător şi dinamic la el înainte părea acum amplificat, dacă aşa ceva era posibil.

— Ce-au spus vrăjitoarele? întrebă ea.

— Despre care parte?

— Despre oricare.

— Au fost de acord asupra faptului că, într-un fel sau altul, eu am primit un dar imposibil. De la tine.

O privi în ochi fără să se străduiască să ascundă amestecul de adorație şi uimire pe care-l simțea.

— Sage crede că ai făcut cumva şi mi-ai dat o parte din sufletul tău, în acelaşi fel în care o flacără

poate să o aprindă pe alta. Dar nimeni n-a mai auzit să se fi făcut aşa ceva înainte şi nimeni nu ştie cum ai făcut-o.

— Nu ştiu, spuse ea stînjenită. Doar că... te-am vrut pe tine. Trebuia să te păstrez lîngă mine.

— Mă ai, spuse el. De fapt, o să mă ai şi cînd o să vrei să scapi de mine.

Ea zîmbi şi clătină din cap.

— Niciodată.

Striviră cuvîntul cu un sărut apăsat, apoi Jason se retrase şi o privi tandru, cu o expresie greu de descifrat.

— Au mai discutat şi despre altceva, spuse. Cred că blestemul vrăjitoarei nu ni se mai aplică... pentru că s-a făcut un sacrificiu.

Văzîndu-i privirea întrebătoare, el continuă:

— Poți să încerci să faci ce faci tu cu degetele? Să aprinzi ceva?

Nedumerită, ea îşi concentră energia şi pocni din degete. Scînteia nu mai apăru. Clipi surprinsă şi încercă din nou. Nimic. Jason se încruntă îngrijorat.

— Nu-mi amintesc exact cuvîntul pe care l-au folosit, spuse, dar ideea e că probabil ți-ai depăşit capacitatea. Ai ars un circuit.

Se opri şi o privi atent.

— Ai fi nefericită dacă n-ai mai avea putere?

— Nu. Eu... Nu mi-am imaginat niciodată. Nu. Mai ales nu dacă aşa te-am salvat pe tine.

Încercă să înțeleagă ce aflase. Dacă nu mai avea puterile unei vrăjitoare înnăscute, probabil că încă mai

putea să facă o vrajă sau două mai simple sau să amestece cîte o licoare. *„Că mult bine mi-au făcut şi înainte”*, se gîndi cu o amărăciune amuzată. Un sentiment de bucurie o cuprinse şi spuse tare:

— N-am nevoie de magie ca să fiu fericită.

Era adevărat. Jason îi cuprinse obrazul în palmă şi o mîngîie din privire.

— Dar de ce ai nevoie ca să fii fericită? întrebă. Dă-mi cea mai lungă listă pe care poți s-o scrii şi n-o să mă odihnesc pînă nu ai tot ce-i pe ea.

— E o listă scurtă, răspunse Justine.

— Doamne, sper că sînt şi eu acolo.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi fost absurd un astfel de comentariu.

— Tu eşti singurul de acolo.

Jason o trase la piept şi o strînse o vreme, apoi o sărută pe buze, pe obraji, pe gît, şoptindu-i vorbe de alint.

— Justine, întrebă pînă la urmă, retrăgîndu-se destul cît s-o privească. De unde ai ştiut ce s-a întîmplat aseară? Mă bucur că ai venit, dar... nu voiam să te fac să treci prin aşa ceva. Încercam să te apăr.

Ea se forță să se încrunte, lucru care nu era simplu la cît de fericită se simțea.

— O să vorbim mai tîrziu despre asta, spuse. Mi-ai promis că nu mai faci nimic de genul ăsta fără să-mi spui...

— Îmi pare rău. Au fost circumstanțe greu de controlat.

— Tot o să dai de bucluc.

— Ştiu. Spune-mi cum ai aflat.

Justine îi povesti despre vizita brutală şi furioasă a lui Marigold pe un ton cît putu de pragmatic, iar Jason o ascultă înțelegător.

— Nu mă iubeşte, încheie Justine încercînd să pară nonşalantă.

Jason o strînse în brațele lui calde, oferindu-i atîta confort cît îşi dorea. O mîngîie pe spatele gol şi spuse:

— Dacă ea nu poate, n-are legătură cu tine. De cînd te-am cunoscut eu te-am iubit fără să mă străduiesc.

— Şi eu te iubesc.

Jason continuă s-o alinte şi s-o mîngîie, pînă cînd îmbrățişarea deveni mai mult erotică decît liniştitoare.

— Ştii, spuse el gînditor, strecurîndu-şi mîna sub cearceaf, relația asta s-a mişcat atît de al naibii de repede încît nu văd nici un motiv să încetinim acum. O să te întreb asta cum trebuie mai tîrziu, dar Justine, iubita mea scumpă, o să fie nevoie să te măriți cu mine.

Se opri puțin.

— N-a fost un ordin, să ştii. A fost... o rugăminte imperativă.

— Căsătorie, repetă ea uluită. Hai să nici nu vorbim despre asta. E prea curînd.

— Împărțim deja acelaşi suflet, îi atrase el atenția. Am putea foarte bine să începem şi să completăm aceleaşi formulare de impozit.

Justine rîse, ştiind că, odată ce-i intra ceva în cap, Jason nu era uşor de convins să se răzgîndească.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum ar funcţiona lucrurile.

— Asta e simplu. Am fi căsătoriţi în toată regula, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă, am locui în aceeaşi casă şi ne-am petrece fiecare noapte în acelaşi pat. O să fim în majoritatea timpului pe insulă, dar din cînd în cînd o să vii o săptămînă la San Francisco. Angajăm un manager pentru *Artist's Point* oricînd nu eşti tu aici.

— Dar nu poate oricine să facă asta, protestă ea. De obicei, oaspeţii la un han se aşteaptă la ceva cald, personal, ca şi cum ar vizita casa cuiva.

— O să angajăm un manager cald şi personal. O pun pe Priscilla să caute pe cineva.

— Nu vreau să mă ajute Priscilla.

El întrebă cu grijă:

— Încă mai eşti supărată pe ea pentru că m-a ajutat să împrumut grimoarul?

— Să-l furi. Şi da. În momentul ăsta mi-e dragă ca un fir de păr într-un biscuit.

— N-a fost vina ei. Eu am fost diavolul care-a pus-o să facă toate astea.

— Da, spuse ea, rîzînd cînd el îi trase cearceaful la o parte. Dar eşti diavolul meu.

— Şi tu o să fii vrăjitoarea mea superbă.

— O vrăjitoare fără magie, spuse ea, zîmbind cînd el o luă în brațe.

— E magie în fiecare părticică din tine, îi spuse.

— Dovedeşte-o, rosti Justine încet, cuprinzîndu-l cu brațele pe după gît.

Amîndoi ştiau că Jason Black nu era omul care să se dea înapoi din fața unei provocări.

Sfîrşit